

มา 150
วันแล้ว

เขียนโดย Antberry
ภาพปกโดย Blueblurrymonday

ตัวเธอในวันพรุ่งนี้

เขียนโดย Antberry

ภาพปกโดย Blueblurrymonday

วรรณกรรมเยาวชน สำหรับเด็กอายุ ๑๔ ปีขึ้นไป

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๓

ผลงานสร้างสรรค์ในรายวิชา วต ๔๕๑ ภาคนิพนธ์ทางวรรณกรรมสำหรับเด็ก

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

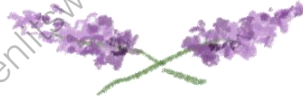
ศูนย์การศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

แต่เธอผู้เหนื่อยยากมาร่วมกับฉัน

© childrenlitswu2021

บทนำ

เช้าธรรมดาวันหนึ่งในเดือนกันยายน ผู้คนต่างมีเรื่องให้สนใจ โดยไม่ได้รับรู้ถึงการมีตัวตนอยู่ของหญิงสาวผู้หนึ่ง เธอสวมเสื้อคลุมผ้าเนื้อบางไม่มีปกคอ เนื้อผ้าสีชมพูอ่อนหวานตัดกับเส้นผมสีน้ำตาลเข้มยาวสลวย ซึ่งถูกปล่อยสยายปลิวปะทะสายลมยามรุ่งอรุณ สีหน้าเธอนิ่งเรียบ ยากจะคาดเดาว่าคิดสิ่งใดอยู่ เพียงชั่วครู่ รถฟอร์ดมัสแตงรุ่นคลาสสิกได้แล่นผ่านไป เป็นภาพที่หาชมได้ยากในมหานครแห่งนี้ เธอปรายตามองควันรังทำย พลังสอดส่ายสายตาไปทั่วทุกสารทิศ จ้องมองตึกสูงใหญ่ตรงหน้าสลับกับผู้คน que เดินขวักไขว่ด้วยท่าทางรีบร้อน กระทั่งสายตาบรรจบยังร้านหนึ่งซึ่งตั้งอยู่มุมถนนฝั่งตรงข้าม เธอพึงระลึกถึงเหตุผลที่มายืนอยู่ที่นี้ ณ ๘๐๑ ถนนกรีนวิช นิวยอร์ก ซิตี้

กรีนวิช วิลเลจ นับเป็นอีกหนึ่งชุมชนน่าสนใจในแมนฮัตตัน เพียงผ่านมาก็สัมผัสได้ถึงจิตวิญญาณแห่งนักสร้างสรรค์ตามสไตล์โบฮีเมียน ด้วยมนตร์ขลังโลกศิลปะจึงดึงดูดเหล่าชาจร ษาประจำมาเซยชมไม้ขาดสาย นี่เองเป็นหนึ่งในเหตุผลที่ทำให้แบรนต์แพชั่นโอดท์ กูตูร์สัญชาติฝรั่งเศสอย่าง ‘เมซง มาร์เจลล่า’ ตัดสินใจเปิดบูธคอยู่ที่ถนนแห่งนี้ มากด้วยฝีมือการถักร้อยอันแสนประณีตบรรจงจนได้รับการกล่าวขวัญถึงความเป็นห้องเสื้อชั้นสูง อีกทั้งการถ่ายทอดชิ้นงานออกมาได้เสียดสี คงความขบถ แปลกแหวกแนวไม่ซ้ำใคร ทำให้ได้รับการยกย่องว่าเป็นเจ้าแฟชั่นสุดล้ำและทันสมัย

ความชื่นชมที่หญิงสาวมีให้แบรนด์นี้เปี่ยมล้น เธอชื่นชมเหล่า
กูตูรีเยอร์ ผู้รังสรรค์ผลงานออกมาได้แสนสวย ละเอียดทุกกระเปียดนี้
แสนประทับใจในรายละเอียดเล็ก ๆ ที่แฝงโดยนัยให้ผู้คนเห็นว่า
อุตสาหกรรมสิ่งทอก็สามารถเป็นส่วนหนึ่งของการขับเคลื่อนทาง
สังคมได้ในแต่ละฤดูกาล มักจะมีเรื่องราวแตกต่างกันออกไป สำหรับ
คอลเลคชั่นที่เธอชอบคงไม่พ้นคอลเลคชั่นฤดูหนาว – ไปไม่ร่วง ในปี
ค.ศ. ๒๐๑๙ ที่นายแบบสวมกระโปรง ส่วนนางแบบสวมชุดกระโปรง
ยาวที่ทำจากกางเกง บ่งบอกว่าเพศไม่ใช่ข้อจำกัดในการแต่งตัวอีก
ต่อไป ทุกคนมีสิทธิ์สวมใส่ในสิ่งที่ตนปรารถนา

ปลายนี้หญิงสาวลูบแขนเสื้อคลุมสีชมพูวางนิกถึงวันที่จะมี
โอกาสจับจองอารมณ์จากร้านนี้เป็นของตนสักตัว เธอเคยเล่าเรื่องนี้
ให้เพื่อนฟัง แต่กลับไม่ได้รับการสนับสนุน เจ้าหล่อนดับฝันเธอ อีกทั้ง
ยังพูดว่า ‘ไม่เห็นจะต้องใช้เงินจำนวนมากเพื่อเสื้อผ้าเพียงตัวเดียว’ แต่
เธอก็ไม่ได้เก็บมาใส่ใจ ในเมื่อ ‘ชอบ’ ก็คือ ‘ชอบ’ ความสุขแต่ละคนไม่
เหมือนกัน หากความสุขเพื่อนของเธอคือการเก็บเงินไว้ใช้กับเรื่องอื่น
ส่วนความสุขเธอคือการได้เก็บเงินซื้อชุดจากแบรนด์แฟชั่นชั้นสูง แล้ว
จะผิตอย่างไรเล่า เธอนึกก่อนมองลอดผ่านบานกระจกใสไปยังด้านใน
ร้าน ความงดงามเห็นเด่นชัดแม้ไม่ได้สัมผัส เพียงมองด้วยสองตา
กลับชวนเนื้อในอกสั่นระรัวเหมือนต้องมนตร์แห่งรักก็ไม่ปาน นัยน์ตา
เป็นประกายวาววับคล้ายหยาดน้ำค้างจับปลายกิ่งต้นแอปเปิ้ล หาก
ใครผ่านมาเห็นคงจะพาลนึกถึงฉากเปิดภาพยนตร์มือเข้าที่ทิฟฟานีส
ตัวกันเพียงเธอไม่ได้แต่งตัวดูร่ารวยหรือมีคารมอ่อนหวานได้เทียม
เท่า เธอเมียงมองชุดบนหุ่นลองเสื้อและอิชฐฐานขอให้วันหนึ่งมีเงิน
มากพอจะได้จับจองเป็นเจ้าของเฉกเช่นฮอลลี โกลด์ที่ที่ปรารถนา
เครื่องเพชร

ความเนิบนาบกินเวลาอยู่นาน พอเธอสังเกตเห็นชายหนุ่ม
ใบหน้าคมคายผลึกบานประตูเดินออกมาจากร้าน เขาหยุดยืนสำรวจ
ดูว่าควรจะกางแว่นตากันแดดในมือมาสวมตีใหม่ เขามีรูปร่างผึ่งผาย
สูงโปร่ง แสงแดดลบเลือนเส้นผมสีบลอนด์ทองจนส่องสว่างปานหยาด
น้ำผึ้งเตือนหัว คาดว่าเขาน่าจะเป็นนายแบบที่กำลังจะได้ร่วมงานกับ
เมซง มาร์เจလာ เธอจับจ้องมองเขา เขาเองก็ไม่ได้เคลื่อนตัวจาก
สายตาเธอไปไหน ไม่ได้มีอะไรเกิดขึ้นจนชายหนุ่มเดินออกไป เธอจึง
เริ่มนึกถึงชุดที่อีกฝ่ายสวม ทั้งที่เป็นเพียงเสื้อคอปกสีธรรมดากับ
กางเกงขาสั้นสีเข้ม แต่เหตุใดกลับดูราศีผุดผ่องได้เช่นนั้น คงจริงดัง
ว่าไถ่ถามเพราะชน คนงามเพราะแต่ง ในตอนนั้นถ้าเธอนึกขึ้นชม
ตัวเองบ้างคงจะดีไม่น้อย แต่ตลอดทั้งชีวิตเธอกลับทำได้เพียงชื่นชม
คนอื่นมากกว่าจะเสียเวลากลับมามองคุณค่าในตัวเอง

กระทั่งความเงียบสงบสิ้นลง ประหนึ่งมะพร้าวลูกใหญ่หล่น
โครมจนกระต่ายตัวน้อยสะดุ้งโหยงตื่นจากฝันกลางวันอันยาวนาน

สิ้นสุดลงแล้ว...

**ไม่ใช่ฝันกลางวันของกระต่ายน้อย แต่เป็นจินตนาการใน
หัวฉันเอง**

เสียงแตรรถดังสนั่นหวั่นไหวด้วยแรงมือทุบพวงมาลัยรถจากผู้
เป็นพ่อ และเกือบจะขวัญเสียต่อกับเสียงแตรบีบไล่รบกวนกันจาก
รถบรรทุกคันใหญ่ด้านหลัง นับว่ายังโชคดีที่ได้เสียงของทรอย ซิวาน
เรียกสติ กระนั้นเสียงเพลงจากหูฟังทั้งสองข้างก็ไม่ได้ดังมากพอ ฉันจึง
ได้ยินเสียงแม่ต่อว่าพ่อแทรกเข้ามาเป็นระยะ แม่เริ่มบ่นเรื่องเดิม
เหมือนอย่างที่เคยทำว่า พ่อขับรถเร็วเกินกำหนดและทำให้คนในรถ
รับรู้ได้ถึงแรงเหวี่ยงไปมา ซึ่งฉันคือหนึ่งในผู้รับความเจ็บปวดนั้นมา
ตลอดทาง หัวฉันกระแทกเข้ากับหน้าต่างหลายหนขณะเหม่อคิดเรื่อง

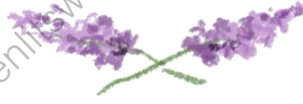
เรื่อยเปื่อย ฉันเหลือบเห็นหนังสือนอนคว่ำหน้าอยู่บนพื้นเสมีนเฉยๆ
แผ่นดินไหวขนาดย่อมมา ลมหายใจของฉันพวยพุ่งอย่างแผ่วเบาพลา
งอ้อมหยิบมาตรวจดูสภาพ มุมหนังสือบิดงอและมีรอยยับ แต่โดยรวม
ยังถือว่าไม่ถึงขั้นเลวร้าย หากนี่เป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับชื่อเรื่องอย่าง ‘ดอกไม้
สำหรับมิสซิสแควรี่ส’ เจ้าเหล่าบุหงาคงจะบอบช้ำและเหี่ยวเฉาก่อนเรา
ถึงที่หมาย

การขับรถของพ่ออาจบอกถึงนิสัยอันฉุนเฉียว หุนหันพลัน
แล่น ฉันอยากประเมินพร้อมออกความคิดเห็นเกี่ยวกับการขับรถใน
แต่ละครั้งมาก อยากมาโดยตลอด ถึงความไร้ประสิทธิภาพมาก
เพียงใด แต่ทำได้เพียงวางเฉยและเหลือบมองไปยังด้านนอกกระจก
ทิวทัศน์ด้านข้างไม่มีตึกสูงใหญ่ ไม่มีหญิงสาวกับชายหนุ่มพบกันโดย
บังเอิญหน้าร้านเมซง มาร์เจลล่า ทุกอย่างเป็นเพียงความคิดสำหรับ
หนีความจริง โดยได้รับแรงบันดาลใจจากหนังสือเล่มเมื่อสักครู่
นอกจากจะเป็นเพียงความคิดแล้ว สุดท้ายก็ทำได้เพียงเป็นของ
เลียนแบบที่ไม่สามารถเทียบเท่าความคลาสสิกจากวรรณกรรม
ต้นฉบับได้แม้แต่น้อย ภาพอันงดงามในจินตนาการดับมอดลง เกาะ
กลางถนนเต็มไปด้วยวัชพืชขึ้นรกร้าง สายไฟพั้งระโยงระยางยักจะ
หาทางคลายความยุ่งเหยิง ข้างถนนพบเพียงทุ่งหญ้าโล่งเตียนตัดสลับ
ไร่ลับประดียวตลอดทาง รวมถึงพื้นที่สำหรับเพาะปลูกมะพร้าว มัน
สำปะหลัง และวุ้นหางจระเข้ เมื่อมองลึกไกลอีกนิดก็จะเห็นเสา
สัญญาณโทรศัพท์สีแดงตั้งตระหง่านอยู่ แลคล้ายได้เกี่ยว ทาวเวอร์ก
ลวงความอ้างว้าง ดวงอาทิตย์อสดงสะท้อนแสงจากด้านหลังเนินเขา
สูง เป็นภาพจดจำว่าอีกไม่กี่นาทีข้างหน้า เราจะถึงจุดมุ่งหมายซึ่งเป็น
สถานที่แห่งความทรงจำ ความผูกพันระหว่างฉัน สถานที่ต่าง ๆ และ
ผู้คน

หลายสิ่งหลายอย่างอาจยังคงอยู่ ดังเช่นวันวาน
แต่มีสิ่งหนึ่งได้เปลี่ยนไปและไม่อาจหวนคืน
คือการจากไปของน้ำสาลี

© childrenlitswu2021

หนึ่ง

เวลาจะมีเรื่องไม่ดีเกิดขึ้น คนเรามักมีบางสิ่งหรือบางสิ่งสะกิดใจเสมอ แต่วันนั้นฉันแทบไม่รู้สึกรังเกียจถึงสิ่งใด รู้เพียงว่า มีนัดกับเพื่อนที่ห้างสรรพสินค้าในช่วงบ่าย ต้องตื่นเช้ากว่าปกติเพื่อลุกขึ้นมาอาบน้ำ แต่งตัว ฉันจ้องมองเงาสะท้อนในกระจก ทั้งรอยหมองคล้ำและรูขุมขนที่กว้างจนดูน่าเกลียด ความคิดสองชั่วตีกันในหัว ระหว่างแต่งหน้าดีหรือไม่ดี นัดหมายกับเพื่อนคนสนิทไม่จำเป็นต้องอายยามดวงหน้าเกลี้ยง เป็นไปได้ก็ไม่อยากลงอะโรบนหน้า แต่ปฏิเสธไม่ได้ว่าชินกับใบหน้าเวลาได้แต่งแต้มสีหน้ามากกว่า ด้วยเหตุนี้ ฉันจึงใช้เวลาราว ๆ สิบห้านาทีสำหรับปาดปิดเครื่องสำอางลงบนเปลือกตา พวงแก้มและริมฝีปาก เมื่อตรวจดูจนเรียบร้อยแล้วก็เดินไปหยิบรองเท้าผ้าใบคู่โปรดมาใส่ ก่อนจะก้มผูกเชือกที่หลุดลุ่ยให้แน่นพอจะไม่หลุดระหว่างทาง

ทุกอย่างดูปกติเสมือนวันธรรมดาวันหนึ่ง ข้าวของจัดวางเป็นระเบียบดังเดิม ยานพาหนะยังคงสัญจรไปมาบนท้องถนน ไม่มีแก้วแตกกระจายบนพื้นหรือเสียงจิ้งจกร้องทัก หากว่ากันตามจริง ตั้งแต่อยู่ห้องนี้มาฉันไม่เคยเห็นจิ้งจอกสักตัว เห็นก็แต่พี่ชายที่กำลังชะเง้อหน้าจากชานระเบียง

“วันนี้มีนัดกับเพื่อนเหรอ”

“อือฮึ” ฉันส่งเสียงอือออในลำคอเบา ๆ มือคว้ากระเป๋าสะพายขึ้นมาพาดด้านข้าง

“โอเค” น่าเสียดายเขาสูญเสียตาย หากให้เดาคงเพราะช่วงหลัง เขามักชวนฉันไปกินข้าวที่นั่นที่นั่นเป็นประจำ บางครั้งเขาก็อยากให้เราไปด้วยเพื่อขอคำปรึกษาเรื่องเล็กน้อยที่ไม่กล้าพูดกับพ่อแม่ ฉันคิดว่าตัวเองรู้จักเขาดีระดับหนึ่ง หมายถึง รู้จักวิธีการวางตัวด้วยเวลาอยู่กับเขา ในเวลาที่เจ้าตัวทำที่เหมือนขอความเห็น สิ่งเดียวที่ควรทำคือรับฟัง เขาไม่ได้ต้องการคำแนะนำใด ๆ ทั้งสิ้น เขาไม่ชอบให้ใครคิดขัดกับตัวเอง เขาชอบการเป็นฝ่ายถูกและไม่ถนัดการกล่าวขอโทษเมื่อทำผิด ฉะนั้นฉันเลยมีหน้าที่เป็นฝ่ายรับฟังมากกว่าให้คำปรึกษา แต่พักหลังฉันมีอะไรต้องคิดมากขึ้น อยากรมีเวลาเป็นของตัวเอง อีกทั้งไม่อยากให้เขารอเวลาฉันต้องใช้เวลาเลือกของนาน ๆ ฉะนั้นการได้ไปกับเพื่อนหรือตัวคนเดียวเลยรู้สึกเป็นอิสระมากกว่า

ระหว่างโหนราวจับบนรถไฟฟ้าใต้ดิน เครื่องปรับอากาศเย็นเยะเยือกยิ่งเสมือนตัวฉันกำลังย่ำเหยียบบอยู่ชั่วโลกเหนือ ไม่เพียงหนาวกายแต่ยังลึกเข้าไปถึงในจิตใจ ถึงแม้ตอนนั้นฉันไม่ได้ตัวคนเดียว แต่ข้างในกลับรู้สึกเดียวดายราวกับไม่มีใครเข้าใจเรา ฉันพลันคิดถึงชีวิตที่ผ่านมา เมื่อก่อน ตอนอายุยังไม่มาก ทุกเรื่องดูไม่ได้ใหญ่โต ไม่ต้องมานั่งรู้สึกผิดหรือบังคับให้ตัวเองอยู่ในกรอบ แต่เดี๋ยวนี้เพียงเดินกระทบไหล่กับคนแปลกหน้ายังนึกตำหนิตัวเอง

ฉันเริ่มถวิลหาตัวตนในอดีต ตัวตนที่เคยเข้มแข็ง มีความมั่นใจและไม่นึกหวาดหวั่นกับคำตำหนิตีเดีย่น ร้อยพันความคิดแล่นผ่านก่อนกลับกลายเป็นความว่างเปล่า ราวกับความเบาโหวงเหวงนั้น หมุนคว้างอยู่ในท้องจนชวนคลื่นไส้

รถไฟฟ้าใต้ดินแล่นผ่านอุโมงค์ที่มีตมิด ฉันเห็นเงาสะท้อนของตัวเองบนกระจก โบหน้าคุ่นเคยที่มองนาน ๆ กลับกลายเป็นคนแปลกหน้า เริ่มไม่มั่นใจการแต่งหน้าในวันนี้ ราวกับพบรอยตำหนิบ

ของที่อยู่กับเรามาานาน ฉันเป็นหน้าหนังสือตัวเองหันมองผู้คนรอบตัว แทน ทุกคนในขบวนนี้ล้วนดูดี过我 ฉัน ทุกคนมักคิดว่าฉันอยู่เสมอ แม้แต่คนที่กำลังฟังเสาคู่กับเพื่อนอยู่ด้านหลังฉัน บทสนทนาพวก เธอดูสนุกจนน่าอิจฉาจนนึกอยากลองเลียนแบบดู

สุดท้ายตัวฉันก็กลับกลายเป็นคนแปลกหน้าอีกคนที่ตัวเอง ชิงช้า

เมื่อเสียงประกาศชื่อสถานีอันเป็นจุดหมาย ฉันก็ลงมานั่งรอ เพื่อนบนม้านั่ง มีข้อความส่งมาจากเธอว่าจะถึงในไม่ช้า ไม่นานเท่าไร ก็เห็นเธอเดินตรงรี่เข้ามาด้วยท่าทางรีบร้อน เธอไม่ได้รีบไปไหน เพียงแต่นี่คือการแสดงความคิดเห็นถึงระหว่างเราสองคน ฉันสลดความ กังวลทั้งหมดทั้ง อุทิศความสบายใจและรอยยิ้มให้กับผู้คนที่ฉันพบเจอ อย่างน้อยการได้สร้างเรื่องดี ๆ กับคนอื่นก็ช่วยขจัดความคิดมากไปได้ บ้าง ฉันลุกพรวดขึ้นมาสวมกอดเธอแบบแน่น หลังจากนั้นเราทั้งคู่ก็ ส่งเสียงหัวเราะใส่กันเหมือนอย่างเคย

จูลล์ เป็นเพื่อนร่วมห้องในหอพักของทางมหาวิทยาลัยช่วงฉัน อยู่ชั้นปีหนึ่ง ซึ่งตอนหลังฉันย้ายกลับมาอยู่กับพี่ชายเพื่อลดค่าใช้จ่าย ตอนนั้นเราอยู่ด้วยกันกับเพื่อนร่วมห้องอีกสามคน จูลล์เป็นคนที่มีความ สนใจและวิถีชีวิตเข้ากันกับฉันได้มากที่สุด เธอเป็นคนที่มีความ คิดเปิดกว้าง โลกโผนแต่รู้ขอบเขต ที่สำคัญที่สุดเธอไม่ตัดสิน ความคิดใครแบบด่วนสรุปจนกว่าจะได้แลกเปลี่ยนกันด้วยเหตุผล อย่างจริงจัง พวกเรายังคงนัดเจอกันเรื่อยมาแม้ไม่ได้อยู่ด้วยกันแล้ว ก็ตาม

“วันนี้กินอะไรกันดี” เธอถามขณะเราเดินขึ้นบันไดเลื่อน ฉัน วาดมือให้จูลล์เดินชิดฝั่งขวาเพื่อให้คนที่ต้องการเดินบนบันไดเลื่อนได้ ใช้พื้นที่ฝั่งซ้าย แม้ด้านหลังเรายังไม่มีใครตัดสินใจเดิน แต่ความเคย

ชินทำให้ฉันรู้สึกว่ อย่งไรเสียพื้นที่ทางซ้ายมีไว้สำหรับเดิน ส่วนทางขวามีไว้สำหรับยืน

“สลัดบาร์ใหม่ ไม่ได้กินกันนานแล้ว” ฉันเสนอ

“ขอผ่านดีกว่า” เธอโบกมือไปมาคล้ายปิดไล่แมลงก่อนเสริมต่อ “ช่วงนี้กินผักจนหน้าเขียวแล้ว”

“งั้นข้าวหน้าเนื้อใหม่ ยังไม่เคยพาจูลส์ไปกินเลย”

“ได้ วันนี้เราตามใจโลแลคแล้วกัน”

ฉันรู้สึกโล่งใจที่ถูกเรียกด้วยชื่อนี้มากกว่าชื่อจริง ๆ ที่พ่อแม่ตั้งให้ คงเพราะตัวตนโลแลคทำให้ฉันได้หลีกหนีโลกความเป็นจริง รวมถึงความทรงจำอันเลวร้ายในอดีต อาจฟังดูประหลาดแต่ฉันรู้สึกเป็นตัวของตัวเองมากกว่าถูกเรียกด้วยชื่อจริงมากโข เวลาโดนถามว่าทำไมถึงชื่อ โลแลค ฉันมักเลี่ยงตอบ เพียงยิ้ม ๆ และปล่อยให้ไปตามที่พวกเขาอยากจะทำใจ ฉันไม่ยอมให้ใครมากล่าวหาว่าร้ายหรือสร้างความอับอายจนกลายเป็นอีกเรื่องฝังใจ

สิ่งที่ทำให้ฉันกังวลอยู่บ่อยครั้งเวลานัดเจอกับใครคือ กลัวบรรยากาศเงียบเกินไปจนพาให้รู้สึกกระอักกระอ่วนต่อกัน ฉันอาจชวนคุยได้ระดับหนึ่ง แต่ถ้าหากอีกฝ่ายไม่สามารถรับส่งได้ดี ท้ายที่สุดก็จะกลายเป็นต่างคนต่างเงียบกันไปเฉย ๆ แต่เวลาอยู่กับจูลส์ ด้วยความสนิทสนมและการไม่ได้เจอกันมาระยะหนึ่งทำให้มีเรื่องได้แลกเปลี่ยนกันจนแทบไม่มีเวลาพักหายใจ ตั้งแต่เจอกันจนกระทั่งสั่งรายการอาหารเสร็จ เรายังคงพูดคุยอย่างต่อเนื่อง เธอเล่าถึงที่ทำงานใหม่ที่เพิ่งเริ่มได้ประมาณหนึ่งสัปดาห์ เพื่อนร่วมงานส่วนใหญ่อายุเยอะกว่าเธอและมีประสบการณ์สูงทำให้รู้สึกกดดัน แต่เพราะเธอเป็นคนชอบท้าทายความสามารถตัวเอง ชอบเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ เลยใช้แรงกดดันตรงนั้นมาเป็นแรงผลักดันแทน

“แล้วแบบนี้ก็ต้องดรีอปเรียนไว้เหอ” ฉันทามด้วยความสงสัย เพราะคุยกันครั้งล่าสุด ดูเหมือนว่าจูลล์ต้องเรียนอีกหนึ่งปี ซึ่งต่างกับฉันที่เรียนจบในระยะเวลาสามปีครึ่ง

“ไม่ต้อง ๗ เทอมนี้เหลือตัวเดียว เป็นงานชิ้นเดียวส่งท้ายเทอม”

ฉันทักหน้า “ดีเหมือนกันนะ จะได้มีเวลาทำนู่นนี่ควบไปด้วย”

“มันก็ดีแหละมั้ง ไม่รู้สิ แค่ไม่ชอบอยู่ว่าง ๆ นะ” เธอยกมือขึ้นมาทำค้างและมองออกไปด้านข้าง ฉันทมองตามทิศทางนั้น นอกจากบานกระจกใสที่มองเห็นพนักงานในชุดผ้ากันเปื้อนสองสามคนกำลังก้มหน้าเก็บโตะอยู่ซึ่งไม่ได้มีอะไรน่าสนใจ ฉันทเลยกลับมามองขาตั้งติดประกาศโปรโมชันเล็ก ๆ บนโตะ

“เออ แล้วตอนนั้นแกเป็นไงบ้าง”

คำถามนี้เล่นเอาฉันทต้องหยุดเพื่อคิด เหมือนสะดุดก้อนหินเล็ก ๆ ระหว่างทาง คล้ายเวลาโดนญาติผู้ใหญ่ถามว่าสอบติดที่ไหนได้คะแนนสอบเท่าไร แต่ฉันทราบดีว่าจูลล์ไม่ได้มีจุดประสงค์ในรูปแบบเดียวกัน แต่ฉันทกลับเกร็งไปตามสัญชาตญาณที่ถูกคาดคั้นถึงเรื่องการงานปัจจุบัน ตอบกันตามจริงฉันทยังคงเป็นคนหลงทางอนาคตมืดหม่น ผิดกับคนรอบตัวที่ต่างพากันแยกย้ายไปทำตามความต้องการ

ไม่ได้หมายความว่าฉันทไม่มีความต้องการ แต่เพราะจู่ ๆ ก็มีสายฟ้าฟาดลงมาในคืนที่ทุกอย่างกำลังไปได้สวย ความฝันทุกอย่างพังราบเป็นหน้ากลอง ฉันทไม่อาจทำสิ่งที่ตนเองอยากทำและปล่อยให้คนอื่น ๆ ในครอบครัวตระการกำล้าปากได้

หากไม่เกิดเรื่องน่าล้าปากใจขึ้นมาเสียก่อน ป่านนี้ฉันทคง

กำลังเดินทอดน่องอยู่ที่ใดสักหนสักแห่งในถนนเมืองคองคอร์ด รัฐ
นิวแฮมป์เชียร์ ประทับรอยเท้าและตีพิมพ์บรรยากาศแทนคำขอบคุณ
สำหรับแรงบันดาลใจในตอนที่ฉันหมดแรงจะใช้ชีวิต

ไปเดินตามรอยวรรณกรรมเรื่องดังอย่าง ‘ลี้ตฤณี’ ซึ่งลุยซา
เมย์ อัลคอตต์ได้ร้อยเรียงเรื่องราวจากชีวิตเธอในวัยเยาว์และพี่น้องอีก
สามคน ฉันแสนประทับใจจนฝากร่องรอยคราบน้ำตาเปอะเปื้อนบน
หน้ากระดาษไปเสียหลายแผ่น ฉันเกือบได้ไปเยี่ยมชมบ้านหลังนั้น
หลังเดียวกับที่เธอเริ่มต้นจรดปลายปากกาเริ่มบรรจงเขียนเรื่องราว
ต่าง ๆ กระทั่งใช้เป็นสถานที่ในช่วงสุดท้ายของชีวิตก่อนจากไปด้วย
โรคร้าย

ฉันปรารถนาอยากเป็นดังโจเซฟิน มาร์ช ลูกสาวลำดับที่สอง
ตัวละครที่นักอ่านหลายคนอนุมานว่ามีต้นแบบมาจากตัวอัลคอตต์เอง
เธอมีความคิดเด็ดเดี่ยว รักอิสระและไม่ยอมให้ใครมาตัดสินชิ้นงาน
โดยไม่ได้เข้าใจอย่างถ่องแท้ ฉันอยากเป็นนักเขียนมากความสามารถ
เหมือนกับเธอ ไม่อยากให้ใครมาพรากความมั่นใจจากตัวเองไป

ครั้งหนึ่งฉันอาจเคยเป็นได้ดังโจเซฟิน มาร์ช

แต่ในตอนนี้แม้แต่การเป็นตัวเองยังดูห่างไกลออกไป

“คือ ตอนนี้ไม่รู้จะเอาอย่างไรต่อดี ใจหนึ่งก็อยากไปเรียนภาษา
ที่อังกฤษสักหกเดือนหรือไม่ก็หางานพาร์ทไทม์ทำ รู้สึกยังไม่พร้อม
ทำงานเต็มเวลาเท่าไร” ฉันตอบจากใจจริง แม้ในความเป็นจริงฉันไม่
สามารถทำได้ทั้งสองอย่าง

การไปเรียนภาษาต้องเสียค่าใช้จ่ายสูงมาก ทางบ้านคงไม่
สนับสนุนอย่างเต็มที่ รวมถึงงานพาร์ทไทม์ก็เป็นหนึ่งในงานที่

ทุกคนในบ้านพยายามคัดค้านไม่ให้ฉันทำมาตลอด โดยให้เหตุผลว่า งานที่ฉันเลือกมันยังไม่ใช้สิ่งที่พวกเขาต้องการ ทั้งที่ตามจริงการตัดสินใจควรมาจากความสมัครใจของตนเอง การได้ลองทำงาน ไม่ว่าจะ เป็นงานอะไรก็ล้วนได้สัมผัสประสบการณ์ทั้งนั้น เราควรมีโอกาสได้ใช้เวลาค้นหาตัวเอง แต่สำหรับฉัน เวลาเหล่านั้นกลับถูกทิ้งให้สูญเปล่า ไปเสียมาก

“เรียนภาษาก็น่าสนใจนะ แกชอบบรรยากาศต่างประเทศนี้ ถ้าได้ไปก็คงจะทำให้แกมีความสุขน่าดู”

จบประโยคข้างต้นพนักงานก็บรรจงวางข้าวหน้าเนื้อจานใหญ่ตรงหน้าจูลส์ ซึ่งเรียกความสนใจเธอโดยไม่ได้รอฟังคำตอบอะไรจากฉันต่อ เวลาแห่งการปล่อยฉันได้อยู่กับความคิดกลับมาอีกครา ฉันเริ่มนึกถึงคำพูดของจูลส์เมื่อครู่ คงจริงดังที่เคยรู้มา มุมมองที่คนอื่นมองเราชวนพริ้งพริงกว่ายามเรามองเห็นตัวเอง เธอเหมือนเข้ามาอยู่ในจิตใจได้สำนึกของฉัน รู้ว่าฉันกำลังคิดสิ่งใด ต้องการอะไร

พนักงานเสิร์ฟอาหารส่วนของฉันลงด้วยความระมัดระวัง เพราะมีหม้อไฟกับเครื่องเคียงเป็นไขดิบ กลิ่นหอมฉุยโชยจากชุดหม้อไฟกิมจิน่าเบะ เนื้อนุ่มชุ่มซอสตามสูตรต้นตำรับ ฉันเฝ้ามองน้ำซุปรเดือดปุดจนเกิดเป็นฟองคล้ายบ่อน้ำพุร้อน เต้าหู้สีขาวนวลเสมือนความบริสุทธิ์ผุดผ่องที่ศิโรราบไปกับความเดือดดาล อีกทั้งผักกาดขาวโอหน่อหนปลิวตามอุณหภูมิจนไม่มีสิ่งใดหลุดรอดพ้นสายตาอันเฉียบคมของพ่อครัว ความแตกต่างที่มารวมกันอยู่หม้อเดียวกันจนเกิดเป็นความลงตัว สีสันแห่งอาหารชวนให้ลองลิ้มรสชาติอย่างไม่รีรอ ฉันหยิบช้อนขึ้นมาช้อนน้ำซุปรสชาติเผ็ดหวานแผ่ซ่านสร้างความน่าอภิรมณ์ เป็นจริงดังคำกล่าว ‘ของกินจะเยี้ยวยาทุกสิ่ง’ แม้แต่จิตใจฉันที่แตกสลายและยากกลับมาประกอบกลับเป็นดังเดิม กลับรู้สึกราว

กับถูกโอบกอดจากหม้อไฟตรงหน้าชั่วคราว ทันใดนั้นฉันก็นึกถึงใครบางคนขึ้นมา อยากให้อีกฝ่ายได้มานั่งกินด้วยกัน เราเคยมากินด้วยกันบ่อยครั้ง แต่เพราะต่างคนต่างยุ่งเลยทำให้ยากที่จะหาวันเวลาว่างตรงกัน

“แล้วที่รู้จักร้านนี้ได้ยังไง ปกติไม่เคยเห็นจะกินเนื้อ” จูสต์เริ่มหาเรื่องชวนคุย หลังจากต่างคนต่างก้มหน้าก้มตากินในส่วนของตัวเองกันมาสักพักหนึ่ง

“เพื่อนแนะนำมาอีกที มีอยู่ช่วงหนึ่งติดมาก มากินวันเว้นวันได้มั้ง” ฉันหัวเราะร่วนพลาตักน้ำซุปราดบนข้าวญี่ปุ่นร้อน ๆ “แต่กินบ่อยมากก็ไม่ดี มันแพง”

“ดีแล้วแก ถือว่าได้ประหยัดค่าใช้จ่ายลงอีกหน่อย แล้วอีกอย่างนะ ฉันเคยอ่านมา เขาบอกว่าผู้หญิงญี่ปุ่นไม่ค่อยนิยมกินข้าวหน้าเนื้อกันเท่าไร เพราะเป็นอาหารที่ให้พลังงานสูง พวกเราข้าวหน้าเนื้อหรือราเม็ง สาวญี่ปุ่นเขาแทบจะไม่เข้ากันเลย เพราะดูไม่เหมาะสมสำหรับจะให้สาว ๆ มาหนึ่งกินคนเดียว”

“จริงหรือ ตายแล้ว ฉันมากินคนเดียวบ่อยเสียด้วยสิ” ฉันแทบจะหยุดกินกะทันหัน ไม่ใช่ด้วยเรื่องพลังงานสูงหรือการนั่งกินคนเดียว เพียงแต่เป็นความประหลาดใจที่ได้รู้เรื่องนี้

“ฉันนึกว่าอาหารจะไม่เกี่ยวกับเรื่องเพศเสียอีก” ฉันว่า

“น่าจะเป็นค่านิยมของทางบ้านเขาละ ผู้หญิงญี่ปุ่นมีภาพจำเป็นแม่บ้านอยู่เหย้าเฝ้าเรือน คำนึงถึงมารยาทเป็นสำคัญ ที่นู่นร้านประเภทนี้ส่วนใหญ่จะเป็นแรงงานชายเข้ามานั่งกินกัน ถ้าเป็นผู้หญิงคนเดียวแล้วเข้ามานั่งกินคงเป็นภาพที่มองเข้ามาแล้วดูไม่งามเท่าไร”

“พูดถึงมารยาท เคยได้ยินเกี่ยวกับการกินราเม็งมาเหมือนกันว่าต้องชดเสียดัง ๆ ถึงจะเป็นการให้เกียรติพ่อครัว คนญี่ปุ่นคงมอง

ว่าถ้าเป็นผู้หญิงมานั่งชดเสียดัง ๆ คงดูไม่เหมาะ”

“ดูเป็นอาหารที่หนึ่งกินแล้วดูสะอาดด้วย” เธออธิบายเสริม มือเอื้อมไปหยิบกระดาษขึ้นมาเช็ดปาก “เนี่ย เอาแค่ฉันกินตอนนี้ก็ ไปไปสามแผ่นละ”

“แต่ก็น่าเศร้าใจจริง ๆ ที่แม่แต่อาหารยังถูกตีกรอบไว้ด้วย เพศ ทั้งที่อาหารควรจะเป็นสิ่งที่ทุกคนมีสิทธิ์เข้าถึงตามความชอบมากกว่า”

“ทุกอย่างแหละ คนเราควรจะมีสิทธิ์ได้เลือกหลากหลาย มากกว่านี้” จูลส์นี้หน้า ถอนหายใจเสียดใจแรงจนกระดาษเช็ดปาก ปลิวเกือบจะร่วงจากโต๊ะ เธอคว้ากระดาษเช็ดปากมาถือไว้แล้วทำท่าเหมือนจะยกขึ้นมาเช็ดหน้าตา “พูดแล้วเศร้า”

“คนเราเลือกเกิดไม่ได้นี่นา มีข้อดีข้อเสียต่างกันไป”

“เคยคิดว่าอย่างน้อยก็คงเลือกที่จะเป็นได้ แต่สังคมบ้านเราก็ยังไม่ได้เปิดกว้างและให้อิสระลูกตัวเองขนาดนั้น” เธอหัวเราะกลบเกลื่อนอย่างขบขัน “ฉันสัมผัสได้ว่าในประโยคที่เล่นที่จริง จูลส์น้อยเนื้อต่ำใจอยู่จนจะเป็นความจริงเสียครึ่งก่อน ฉันพูดไม่ออกเพราะรู้สึกเหมือนกั้นกับเธอ นี่อาจจะเป็นอีกเรื่องที่เรารู้สึกตรงกัน

“ไม่มีสิทธิ์เลือกว่าอยากเกิดหรือไม่อยากเกิดมา ทั้งยังไม่มีอะไรมารับประกันว่าสิ่งที่อยากเป็นจะเป็นที่ยอมรับเช่นกัน สำหรับจูลส์คงหมายถึงหน้าที่การงาน เธอไม่ได้เข้าเรียนคณะในฝัน อีกทั้งยังไม่ได้ทำสายงานตามความชอบเช่นกัน เพราะเธอต้องทำตามความต้องการของแม่ แม่ของเธอเป็นคนเข้มงวดมาก วางแผนชีวิตจูลส์ไว้เป็นระเบียบมาตั้งแต่ไหนแต่ไร

หลังจบมื้ออาหาร เธอก็พากันไปเดินดูสินค้าลดราคาตามร้าน

ต่าง ๆ ฤดูกาลนี้ไม่มีของน่าสนใจสักเท่าไร สายตาได้แต่เหมยงมอง
แบรนด์ราคาแพงที่ราคายังอยู่สูงเกินเอื้อม หากมีใครสักคนจะมี
โอกาสได้ใส่ คนคนนั้นคงเป็นแค่ตัวละครในนิยายที่ฉันสร้างขึ้นในฝัน
กลางวันเท่านั้น ฉันเลยมีหน้าที่ช่วยจูลส์เลือกเป็นส่วนใหญ่ การได้มา
เดินเล่นดูของเหมือนเป็นหนึ่งในวิธีบำบัดความเครียด ยิ่งได้ตัดสินใจ
ซื้อสักชิ้นยิ่งทำให้รู้สึกสุขใจ ไม่จำเป็นต้องรอของของขวัญจากใคร ในเมื่อ
คนที่รู้ความต้องการของเราดีที่สุดคือตัวเราเอง แต่ติดอยู่เพียงอย่าง
เดียวคือกำลังทรัพย์ในกระเป๋าไม่เพียงพอจะใช้วิธีนี้

สำหรับจูลส์ ช่วงเวลานี้คงเป็นความต้องการที่มาจากตัวเอง
จริง ๆ เธอดูกระตือรือร้นกับการหยิบของใส่ตะกร้าและพำพรธนา
ถึงราคาที่ลดลงจากรอบก่อนเกือบเท่าตัว สำหรับฉัน เพียงได้กวาด
สายตามองดูชุดสวย ๆ ก็นับว่าพอใจในระดับหนึ่งแล้ว หลายตัวดูสวย
หากได้หยิบมาใส่คู่กับของที่มีอยู่ในตู้ แต่เมื่อพลิกดูป้ายราคาแล้วก็
ต้องตัดใจฉับพลันเมื่อพบว่าตัวเลขไม่ลดลงเลยสักนิด

“ถือว่าคุ้มมากนะ” จูลส์ยื่นป้ายราคาบนเดรสพินาฟอร์ เดรส
สีน้ำตาลเข้มที่ลดจากราคาหลักพันเหลือเพียงหลักร้อย ฉันเห็นแล้วยัง
อยากได้เอง มีหรือจะยอมให้ความคุ้มค่าหลุดมือจูลส์ไป

“คุ้มมาก ต้องซื้อแล้วล่ะ”

“ยุ่งจริง ๆ นะแม่คุณ” เธอทำท่าเหมือนจะไม่ซื้อ แต่ก็
ตัดสินใจหยิบใส่ตะกร้ามา

ฉันเหม่อคิดเกี่ยวกับเรื่องเสื้อผ้าขณะรอจูลส์ชำระเงินกับ
พนักงาน การมาเดินดูเสื้อผ้าที่ร้านมีข้อดีคือสามารถลองดูได้ว่าขนาด
พอดีกับตัวเองไหม ผิดกันกับร้านออนไลน์หลายร้านที่ระบุขนาด
ชัดเจนก็จริง แต่เมื่อได้ของมากกลับไม่พอดีตัวหรือใส่ไม่ได้เพราะความ
คลาดเคลื่อนเพียงเล็กน้อย แต่ในบางครั้งทั้งหน้าร้านและร้านค้า

ออนไลน์ก็ไม่ได้ออกแบบขนาดชุดที่พอดีกับตัวเรามาให้

คำอธิบายสั้น ๆ ว่า ‘สัดส่วนมาตรฐาน’ ไม่เคยเป็นมาตรฐานสำหรับฉันหรือใครหลายคนในความเป็นจริง เราพลาดโอกาสใส่ชุดในแบบที่ตัวเองต้องการ เพียงแค่รูปร่างไม่ตรงกับนิยามสัดส่วนมาตรฐาน ฉันมักจะปลอบใจตัวเอง ไม่ใช่เพราะสัดส่วนของเราไม่ตรงกับคำว่า ‘มาตรฐาน’ ของร้าน แต่เพราะสัดส่วนคนเรานั้นมีความเฉพาะตัวแตกต่างกันต่างหาก

แต่ความเป็นจริงอันโหดร้ายเป็นสิ่งที่หลบเลี่ยงไม่ได้

แม้แต่ชุดยังมีสัดส่วนมาตรฐาน จะต่างอะไรกันกับอีกหนึ่งคำนิยามที่สร้างข้อเปรียบเทียบให้เกิดความเหลื่อมล้ำในสังคม ฉันได้แต่หวังให้ความคิดที่หลังไหลราวกระแสน้ำเชี่ยวกรากจะนำพาไปสู่การเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้น แต่ความเปลี่ยนแปลงอาจเกิดขึ้นได้เพียงในความคิด เพราะในความเป็นจริง ผู้คนต่างยกข้อแก้ต่างอย่าง ‘ทำไมไม่ลดน้ำหนักลงเพื่อจะได้ขนาดตัวพอดีกับชุดล่ะ’ ฉันไม่เคยรู้สึกดีกับคำพูดเช่นนี้เลย หลายครั้งฉันเคยนึกอยากจะตอบกลับไปด้วยถ้อยคำหยาบคาย หรือให้พวกเขาธิบดีชอบในการกระทำไม่คิดหน้าคิดหลังให้ดี แต่ความเป็นมนุษย์ผู้ยอมคนทำให้ผลสุดท้ายก็ทำได้เพียงกัดฟันกลืนใจแล้วพูดปลอบใจกับตัวเอง

ใบเสร็จจ๋อย ๆ โผล่พ้นเครื่องคิดเงินพร้อมกับส่งเสียงแผดร้องคล้ายเครื่องตัดหญ้าขนาดย่อม เป็นสัญญาณบอกให้รู้ว่าเราต้องเคลื่อนตัวออกจากร้านนั้นกันแล้ว จูลส์เอ่ยชวนไปต่อที่ร้านคาราโอเกะชั้นบน ฉันที่เริ่มรู้สึกตึงบริเวณศีรษะจากความเครียดเลยตัดสินใจรับคำชวนโดยง่าย การร้องเพลงช่วยให้คลายเครียดได้ส่วนหนึ่ง ฉันเคยมาคนเดียวและร้องเพลงเดิมซ้ำกันสิบ ๆ ครั้งเพื่อลดความเครียดจากสภาพแวดล้อมภายนอก ซึ่งมันก็ได้ผลดีทีเดียว ฉันรู้สึกสมอง

ปลอดภัย โดยเฉพาเมื่อกลับมาถึงห้องก็รู้สึกอ่อนล้าจนสามารถนอนหลับได้สนิทกว่าวันทั่ว ๆ ไป

เมื่อไปถึงก็พบว่าไม่มีคิวก่อนหน้าเรา ทำให้ได้ห้องทันที พนักงานเอ่ยบอกเลขห้องและฉายมือไปยังทางเดินเพื่ออำนวยความสะดวกให้เราหาห้องง่ายมากยิ่งขึ้น ห้องหมายเลข ๒๒ สอดคล้องกับอายุปัจจุบันของฉันทพอดี ตัวห้องอยู่ด้านใน สร้างความรู้สึกเป็นส่วนตัวในห้องประกอบด้วยโทรทัศน์จอแบนหนึ่งเครื่อง ไมค์สองตัวและเบาะนุ่มบุหนังที่ขาดรุ่มจากการใช้งานมาเป็นเวลานาน

จูลส์เริ่มเป็นฝ่ายประเดิมก่อน เวลามาคาราโอเกะกับเพื่อนจะมีสองแบบคือ เลือกเพลงที่ร้องได้ทั้งคู่กับอีกแบบคือเลือกเพลงที่ต่างคนต่างอยากจะร้องของตัวเอง ซึ่งส่วนใหญ่เวลามากับจูลส์มักจะเป็นอย่างหลัง เพราะฉันทจะใช้เวลาที่เธอกำลังร้องอยู่ค้นหาเพลงที่ต้องการเพื่อไม่ให้เป็นการเสียเวลา ฉันทพลิกสมุดดูรายการเพลงเข้าใหม่และพบว่าแทบไม่มีเพลงถนัดเลยสักเพลงเดียว สุดท้ายทรอย ชิวานจึงเป็นคำตอบแรกของวันไปโดยปริยาย

ทำนองคุ้นหูค่อย ๆ ดังขึ้น มือกำไมค์แน่นเสมือนสวมบทบาทเป็นทรอยเสียเอง ฉันทยังจำความรู้สึกตอนไปคอนเสิร์ตของเขาได้ดี บทเพลงเป็นเหมือนคำปลอบประโลมให้ฉันทนึกขอบคุณวัยเยาว์ที่ล่วงเลยไม่นึกโกรธแค้น ไม่นึกหวั่นกลัวกับอะไร รู้สึกเหมือนได้กระโดดไปกับท่วงทำนองแห่งวันวาน เขาดูเปล่งประกาย เจิดจ้าและเหมือนมีมนตร์สะกด ฉันทอยากได้ความรู้สึกในคอนเสิร์ตวันนั้นกลับมาเสียจริง ๆ ฉันทเริ่มอ้าปากร้องได้ไม่เท่าไร โทร.ศัพท่มือถือก็มีสายเข้าจากแม่ ปกติฉันทจะเลี่ยงรับสายและค่อยโทรกลับ แต่ในวันนั้นไม่เหมือนทุกที ฉันทตัดสินใจหันไปบอกจูลส์ว่าให้เธอกดข้ามเพลงนี้ไป ก่อนจะเดินออกมารับโทรศัพท์ทันที

ฉันกลัวรับสายโดยไม่ได้คาดคิดถึงเรื่องใดมาก่อน ฉันยังจำเสียงแม่ในตอนที่ฉันได้สติ แต่เพียงประโยคแรกก็ทำให้โลกทั้งใบเหมือนหยุดนิ่งจนเหลือเพียงตัวฉันที่กำลังตัวแข็งที่อยู่กับสิ่งที่ได้ยื่นจากปากแม่

ฉันไม่อยากจะเชื่อสิ่งที่ได้ยิน

“นี่ ลลิติน หน้าสาหล่ำเสียแล้วนะ”

หน้าแปลก พื้นที่ตรงนั้นเป็นมุมอับ แต่ฉันกลับรู้สึกถึงกระแสลมเย็น ๆ พัดผ่านไปจนทำให้ภายในเบาโหวงอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน ฉันนึกถึงภาพตัวเองในวัยเด็กที่เดินเล่นกับหน้าสาหล่ำบนหาดทราย เราหัวเราะด้วยกันก่อนเสียงแม่จะเรียกความเป็นจริงกลับมา

หน้าสาหล่ำไม่อยู่บนโลกนี้อีกต่อไปแล้ว...

“เดี๋ยวพรุ่งนี้แม่มารับไปงานศพที่ประจวบฯ”

“แม่จะมาถึงที่นี่ประมาณกี่โมงเหอะคะ” ฉันพยายามควบคุมน้ำเสียงให้เป็นปกติมากที่สุด แม่ในใจจะสั่นและสับสน นี่อาจจะเป็นความรู้สึกของกระแสน้ำ ทิศทางที่ไหลไปข้างหน้าโดยไม่มีวันหวนคืน การสูญเสียครั้งนี้หนักหนากว่าทุกครั้ง ยากเกินกว่าจะปลอบตัวเองด้วยคำว่าไม่เป็นไร ฉันสุดลมหายใจเต็มแรง อดกลั้นไม่ให้น้ำตาไหลออกมา ฉันภาวนาตัวเองเข้มแข็งไว้ อย่างน้อยก็ในตอนนี่

“น่าจะประมาณสิบเอ็ดโมง พอรับลลิตินแล้วออกเลย จะได้ถึงทันตอนพระสวด”

“ได้ค่ะ” ฉันกดวางโทรศัพท์และเดินกลับเข้ามาในห้องหมายเลข ๒๒ อีกครั้ง จูลส์มองมายังฉันด้วยสีหน้าราวกับเห็นผี เธอวางไม้ค้ำแล้วเข้ามาประคองตัวฉันไว้ วันนี้การร้องคาราโอเกะคงไม่สามารถสลัดความคิดมากในหัวไปได้เหมือนทุกครั้ง ฉันนั่งอยู่ในความคิดนานจนกระทั่งได้ยินจูลส์พยายามเรียกฉันซ้ำ ๆ เป็นเวลานาน กว่าที่ฉันจะได้ยินเสียงเธอ

“ไลแลค เป็นอะไรหรือเปล่า”

ฉันหันไปมองหน้าจูลส์ เธอมองกลับด้วยสายตาเป็นห่วง จูลส์ คงรับรู้ว่ามีบางอย่างเกิดขึ้น แต่ไม่ได้คาดคั้นคำตอบจากฉัน ตอนนั้นฉันอยากบอกออกไปตรง ๆ ว่า ‘หน้าฉันเสียสะแก’ แต่กลับทำเพียงส่ายหน้าไปมาแล้วบอกไปว่าไม่มีอะไร

เรื่องราวที่ไม่ได้หนักถึงมานานตอนนี้เหมือนพากันไหลทะลักออกมาอย่างไม่จบไม่สิ้น ฉันไม่เคยรู้สึกคิดถึงหน้าสาลีเท่านี้มาก่อนเลยเหมือนแค่ฝันไป เหมือนเป็นหนึ่งในเรื่องที่ไม่ใช่ความจริง แต่ที่แหละคือความจริงที่ฉันต้องเผชิญ

สอง

ทันทีที่เปิดประตูลงจากรถ ตันวานาาก็ส่งกลิ่นต้อนรับ เคล้ากับควันธูปโชยนำทางไปบริเวณงานสวดพระอภิธรรม สีเครื่องแต่งกายของแขกร่วมงานยิ่งตอกย้ำว่าสิ่งที่เกิดขึ้นขณะนี้คือความจริงทุกประการ ฉันยังคงรู้สึกใจหาย ในอกเบาโหวงเหวungเหมือนมีอะไรมาเกาะเกาะเศษเสี้ยวหนึ่งกระเด็นหล่นหาย

แต่ไหนแต่ไร ฉันหวาดกลัวการสูญเสียคนใกล้ตัวเป็นที่สุด ไม่ว่าจะเป็นคนหรือสัตว์เลี้ยง ความสูญเสียอาจอนุมาณได้ทั้งความตายหรือการจากกันไปโดยมิทันได้รู้ลา

ในบางครา ความเห็นห่างก็สามารถสร้างความรู้สึกที่ไม่ต่างกับการตายจาก และไม่รู้เพราะเหตุใด ทุกครั้งที่มีการสูญเสีย ภาพในวันเก่า ๆ กลับเดินทราขึ้นในห้วงความทรงจำ บางเรื่องที่ไม่เคยนึกถึงกลับโผล่เล่นอย่างไม่ทันรู้ตัว ฉันไม่อยากเดินเข้าไปในงานเลยแม้แต่น้อย ทว่าเป็นสิ่งที่เลี่ยงไม่ได้ จึงจำใจเดินตามพ่อกับแม่ไปเงียบ ๆ ท่ามกลางเสียงดนตรีชวนสลดหดหู่

ผู้คนที่เข้ามาทักทายล้วนถามถึงพี่ชายของฉันเสียยกใหญ่ ทั้งเรื่องตำแหน่งงานปัจจุบันหรือโอกาสการจะได้เลื่อนขั้นในอนาคต ฉันไม่เข้าใจเลย ทั้งที่พี่ตะวันก็พอใจกับตำแหน่ง ณ ปัจจุบัน แต่หลายคนกลับคาดหวังให้เขาทำได้ดีกว่านี้ หากเจ้าตัวไม่ติดงานสำคัญจนไม่สามารถปลีกตัวมาได้ ป่านนี้คงยืนตอบคำถามด้วยคำพูดหัวน ๆ ไม่นึกจะรักษาน้ำใจใครเป็นแน่ ผิดกับฉันที่ทำได้เพียงยิ้มรับและให้

คำตอบเท่าที่จะทำได้

พอจบเรื่องของพี่ชาย คันธนูก็เล็งมาทางฉัน ลูกศรปักลงตรงกลางอกด้วยการหยอกเย้าอันน่าชวนหัวอย่าง ทำให้ถึงดูอวบขึ้นจากที่เคยเจอกันครั้งก่อน ไหนจะถูกถามว่าเรียนอยู่ปีไหนแล้ว ตอนนั้นทำงานอะไรอยู่ ล้วนแล้วแต่ชวนทำให้รู้สึกอึดอัด ฉันพอจะเข้าใจแล้วทำไมหลายต่อหลายครั้งที่พอกับแม่ชวนพี่ตะวันไปงานรวมญาติเขาจึงบอกปัดตลอด คงเพราะบรรยากาศงานตอนนี้เองก็ดูไม่ต่างจากวันรวมญาติเสียสักเท่าไรนัก

คำถามเรื่องส่วนตัวยังคงถูกส่งมาไม่หยุด แต่ฉันเริ่มพูดไม่ออก เพราะเต็มไปด้วยเรื่องที่ไม่อยากพูดถึง หากตอบแล้วมีแต่จะทำให้เก็บมาหึงคิดมากภายหลัง

“อ้าวลลิน มาแล้วหรือลูก”

นับว่าโชคยังเข้าข้าง หน้าแฟงเดินตรงเข้ามาพอดี ทุกคนต่างพากันถอยห่างจากเธอจนวงล้อมขยายใหญ่ผิดปกติ ฉันคงไม่ได้คิดไปเองทั้งที่เราต่างทราบดีว่าหน้าแฟงเป็นแฟนของหน้าสาสี่ แต่ทุกคนกลับไม่มีท่าทีอยากจะเข้ามาพูดคุยหรือแสดงความเสียใจกับหน้าแฟงแม้แต่หน่อย มีแค่พอกับแม่ที่ยกมือรับไหว้เจ้าหล่อนก่อนจะขอตัวไปจัดการค่าใช้จ่ายในส่วนของพวกเขาหรือและไหว้วานเธอให้พาฉันไปจุดธูปเคารพหน้าโลงศพ

“หน้าแฟง สวัสดิ์ค่ะ” ฉันรีบยกมือไหว้

“ไม่ได้เจอกันตั้งนาน โตเป็นสาวแล้ว”

เห็นเพียงขอบตาดำคล้ำก็รู้ว่าเธอไม่ได้หลับได้นอนมาหลายคืน แม่แวตวาจะเต็มไปด้วยความทุกข์ระทมเพราะสูญเสียคนรักไปโดยกะทันหัน แต่ริมฝีปากกลับพยายามคลี่ยิ้มเพื่อรักษามารยาทต่อหน้าฉัน เธอเอื้อมมือมาบีบแขนฉันเบา ๆ นัยน์ตาไหววูบดังคนที่กำลัง

กล้ากลืนฝันทนต่อความเจ็บปวดอยู่เต็มแก้ว

หน้าแฟงพาฉันมาถึงบริเวณหน้าโลงที่ประดับประดาด้วย พวงหรีดดอกไม้ทั้งสดและแห้งซึ่งส่วนใหญ่จัดไว้ด้วยดอกไม้สีม่วง หน้าแฟงบอกว่าดอกไม้สีม่วงเป็นสิ่งที่หน้าสาส์นโปรดปราน ฉันอยากจะ เย้ยตอบว่าฉันเองก็ชอบดอกไม้สีม่วงเช่นกัน ชอบถึงขนาดใช้นามปากกาตนเองว่า **'ไลแลค'** แต่หากพูดไปคงจะพาบรรยายกาศ มัวหมองกว่าเดิมจึงเลือกเก็บไว้ในใจแทน

เมื่อมองเหล่าพวงหรีดมาลากลับพานให้ฉันรำลึกนึกถึงการ บรรยายชื่อดอกไม้กับการ์ดจำหน่ายแสดงค่าขอบคุณถึงมิสซิสแฮร์ริส จากผู้คนที่เธอได้พบเจอในมหานครปารีส ดอกไม้ในวันนั้นทั้งสดทั้ง ใหม่เหมือนหาได้มาจากตลาดดอกไม้ตั้งแต่ฟ้าสาง หยดน้ำเกาะพรำว ระยับ ทั้งดอกกุหลาบ คาร์เนชัน แกลดีโอลีและอีกมากมายจนนับ แทบไม่หวาดไม่ไหว ช่อดอกไม้ส่งมาถึงมือเธอทางเครื่องบินโดยสาร เทียบดวงที่ที่สุด

ภาพจำในหนังสือซ้อนทับกับหมู่ดอกไม้ที่หอมล้อมรอบโลง ในยามนี้ แลคล้ายหุบเขาดอกไม้สำหรับผู้ล่วงลับไปแล้วได้พักพิง ไม้ให้รู้สึกหวาดกลัวกับโลกหลังความตาย ดุจดั่งคำปลอบประโลมจาก ช่อดอกของมิสซิสแฮร์ริส เพียงแต่ไม่ใช่มะลิสำหรับการแสดงความ ยินดี แต่เป็นหมู่มวลบุปผาที่ผลิบานโอบกอดปลอบขวัญให้ผ่านความ โศกศัลย์และยอมรับความเป็นจริงที่ว่า บุคคลอันเป็นที่รักได้จากไป อย่างไม่มีวันหวนคืน

รูปหนึ่งดอกแทนความเคารพและอาลัยแด่นางสาวผู้เป็นที่รัก ตอบไม่ได้ว่าเนื้อความต่อไปนี้จะส่งถึงผู้รับหรือไม่ แต่ที่มั่นใจได้คือ การจำหน่ายของจดหมายครั้งนี้ ผู้รับจะไม่มีวันตอบกลับมา ฉันฝันมอง ไปยังภาพขาวดำของหน้าสาส์นที่ถูกอัดกรอบไว้อย่างประณีต ฉันไม่เคย

เห็นภาพใครในสี่ขวาดำจะดูมีชีวิตชีวาได้ขนาดนี้ ดวงหน้าเต็มสมบูรณ์ ยิ่งแลยิ่งดูเหมือนตั้งใจถ่ายภาพไว้เพื่อการนี้โดยเฉพาะ หน้าปล่อยผมสีดำสยาย ใบหน้าไม่ได้ยิ้มแย้มหรือดูอมทุกข์ ดวงตาใสเหมือนลูกแก้ว ฉันทำแววตาคู่นี้ได้ดี เห็นที่ไรก็รู้สึกอบอุ่นจนอยากโผเข้ากอด เป็นความรู้สึกที่เหมือนได้กลับบ้าน แต่ตอนนั้นก็กลับรู้สึกว่าเป็นบ้านหลังนั้นเริ่มไกลออกไป จนไม่สามารถจะมองเห็นด้วยตาเปล่า

ใต้ภาพพระพุทธรูปและวันพระ ระยะเวลาของตัวเลขช่างแสนสั้น สั้นกว่าใครหลายคนที่ยังมีลมหายใจอยู่ ฉันทไม่เคยโยยหาหรือต้องการให้เธออยู่ข้างกายถึงเพียงนี้ มีคำถามเกิดขึ้นในใจนับเป็นสิบ ๆ เรื่องว่าทำไมถึงต้องเป็นหน้าสามีที่เจอเรื่องแบบนี้

แม้เราจะไม่เคยพูดคุยหรือทำความรู้จักอะไรกันมากมาย แต่หลายเรื่องราวที่ได้ยินผ่านพ่อแม่กลับสร้างความรู้สึกจนนึกเสียตายที่เราไม่มีโอกาสได้พูดคุยกันมากกว่านี้ หากสามารถส่งความใจไปได้ตั้งจรดปลายปากกาเขียนจดหมายถึงผู้ล่วงลับ หากหน้าจะยังรับฟังอยู่แห่งหนใด โปรดรับรู้ว่าเป็นหนึ่งในคนที่ฉันเคารพนับถือและอยากจะได้เป็นดังเธอ

อยากกล่าลงมือทำ กล้าตัดสินใจ ไม่หวั่นเกรงต่อคำคัดค้านหรือดูถูกดูแคลนจากคนรอบข้าง หากวันหนึ่งฉันเป็นได้สักครึ่งหนึ่งของเธอ ฉันคงรู้สึกว่าตัวเองมีคุณค่าและยึดอกกับการเป็นตัวเองได้มากกว่านี้

“แหม หน้าเศร้าจังนะ ต้องมาตายเพราะเคราะห์กรรมแบบนี้”

“ก็เพราะทำตัวผิดจากชาวบ้านเขาไง อยู่กันแบบคนธรรมดาเขาไม่ได้ สมควรแล้วละ”

ระหว่างเอื้อมมือไปปักธูปใส่กระถาง เสียงแขกหรือในงานก็พร้อมใจกันหลอยเข้าหูโดยมิได้ตั้งใจ ผู้คนต่างพากันดิฉินนินทาและ

ว่าร้ายหน้าแฟงที่ทำให้ชีวิตของหน้าสาลีต้องจบลงก่อนวัยอันควร แม้สาเหตุการตายจะเป็นอุบัติเหตุ แต่ทุกคนกลับมองว่าเป็นการทำทายเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์และเทพยดา การคบกับคนเพศเดียวกันเป็นเรื่องที่ขัดกับกฎธรรมชาติ เพราะแบบนี้ธรรมชาติถึงย้อนกลับมาลงโทษจนมีอันเป็นไป ช่วงมีความคิดที่น่าสะอายอะไรเช่นนี้ พวกเขาจะรู้บ้างหรือเปล่าว่าทั้งหมดเป็นความคิดล้าหลังมากแล้ว ตอนนี้อีกพัฒนาปรับเปลี่ยนไปถึงไหนต่อไหนแล้ว

สิทธิมนุษยชนเป็นเรื่องของสิทธิและเสรีภาพขั้นพื้นฐานที่ทุกคนควรจะมีเท่า ๆ กัน ตอนนี้อีกหลายประเทศทั่วโลกพยายามเรียกร้องความเท่าเทียมให้กับกลุ่มบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ ขจัดความเข้าใจผิดในอดีตให้หมดไป กลุ่มคนจำนวนมากออกมาเรียกร้องเพื่อให้พวกเขาได้รับการยอมรับในสังคมทุกปี ฉะนั้นก็เลยเห็นใจที่ต้องมาหายใจร่วมกับกลุ่มคนผู้มีความคิดคับแคบ จะสร้างว่าไม่ได้ยินคงไม่ได้เพราะพากันพูดตั้งเสียงขนาดนี้ เสียงพูดคุ้ยสนุกปากยังคงดังต่อเนื่องราวกับทุกคนลืมแล้วว่านี่คืองานศพ

เมื่อหันกลับมามองหน้าแฟง ใจของฉันทก็หล่นวูบ เธอกำลังก้มหน้าก้มตาเก็บเสียงสะอึกสะอื้นเพื่อไม่ให้รบกวนแขกคนอื่น ๆ เธอคงร้องไห้มาได้สักพักแล้ว มือไม้สั่นระริกกำกระดาษทิชชูที่เปียกชุ่มจนไม่เหลือพื้นที่ให้ซึมซับหยาดน้ำตาที่ยังคงไหลอาบแก้ม

บรรดาเครือญาติทั้งฝ่ายหน้าสาลีและหน้าแฟงคงจะมีความเห็นไปในทางเดียวกันว่าการที่ทั้งคู่ตัดสินใจใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันนั้นเป็นเรื่องไม่สมควร และความจริงก็ปรากฏเด่นหราในเวลานี้ เมื่อหน้าสาลีไม่ได้อยู่รับรู้และเผชิญหน้าต่อคนที่เข้ามาทำร้ายจิตใจของหน้าแฟง ฉันทอยากเข้มแข็งและกล้าพอจะลงมือทำอะไรสักอย่าง แต่สุดท้ายกลับทำได้เพียงส่งกระดาษทิชชูแผ่นใหม่ให้กับหน้าแฟง

ฉันยังซีซลาดเกินกว่าจะถูกขึ้นมาตอบโต้
ยังคงซีซลาด
และไม่รู้จะซีซลาดแบบนี้ไปอีกนานแค่ไหน

บรรยากาศชวนกระอักกระอ่วนกินเวลาได้เพียงไม่นาน พ่อ
กับแม่ของฉันก็เข้ามาเรียกหาหน้าแพ่งให้ไปช่วยจัดการงานครัวว่าจะ
ทำอะไร ดูเหมือนอาหารเลี้ยงแขกวันนี้จะเกิดการสื่อสารผิดพลาด
เต็มทีรายการที่สั่งไปเป็นข้าวต้มหมู แต่ทางร้านกลับทำกวยจั๊บญวน
มาแทน หากจะยกเลิกหรือเปลี่ยนอะไรคงไม่ทันการแล้ว แม่เห็นหน้า
แพ่งหน้าถอดสีก็อดนึกเห็นใจไม่ได้จึงพูดปลอบใจว่า “เจ้าสี่คงไม่อยาก
ให้แพ่งรีบลิ้มเขาเร็ว ๆ หรือเปล่า เลยตัดสินใจให้แม่ครัวทำเมนูเส้นมา
เพื่อให้รู้ว่ายังคิดถึงและรักแพ่งมากแค่ไหน”

ตามความเชื่อโบราณเขาถือว่าเมนูเส้นเป็นอาหารต้องห้ามใน
งานศพ เพราะจะทำให้ผู้ตายกับคนรักไม่ยอมตัดขาด ยังคงมีสายใย
ห่วงหากันอยู่ หน้าแพ่งส่งเสียงหัวเราะน้อย ๆ เพื่อไม่พาทั้งแม่และ
ตัวเองเศร้าไปมากกว่าเดิม เธอพยายามทำใจแข็ง แม้คำพูดของแม่จะ
ช่วยได้มากน้อยแค่ไหนก็ไม่ได้สำคัญ แต่หน้าแพ่งมีหน้าที่ต้องไปจัดการ
ต่อ เธอจำเป็นต้องรีบเช็ดน้ำตาและลุกไปจัดการเรื่องในครัว

“ร้านเขาไม่รู้หรือใจว่าเป็นงานศพ น่าจะเอะใจอะไรสักหน่อยนะ”

หลังหน้าแพ่งลุกไปได้สักพัก แม่ก็พูดเรื่องนี้ขึ้นระหว่างปักธูปปลง
ในกระถาง ส่วนทางพ่อที่สามารถเลือกจะปล่อยผ่านไปเงียบ ๆ หรือ
ตอบรับเพียงคำสองคำก็ได้ กลับได้ตอบพร้อมใส่อารมณ์เต็มที่ เล่น
เอาแม่ถึงกับต้องเอ็ดให้ลดระดับเสียงลงเสียหน่อย แต่กลับกลายเป็น
ว่าพ่อเริ่มหงุดหงิดและส่งเสียงดังขึ้นกว่าเดิมจนแขกหลายคนเริ่ม
จับจ้องมายังเราสามคน

พ่อไม่เคยยอมแม่สักครั้ง มีแต่อยากจะให้แม่เป็นฝ่ายยอมสงบ
ศึกก่อน การเห็นภาพเช่นนี้เกิดขึ้นบ่อย ๆ ทำให้หลายครั้งเวลาที่ฉัน
นึกอยากโต้เถียงกับใครด้วยอารมณ์ เสียเวลาพ่อตะคอกจะคอยรังให้
ได้สติจนใจเย็นลงและเริ่มถกเถียงกันด้วยเหตุผลแทน อาจจะดูเป็นวิธี
ดั่งสติที่ดี แต่ในความจริงมันคือการกระตุ้นให้รู้สึกเนื้อตัวสั่นไหวจน
ทำอะไรไม่ถูกไปชั่วขณะมากกว่า

ท้ายสุดแล้วฉันเลือกจะเพิกเฉยโดยหันไปสนใจรูปหน้าสาส์นใน
กรอบแทน สำหรับสายตาคอนนอคคงดูเหมือนฉันกำลังใช้สมาธิจดจ่อ
ตั้งใจจ้องมองไปที่รูป แต่ความจริง แม่สายตาคอนนอคจะจ้องมองไปทางอื่น
จิตใจกลับไม่อาจหลบหนีความกลัวอันเกิดจากเสียงผู้คนที่ดังอื้ออึงอยู่
รอบข้าง

ฉันไม่มีสมาธิจดจ่อกับเสียงพระสวดเลยแม้แต่น้อย ฉัน
เหลือบมองด้านหน้า ตำแหน่งที่หน้าแพงนั่งอยู่ สลับกับแขกในงาน
พร้อมกับตั้งคำถามในหัวว่าทำไมกันนะ ทำไมลับหลังคนเราถึงต้อง
ใจร้ายกับคนอื่นถึงเพียงนี้ ยิ่งบางคนเป็นคนสนิทใจกันแท้ ๆ แต่กลับ
ไม่ถนอมหน้าใจกันเลย หากเรียกว่ามารยาทการพูดดีกันเพียงต่อหน้า
เพราะเกรงจะเป็นการเสียมารยาท แล้วไม่คิดจะนึกกลับกรองถึงหัวอก
อีกฝ่ายที่อาจจะเผลอล่วงรู้ในภายหลังเลยหรือไร ไหนจะตามมาซึ่ง
ความผิดใจกัน การที่คนหนึ่งต้องสูญเสียคนรักที่เคยเป็นเสาหลักคอย
ค้ำจุนกันและกัน เขาก็ทุกข์ทรมานมากพอแล้ว ทำไมถึงยังได้ว่าร้าย
นินทาลับหลังกันถึงเพียงนี้

บางทีนี่อาจจะเห็นเหตุผลที่อาหารพวกเส้นเป็นช้อยกเว้นใน
งานศพของหน้าสาส์น

เธอคงไม่สบายใจนัก หากต้องจากไปทั้งที่หน้าแพงยังรู้สึกขึ้น
ชมอยู่ข้างใน

งานสวดพระอภิธรรมจบลงประมาณสองทุ่มครึ่ง หลัง
รับประทานอาหารเรียบร้อยแล้วก็พากันทยอยกลับกันไปที่ละส่วน
หลายคนบ้านอยู่ไกลเลยต้องขอตัวกลับก่อนและอาจมาอีกครั้งในวัน
ถัดมาอีก ส่วนใครมีที่พักหรือเช่าโรงแรมไว้ก็อยู่ช่วยงานต่อ สำหรับ
ครอบครัวฉันต้องอยู่ช่วยอย่างไม่มีทางเลือกอื่น เพราะตอนนี้ต้อง
ประหยัดค่าใช้จ่าย แม้จึงตัดสินใจให้เราค้างแรมบ้านหน้าแฟง แม้ญาติ
หลายคนจะเสนอทางเลือกว่าโรงแรมน่าจะดีกว่า แต่แม่กลับปฏิเสธ
เสียงแข็งว่านอนที่ไหนก็เหมือนกัน ไหน ๆ มาประจวบคีรีขันธ์ทั้งทีก็
ควรได้พักเหมือนคนได้กลับบ้าน ไม่ใช่ในฐานะชาจร

พูดถึงบ้าน บ้านหลังเก่าของเราที่นี้ ป่านี่จะเป็นอย่างไรบ้าง
นะ ฉันไม่ได้คิดถึงมันอีกเลยตั้งแต่พ่อตัดสินใจขายทิ้ง แม่บอกแค่ถ้า
ฉันได้เห็นคงไม่เชื่อสายตาตัวเอง เพราะเจ้าของบ้านคนใหม่ปรับปรุง
ซ่อมแซม ทาสีใหม่จนแทบไม่เหลือเค้าโครงเดิม

กลับกัน บ้านหลังที่ฉันคิดถึงมาตลอดระยะที่ผ่านมากลับเป็น
บ้านของหน้าสาส์กับหน้าแฟงมากกว่า สมัยก่อนฉันมักมาเที่ยวเล่นบ้าน
ของสองทั้งคนอยู่บ่อย ๆ และฝันอยากมีบ้านแบบหน้าแฟงกับหน้าสาส์
จะเรียกว่าเป็นความผูกพันในสมัยเด็กก็ได้กระมัง

กว่าจะเก็บงานจนเสร็จเรียบร้อยก็เกือบตีสอง ทั้งความเหนื่อย
ล่าจากการเดินทางและความอ่อนเพลียจากการช่วยงานจนตึกตื่นทำ
ให้ไม่ได้มีเวลาเขยชมบ้านของหน้าแฟงมากนัก รู้เพียงว่าไม่ต่างจาก
ภาพในความทรงจำเท่าไร ข้าวของในบ้านยังคงจัดวางไว้เป็นระเบียบ
มีกลิ่นหอมอ่อน ๆ จากกำนหอมปรับอากาศที่วางไว้ตรงข้างทางเดิน
ก่อนขึ้นบันได

หน้าแฟงถามว่าสะดวกจะนอนห้องเธอกับหน้าสาส์ไหมเพราะ
เตียงกว้างกว่า ที่ต้องถามตักไว้ก่อนเพราะเกรงว่าจะกลัวผีกัน แต่ทั้ง

พ่อและแม่ไม่มีใครกลัว จะมีเพียงตัวฉันเองที่อยากเอ่ยคัดค้าน แต่สุดท้ายก็ทำอะไรไม่ได้ ผลโหวตพ่อกับแม่รวมกันเป็นสอง เท่ากับว่าชนะขาดลอย

หลังชนข้าวของขึ้นมาวางบนห้องเรียบร้อย ทางพ่อขอตัวออกไปสูบบุหรี่นอกบ้าน ส่วนแม่ขออาบน้ำเป็นคนแรก ฉันที่ยังไม่คุ้นกับสถานที่จึงได้แต่นั่ง ๆ นอน ๆ เล่นโทรศัพท์มือถือถืออยู่บนเตียงระหว่างรออาบน้ำต่อจากแม่

เนื่องจากไม่ได้จับโทรศัพท์มือถือมาแทบทั้งวันทำให้มีข้อความแจ้งเตือนเข้ามาเยาะจนลายุตา แต่ใจรูดีว่าควรจะตอบใครเป็นลำดับแรก ริมฝีปากผุดยิ้มทั้งที่ยังไม่ทันได้เปิดอ่านข้อความรูปภาพสองรูปที่ส่งเข้ามาเรียกความสนใจฉันเป็นอย่างแรก

ภาพแรกถ่ายจากที่นั่งในสถานีรถไฟใต้ดินที่มองปราดเดียวก็รู้ว่าคือนิวยอร์กกับอีกภาพคือพิพิธภัณฑ์ศิลปะ ‘พริคคอลลีคชัน’ ภาพถ่ายสองรูปนั้นดูสวยงามราวกับหลุดมาจากนิตยสารท่องเที่ยวดี ๆ สักเล่ม ฉันอดไม่ได้ที่จะเอ่ยชมฝีมือการถ่ายภาพของอีกคน รวมถึงส่งสติ๊กเกอร์ร้องไห้เสียใจไม่ได้ไปอยู่ตรงนั้นด้วยตัวเอง

แล้วบรรยาการก็เข้าสู่ความเงิบอีกครั้ง ยังไม่มีการตอบกลับจากคู่สนทนา ฉันจึงละสายตาจากโทรศัพท์ที่ขึ้นมามองรอบ ๆ ห้องเมื่อเห็นรูปคู่ของหน้าแพงกับหน้าสาลีไปเที่ยวต่างประเทศด้วยกันก็นึกชื่นชมขึ้นมา ทั้งคู่ขยันทำงานเก็บเงินไปเที่ยวหลายประเทศทั่วโลกด้วยกันบ่อย ๆ ยิ่งเวลาเห็นโพสต์รูปลงเฟซบุ๊ก ฉันนึกอิจฉาได้ทุกครั้ง แต่ในตอนนี้ ความรู้สึกกลับไม่ได้เป็นอย่างทุกครั้ง ยิ่งมองดูข้าวของบนชั้น ส่วนใหญ่เป็นของหน้าสาลีที่ยังไม่ได้เก็บกวาด ยิ่งทำให้ฉันถึงประโยคที่ว่า ‘เมื่อเราอยู่ใกล้สถานที่ที่เขาผูกพันมาก ยิ่งรู้สึกเหมือนเขาไม่ได้จากเราไปไหน’

ราวกับว่าน้ำสาวยังอยู่ในที่ที่ไม่ได้ใกล้หรือไกล
อาจยังรู้สึกได้แม้ไม่มีวันได้พบกันอีกแล้ว

สาม

ย่ำรุ่งในวันถัดมาหลังพิธีฉาบปกิจ ฉันสะดุ้งโหยงจากที่นอน รวากับถูกใครสักคนกระซอกให้ตื่นกะทันหัน ทั้งที่ตั้งแต่มานอนที่นี้ ปัญหาการนอนไม่หลับของฉันหายเป็นปลิดทิ้ง สามสามารถเข้านอนได้ ตั้งแต่สี่ทุ่ม ผิดจากตอนอยู่กรุงเทพฯ ที่ช่วงเวลาตีสามยังคงตาสว่างจน ต้องเข้าพบแพทย์เฉพาะทางเพื่อขอยาคลายกังวลมาช่วยเรื่องการนอน แล้วฉันก็พบว่ายิ่งหลับสบาย ยิ่งฝันถึงเรื่องราวดี ๆ แม้จะจำ ได้ไม่ละเอียดนัก แต่พอจะจำได้ว่าเป็นเรื่องที่เคยเกิดขึ้นเมื่อนานมาก แล้ว เป็นความทรงจำดี ๆ เมื่อครั้งยังเป็นเด็ก

สำหรับเมื่อคืนเองก็เช่นกัน ฉันคงอ้อมเอมกับฝันได้มากกว่านี้ หากไม่ใช่เพราะคนในกลุ่มหนึ่งพูดคุยเสียงดังจนฉันไม่อาจข่มตานอน ต่อได้

ด้านนอกยังคงมืดสลัวไม่พบแสงแรกของทินกร การถกเถียง เกิดขึ้นมาสักพักใหญ่ ๆ แล้วไม่มีท่าทีจะหาข้อสรุปได้ แม้การแอบฟัง เรื่องของคนอื่นไม่ใช่สิ่งที่ควรจะทำนัก แต่เสียงหนึ่งตะกอนในใจ เรียกร้องให้ฉันทำอะไรสักอย่างไม่ให้น้ำแฉงที่พยายามหาทางออก ของเรื่องนี้ต้องรู้สึกแย่ไปมากกว่าเดิม หลังจากพยายามฟังอยู่นาน ก็สรุปใจความสำคัญได้ว่า กลุ่มญาติผู้ใหญ่ฝั่งหน้าสาส์ไม่ยินยอมให้น้ำ แฉงเก็บเก้าอี้ไว้ เพราะมองว่าเธอเป็นคนนอกและไม่ใช่คนใน ครอบครัว

ครูแรกฉันคิดว่าฝันร้ายนั้นแสนน่าสะพรึง แต่ความจริงที่ใต้

ยื่นเมื่อครูกลับฟังดูน่ากลัวว่ากันมากโข

ในทุก ๆ วันต่อจากนี้ หน้าแฟงต้องตื่นมาเผชิญความจริงว่าเธอสูญเสียคนรักอย่างมิอาจหวนคืน และยังต้องเจ็บปวดเมื่อรู้ว่าครอบครัวของอีกฝ่ายไม่เคยยอมรับความรักระหว่างเธอกับหน้าสาส์มาตั้งแต่แรก พวกเขาแสรังยอมรับเพียงเพราะไม่อยากให้ลูกสาวเพียงคนเดียวตีตัวออกห่างหรือตัดขาดความสัมพันธ์กับครอบครัว แต่ท้ายสุดทุกอย่างกลับเป็นเพียงละครบทหนึ่งเท่านั้น เมื่อในตอนนั้นคนที่พวกเขาให้ความสำคัญไม่อยู่แล้วก็ไม่มีควมจำเป็นต้องปั้นหน้าเล่นละครตบตาอีกต่อไป

หน้าแฟงยังคงอธิบายด้วยเหตุผล แต่ก็ไม่สามารถเอาชนะการใช้หน้าเสียดเกรี้ยวกราดและการตะเบ็งเสียงจากอีกฝั่งได้แม้แต่น้อย พวกเขาทำเหมือนหน้าแฟงเป็นเพียงเส้นทางที่ครึ่งหนึ่งลูกสาวตนหลงผิดและความรักระหว่างทั้งคู่ก็เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ชีวิตของหน้าสาส์ต้องจบลงด้วยอายุแสนสั้นเช่นนี้

ในความคิดของฉัน ฉันเห็นภาพตัวเองออกไปช่วยหน้าแฟงอธิบายเหตุผลที่เธอควรมีสิทธิ์ได้เก็บเก้าอี้กระดูก อย่างน้อยก็เพื่อจะได้จุดธูปรำลึกนึกถึงและนำของมาถวายให้เศษเสี้ยวหนึ่งของหน้าสาส์ หากเขาไปก็คงไม่เหลือแม้แต่ความทรงจำไว้ดูต่างหน้า

แต่ในความเป็นจริงไม่ได้เป็นเช่นนั้น เมื่อหลุดจากภวังค์ ตัวฉันยังคงอยู่ที่เดิม ในขณะที่หน้าแฟงถูกปล่อยให้ร้องไห้เพียงลำพัง เพียงเท่านี้ก็สามารถบอกได้ว่าหลังลอสองอังคารในช่วงสายวันนั้น เก้าอี้ที่เหลือจะถูกญาติผู้ใหญ่เก็บไว้ทั้งหมด

ตามกำหนดการ เรื่องจะออกช่วงเวลาประมาณสิบโมงครึ่ง แต่พ่อแม่ของหน้าสาส์โทรศัพท์มาขอเลื่อนเวลาเป็นช่วงบ่ายโมงเพราะต้องจัดการเรื่องค่าใช้จ่ายงานศพและโทรศัพท์ไปติดต่อเรื่องขอทำฐานวาง

เจดีก็เก็บกระดูกกับทางวัดที่จังหวัดบ้านเกิด

ในช่วงเช้าหน้าแฟงเลยสาละวนอยู่กับโทรศัพท์มือถือ คอยโทรศัพท์ไปเลื่อนนัดกับทางคนขับเรือ ไหนจะต้องบอกกับแขกหรือคนอื่น ๆ เรื่องการปรับเปลี่ยนเวลาออกเรือ หน้าแฟงแทบตัวเป็นเกลียวเมื่อต้องจัดการหลายเรื่องเพียงลำพัง ทางญาติหน้าสาละก็อย่างที่รู้กันว่าไม่เคยคิดจะมาสนใจไยดีใด ๆ ทำยสุดทางครอบครัวฉันจึงตัดสินใจยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือด้วยความเห็นใจ

ความวุ่นวายในช่วงเช้าผ่านพ้นไป พวกเรานั่งรถยนต์ของพ่อมายังบริเวณริมหาดอ่าวประจวบฯ โดยมาถึงก่อนเวลานัดหมายราว ๆ สิบห้า นาที หน้าแฟงหิ้วตะกร้าสานใบขนาดใหญ่ไม่เล็ก ด้านในบรรจุอัฐิที่ถูกห่อไว้ด้วยผ้าสะอาดพรหมน้ำอบส่งกลิ่นหอมคลุ้ง ด้านบนมีกลีบดอกไฮริเนียสีม่วงจำนวนหนึ่ง ซึ่งล้วนเป็นสิ่งที่หน้าสาละชื่นชอบ หน้าแฟงใส่ใจรายละเอียดเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ โดยไม่เคยมองข้าม แม้ว่าอีกคนจะไม่ได้อยู่รับรู้แล้วก็ตาม

ฉันทอดมองเกลียวคลื่นม้วนตัวอยู่แต่ไกล จวบจนเคลื่อนเข้ามาหาดขัดหายไปกับผืนทราย ในห้วงแห่งความคิด ฉันเริ่มรำถึงภาพในวัยเด็กที่ไม่ได้นึกถึงมาพักใหญ่ ทันใดนั้นก็รับรู้สึกรู้ว่าช่วงเวลาเหล่านั้นเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อวันวาน

ที่นี่เป็นหนึ่งในสถานที่โปรดสมัยยังเด็ก เนื่องจากที่ทำงานของพ่อกับแม่อยู่ไกล ด้วยความเป็นห่วงเลยทำให้หลายครั้งพวกท่านฝากฉันไว้ที่บ้านของหน้าแฟงกับหน้าสาละ หากวันไหนหน้าสาละว่าง เธอมักจะชวนฉันและหน้าแฟง พร้อมหอบขนมมเนยกับเสื้อผ้าปูนั่งบนหาดทราย มองทะเลและท้องฟ้าพาดกลางจินตนาการก่อนเมฆเป็นรูปต่าง ๆ

หากวันไหนค่าขนมเหลือ หน้าสาละก็จะพาข้ามไปอีกฝั่งถนนเพื่อ

ซื้อตุ๊กตาปูนปลาสเตอร์มาหนึ่งระบายสี บางวันหน้าสาส์นก็นึกครึ้มซื้อเพิ่มให้ตัวเองอีกตัวหนึ่งแล้วมาหนึ่งระบายด้วยกัน ส่วนทางหน้าแฟง เออมีหนังสือพกติดตัวมาด้วยเสมอ ในแต่ละครั้งฉันไม่เคยเห็นหน้าแฟงอ่านหนังสือซ้ำกันสักเล่ม

วันนี้คลื่นส่งเสียงอื้ออึงกว่าครั้งไหน ๆ ที่เคยจำได้ ดูุ่นวายเหมือนรถหลายคันสัญจรผ่านไปมาบนผืนน้ำ หรือนี่อาจเป็นการแสดงความเสียใจในแบบของธรรมชาติ แม้พูดไม่ได้ก็อยากส่งเสียงให้รู้ อย่างน้อยหากจะสละเศษเสี้ยวตัวตนไว้ ณ ที่แห่งนี้ ทะเลจะไม่ปล่อยให้หน้าสาส์นต้องดับสิ้นมลายหายไปอย่างโดดเดี่ยว

เจ้าของเรือนำเที่ยวที่วันนี้ฉันมาให้บริการเป็นเรือลอยอังคารเรียกทุกคนให้ขึ้นเรือ หน้าแฟงรบกวนให้ฉันช่วยถือตะกร้าสานขณะที่เธอรับหน้าที่ขึ้นเรือคนแรก หลังจากนั้นญาติที่เหลือก็ทยอยขึ้นตาม ๆ กันพลางบ่นระงมถึงสภาพอากาศที่ไม่ค่อยน่าอภิรมย์ ทั้งยังไม่เหมาะต่อการจะออกเรือสักเท่าไร ฉันได้ยื่นฝั่งพ่อแม่ของหน้าสาส์นเอาแต่พะวงอยู่กับเรื่องที่ว่าหลังลอยอังคารเสร็จแล้ว พวกเขาจะได้เก็บอัฐิไว้ทั้งหมดตามที่ญาติรับเอาไว้หรือไม่ ซึ่งฉันหวังอยู่ในใจลึก ๆ ขออย่าให้เป็นเช่นนั้นเลย

ลมทะเลพัดมาอีกระลอก ชายกระโปรงของฉันปลิวไสว ลู่ลมจนต้องคอยจับไว้ไม่ให้เลิกขึ้นมาจนดูน่าเกลียด ยิ่งต้องเดินจุ่มขาลงน้ำก็ต้องคอยระมัดระวังไม่ให้ชู้ดราคาหลายร้อยพานเป็ยกไปด้วย นานมากแล้วที่ฉันไม่ได้นั่งเรือจึงรู้สึกแปลกอยู่ไม่น้อยทีเดียว หน้าแฟงรับตะกร้ากลับไปถือเอง ฉันยกเท้าเปลือยเปล่าก้าวขึ้นเรือ ความรู้สึกโคลงเคลงทำให้รีบทรงตัวโดยธรรมชาติ ฉันใช้สองมือกำราวกันเหล็กถ้าไร้สนิมไว้ไม่ยอมปล่อยให้หลุดทางที่เรือเคลื่อนตัวออกจากริมหาด

ไม่นานคนขับเรือก็เลือกจอดบริเวณกลางอ่าว ระหว่างเขา ตามองล่ายกับเขาล้อมหมวก น้ำทะเลตรงนี้ใสสะอาด มองเห็นพื้นทรายสีนวลกับเงาสะท้อนของดวงแดดยามบ่ายส่องแสงเป็นประกายระยิบระยับราวกับคริสตัลชั้นเล็กชั้นน้อยนับแสน

ฉันยืนสงบนิ่ง ไม่ส่งเสียงแม้แต่ห้อย ทั้งยังไม่สัมผัสหรือรู้สึกถึงอารมณ์ใด ๆ ความเงียบทำให้ลิ้มความโศกศัลย์ชั่วขณะ ความรู้สึกเศร้าเสียใจกลับกลายเป็นพื้นที่ว่างเปล่าในใจ ธรรมชาติเองก็คงไม่อยากจะปล่อยให้เราอยู่กับความเศร้านานกว่านี้ นี่อาจเป็นเหตุผลที่ใครหลาย ๆ คนตัดสินใจมาลอยอังคารกลางทะเล

แต่ความสงบอยู่ได้เพียงไม่นาน บรรดาลูกหลานที่ขึ้นเรือมาด้วยเริ่มพากันส่งเสียงดังเซ็งแซ่และชวนกันวิ่งเล่นเกี้ยวกราว จนโดนเอ็ดไปตามระเบียบ ฉันมองเหล่าเด็ก ๆ อย่างเข้าอกเข้าใจ ฉันเองก็เคยผ่านช่วงหนึ่งที่ลิ่งโลดขยامได้พบกับญาติรุ่นราวคราวเดียวกันในงานศพ พากันวิ่งเล่น ส่งเสียงดังโดยไม่รู้วาทอนนั้นเป็นงานอะไร ฉันคิดเพียงว่าดีใจที่ได้เจอเพื่อนและจะชวนเล่นวิ่งไล่จับด้วยกัน ตอนเป็นเด็ก ใคร ๆ ต่างก็เอ็นดู ไม่นึกถือสา เรื่องการสูญเสียก็ถูกปล่อยให้เข้าใจด้วยตนเอง พอวันหนึ่งเราโตขึ้นและได้มองย้อนกลับไปจึงพบว่าการสูญเสียครั้งนั้นได้ผ่านมานานมากแล้ว บรรดาหลานในวันนี้ก็คงรู้สึกเช่นนั้น

ส่วนตัวฉันเองที่ได้โตขึ้น เผชิญหน้ากับอะไรต่อมิอะไรบนโลกนี้มาส่วนหนึ่งจนรู้สึกราวกับว่าความทรงจำที่ผ่านมายังคงตามติดและฝังอยู่ในใจลึก ๆ ว่าคงใช้เวลาอีกนานกว่าจะผ่านเรื่องของน้ำสาส์ไปได้ การยืนอาลัยจบลงด้วยเสียงระอื้นเบา ๆ จากหน้าแพง ฉันไม่เคยเห็นดวงหน้าของเธอเจ็บปวดเท่ายามนี้ เธอกำหู่ตะกร้าสานใบเชื่องแน่นเสียจนมือไว้สี ราวกับว่าตะกร้าใบนั้นเป็นตัวแทนความหวัง

อวรณ์ที่ไม่อาจส่งมอบให้ใครได้

ทุกคนที่เห็นภาพนั้นต่างนั่งเงียบ ไม่มีใครกล้าเอ่ยคำใด ๆ นอกเสียจากญาติหน้าศาลที่ร้องขอให้หน้าแพงเร่งมือคลี่ผ้าขาวเสีย ฉันทอดไม่ได้จะแอบหันไปซุกสีหน้าให้อากาศธาตุเพียงลำพังถึงความน่ารำคาญเหลือคณาของคนกลุ่มนี้

แต่หน้าแพงหาได้คัดค้านไม่ เธอกว่าขอโทษทุกคนที่ทำให้พิธีการยืดเยื้อ มืออันลั่นเทาประคองผ้าสะอาดบรรจุอัฐิขึ้นมาอยู่บริเวณอก ริมฝีปากพึมพำราวกับกำลังสนทนากับคนรักในช่วงเวลาสุดท้าย พูดคุยเกี่ยวกับเรื่องที่มีเพียงทั้งคู่จะสื่อถึงกันได้ พวกเขาผ่านอะไรร่วมกันมามาก อยู่เคียงข้างกันและช่วยเติมเต็มช่องว่างระหว่างกันจนอะไรต่อมิอะไรได้เปลี่ยนไปในทิศทางที่ดีขึ้นมา

แต่เมื่อคนหนึ่งจากไป คงไม่ต่างจากฟ้าถล่มจนตั้งตัวไม่ทัน ยังไม่ทันแกะห่อ ผ้าก็ขุ่มไปด้วยหยาดน้ำตาจากผู้เป็นที่รัก การจะปล่อยลอยเฝ้าอัฐิดูยากขึ้นมาเสียแล้ว ทำยสุดหน้าแพงก็ตัดสินใจยกหน้าที่ส่วนนี้ให้พ่อของฉันทแทน ส่วนแม่ก็เข้ามาโอบไหล่ปลอบขวัญหน้าแพงอยู่ไม่ห่าง

บางครั้งการเติบโตเพื่อรับรู้ถึงความจริงก็เหมือนบทพิสูจน์ ความเข้มแข็งที่ต้องการทางก้าวผ่านไปได้

ฉันทมองเฝ้าอัฐิส่งลอยไปบนผืนน้ำ คลื่นเริ่มนิ่งเหมือนรอให้เศษขี้เถ้าหลอมรวมเป็นส่วนหนึ่งของทะเลสีคราม ก่อนที่คลื่นลูกใหม่จะพัดพาฝุ่นผงลอยลับจวบจนมีอาจมองเห็นได้ด้วยสองตาเปล่า กลีบดอกไม้วังสดถูกโปรยตามลงมาจากหน้าแพงกับแม่ของฉันท กลีบผกา ลอยล่องไปตามทิศทางเดียวกับเกลียวคลื่น ฉันทจินตนาการถึงเส้นที่ดวงวิญญาณหน้าศาลีกำลังมุ่งหน้าไป คงจะเป็นเส้นทางเดียวกันนี้เอง เหมือนดังความคิดที่ว่า ‘มนุษย์เกิดจากธรรมชาติและเมื่อถึงครา

สิ้นลมหายใจ มนุษย์จึงต้องคืนสู่รังสีขารทวนคืนสู่ธรรมชาติดั้งเดิม กลับไปเป็นส่วนหนึ่งของสิ่งที่มอบลมหายใจแรกให้แก่เรา'

พ่อแม่ของน้ำสาลีได้นำส่วนที่เหลือใส่โกศเพื่อกลับไปให้ทาง วัดบ้านเกิดจัดการใส่ฐานวางเจดีย์เก็บกระดูก แม้ว่าน้ำแพงจะไม่ได้ แสดงท่าทีเสียมารยาทออกมา แต่ฉันรู้สึกได้ถึงความไม่สบายใจและเป็นทุกข์ของเธอตลอดทางที่นั่งมาด้วยกันบนรถ พ่อกับแม่ก็ไม่ได้ ชักไข่เกี่ยวกับเรื่องที่เกิดขึ้น พวกเราทุกคนต่างรู้ถึงความคับข้องใจ เรื่องนี้ร่วมกัน แต่กลับไม่มีใครคิดจะเอ่ยขัดในต่อนั้นเลยสักคน สุดท้ายจึงทำได้เพียงนั่งกล่ำกลืนฝืนทนอยู่ในใจเงียบ ๆ

พ่อกับแม่ตัดสินใจกลับกรุงเทพฯ ช่วงเย็น เพราะต้องไปทำ ธุระที่จังหวัดเพชรบูรณ์ต่อในเช้าวันถัดไป เนื่องจากไม่ยอมรับร้อน กันเดินทางภายในคืนเดียวเลยวางแผนแวะนอนพักผ่อนที่อู่พาร์ท เมนต์ของพี่ตะวันก่อนเดินทางต่อ ซึ่งหมายความว่าทั้งคู่ตัดสินใจกลับ ก่อนกำหนด ทั้งที่ตามจริงพวกเขาตั้งใจอยู่เที่ยวต่ออีกสักสัปดาห์

ส่วนตัวฉันรู้สึกไม่ค่อยอยากกลับเพราะกำลังซิมซับบรรยากาศ ริมหทะเลเพลิน ๆ อีกทั้งคร้านจะฟังเสียงบ่นของทั้งคู่ตลอดทางกับฝีมือ ด้านการขับรถของพ่อที่สามารถเรียกโบสั่งได้แทบทุกครั้ง ถึงในใจจะ พร่ำบ่นมากเพียงไร ทำยสุดท้ายก็ต้องเดินไปเก็บของตามระเบียบ แต่แล้ว ขณะจัดของใส่กระเป๋าแม่ของฉันก็ถามขึ้นด้วยน้ำเสียงที่เล่นทีจริง

“จริงสิ ลลินอยู่ต่อกับน้ำแพงไหมล่ะจ๊ะ กลับไปตอนนี้ก็ไม่มี อะไรทำอยู่ดีไม่ใช่หรือไง”

ไม่มีอะไรทำอยู่ดี

หลายครั้งแม่พูดออกมาโดยไม่ได้ตั้งใจหรือต่อให้ถามย้อน กลับไป เธอก็จะมีเหตุผลมารองรับว่าไม่ได้เจตนาจะต่อว่าใด ๆ ฉันรู้ว่า แม่เพียงแค่ว่าเป็นห่วงและคาดหวังให้ฉันริเริ่มหาอะไรเป็นขึ้นเป็นอัน

ทำเสียที หลังจากเล่น ๆ นอน ๆ มาเกือบจะครบปีแล้ว เธอรู้ว่าฉันพลาดโอกาสครั้งสำคัญในชีวิตเพราะตัวเธอด้วยส่วนหนึ่ง ในมุมของเธอ ฉันเดาว่าคงดีกว่าหากฉันเลิกฝันถึงสิ่งที่ไม่มีความเป็นไปได้ในอนาคตอันใกล้และเริ่มตั้งจุดมุ่งหมายใหม่ หากฉันทำได้แบบนั้นคงจะดี แต่หลายครั้งความคาดหวังของแม่ก็สร้างแรงกดดันมากกว่าจะเป็นแรงผลักดัน จากที่จะสามารถก้าวผ่านพ้นความกังวลกลับกลายเป็นจมดิ่งลงไปอย่างไม่มีโอกาสจะผุดโผล่มาเจอแสงสว่างในเร็ววัน

“ลลิตินจะเบื่อประจวบฯ ก่อนหรือเปล่าล่ะพี่” หน้าแฟงโผล่หน้าเข้ามาจากทางประตูก่อนหันมามองทางฉันพร้อมรอยยิ้ม “ประจวบฯ ไม่ค่อยมีอะไรเจริญหูเจริญตาเหมือนกับเมืองกรุงน่ะลูก”

“โอ้แฟง ทำเหมือนหลานเป็นคนเมืองไปได้ แต่ก่อนก็อยู่แถว ๆ นี้ด้วยกัน จะไปไม่ชินได้อย่างไรกัน” แม่ยื่นกราม “แต่ถ้าอยู่ต่อก็ดีเหมือนกันนะจ๊ะ แฟงจะได้มีคนอยู่เป็นเพื่อนไง”

แม่พูดเหมือนฉันตอบตกลงไปแล้วโดยที่ยังไม่ทันได้ปรึกษาพูดอะไร แต่เธอก็เป็นเสียอย่างนี้ เธอมักตัดสินใจแทนฉันก่อนเสมอ และเมื่อไรที่เป็นการตัดสินใจพลาด เธอก็มักให้เหตุผลว่าถือเป็นการประสบการณ์ชีวิต ซึ่งในครั้งนี้นั้นไม่แน่ใจกว่าผลลัพธ์จะออกมาในทิศทางไหน

“ลลิตินว่าอย่างไรล่ะจ๊ะ” หน้าแฟงเดินเข้ามานั่งลงด้านข้างฉันที่กำลังหยิบชุดใช้แล้วม้วนเก็บใส่กระเป๋า คำถามของหน้าไม่ได้ดูคาดหวังหรือกึ่งบังคับเหมือนแม่ ฉันกลับคล้อยตามโดยง่ายและอยากจะอยู่กับหน้าจริง ๆ ไม่ใช่เพียงเพราะด้วยคำพูดของแม่

“ถ้าไม่เป็นการรบกวนคุณหน้าล่ะก็ ลลิตินอยากอยู่เที่ยวต่ออีกสักหน่อยค่ะ” ฉันตอบตกลงไปในที่สุด

พ่อแม่กลับไปช่วงหกโมงเย็น เพราะต้องการไปถึงกรุงเทพฯ ประมาณสี่ทุ่มครึ่ง ซึ่งถือว่าใช้เวลาน้อยมากหากเทียบกับเวลาโดยเฉลี่ยของคนทั่วไป พ่อขับรถยนต์ให้ทุกคนในบ้านมาตั้งแต่ฉันจำความได้ เมื่อก่อนพ่อไม่ได้ขับเร็วขนาดนี้และดูจะทะมัดทะแมงกว่านี้ด้วยราวกับอายุยิ่งมากขึ้นเท่าไร อารมณ์ยิ่งเข้ามามีส่วนร่วมในการตัดสินใจเหยียบคันเร่งมากขึ้นเท่านั้น แม่มักเป็นฝ่ายเอ่ยขอให้พ่อลดความเร็วลงบ่อยครั้ง แต่ผลที่ตามมาคือพ่อก็มักจะประชดประชันด้วยการขับเร็วกว่าเดิมหรือแกล้งชะลอความเร็วลงจนคันด้านหลังพากันบีบแตรไล่ เหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้นบ่อยครั้งและแทบจะทุกครั้งที่ฉันมีโอกาสดูได้ผ่านมองจากเบาะหลัง ฉันเคยคิดภาพไว้ว่าจะเรียนขับรถยนต์ ขับให้คล่องพอจนสามารถสอบไปขับขี่ผ่านแล้วจะรับหน้าที่ต่อจากพ่อ แต่คงไม่ใช่ในเร็ว ๆ นี้ เพราะในตอนนี้อย่างไรก็ตามฉันยังคงเต็มใจไปด้วยความกังวล ปัญหาการราคาซึ่งยังรบกวนใจ ขับรถยนต์คงไม่ค่อยมีสมาธิสัก

หลังพ่อกับแม่กลับไปได้สักพัก หน้าแฟงก็บอกให้ฉันย้ายข้าวของไปไว้ในห้องรับรองแทน เพราะจะยกห้องนั้นเป็นห้องพักส่วนตัวให้ฉันระหว่างอยู่ที่นี้ เสื้อผ้าก็ให้ใส่ไว้ในตะกร้าหน้าประตูห้องได้เลย ส่วนหน้าขอเข้าไปทำความสะอาดห้องที่ฉันกับพ่อแม่พักก่อนหน้านี้

ฉันทิ้งตัวลงบนเตียงก่อนถอนลมหายใจยาว ๆ ลอดผ่านริมฝีปาก ปลายนิ้วยกแสงเส้นผมเพื่อลดอาการหนักศีรษะจากความตึงเครียดตลอดหลายวันที่ผ่านมา ฉันหายใจได้ทั่วท้องหลังพ่อแม่กลับไป เวลาที่พวกเขาอยู่ด้วย ฉันมักจะคอยระแวงว่าพวกเขาทำคอยจับผิดและคาดคั้นให้ฉันทำอะไรที่มีประโยชน์มากกว่ากิน นอน หรือเล่นไปวัน ๆ

หลายครั้งแม่จะถามถึงเพื่อน ๆ ในสาขาวิชาเดียวกันว่าตอนนี้พวกเขากำลังทำอะไรกันบ้าง หรือมีแผนจะทำอะไรกันต่อหลังจากนี้

และไม่ว่าทุกครั้งฉันตอบอะไรกลับไป เธอมักจะตอบมาด้วยรูปประโยคทำนองเดียวกันว่า *ทำไมลีนินไม่ไปทำกับพวกเขาด้วยล่ะ* หรือ *ไม่ก็ แล้วลีนินล่ะ มัวไว้ทำอะไรอยู่ ทำไมไม่เริ่มมองหางานประจำ* *ทำเสียที*

ในช่วงแรก ๆ ฉันพยายามใจเย็นเพื่ออธิบายความตั้งใจของตัวเองให้แม่ฟัง ฉันไม่ได้ปล่อยช่วงเวลาผ่านไปโดยเปล่าประโยชน์ เพียงแต่อยากมีเวลาลองทำอะไรหลาย ๆ อย่าง ไม่ได้ต้องการลงหลักปักฐานงานใดเป็นสำคัญ แต่เมื่อโดนรบเร้าแต่เรื่องเดิม ๆ หลายครั้งเข้า ฉันจึงเริ่มเสียงจะตอบและปล่อยให้เธอได้สาธยายถึงความสามารถของลูกหลานคนอื่นจนเห็นภาพตัวเองอยู่รังทำยคนอื่น ๆ ไปเสียทุกรอบ

เธอบอกกับฉันเสมอว่า *ความฝันของคนเราใช้หากินไปตลอดชีวิตไม่ได้หรอก พื้นฐานชีวิตแต่ละบ้านไม่ได้เท่าเทียมกัน* หลายคนที่สามารถสานต่อความฝันตัวเองจนเป็นรูปร่างได้ก็เพราะเป็นครอบครัวมีฐานะ มีต้นทุนพร้อมจะเกื้อกูลลูกตัวเองไปจนแก่เฒ่า แต่กับบ้านเราไม่เหมือนกัน ทุกคนในบ้านไม่เคยมีใครหลุดจากกรอบความคิดว่าลูกหลานทุกคนต้องประกอบอาชีพรับข้าราชการเพื่อหลักประกันชีวิตที่มั่นคงในอนาคต มีแต่พี่ชายกับฉันนี่แหละ ที่หลุดออกมาจากกรอบความคิดนี้ได้สำเร็จแล้ว ตอนนี่คงเหลือเพียงตัวฉันที่ยังไม่รู้ควรจะเดินทางไหน อย่างไรดีกับอนาคตที่รออยู่

ความคิดน่าอดสูทำให้ฉันอยากเอาหัวโขกกับหมอนสักที สองที แต่แล้วเสียงแฉ่งเดือนจากโทรศัพท์มือถือข้าง ๆ กลับเรียกความสนใจจากฉันไปโดยพลัน หน้าจอส่องแสงสว่างวาบพร้อมปรากฏชื่อคนสำคัญจนฉันต้องรีบกดรับสาย

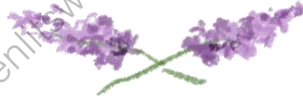
สายเรียกเข้าจาก ‘แอล’

หนึ่งในคนสำคัญของฉันที่ตอนนี้เริ่มใช้ชีวิตการทำงานอยู่ใน
มหานครนิวยอร์ก

© childrenlitswu2021

๑๒

การเติบโตของเราไม่ได้ขึ้นอยู่กับอายุเสมอไป สำหรับฉัน ประสบการณ์ต่าง ๆ ที่ผ่านเข้ามาในชีวิต รวมไปถึงเรื่องความสัมพันธ์ ล้วนเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้วิถีทัศน์ของเราเปลี่ยนแปลงเช่นเดียวกัน ย้อนกลับไปก่อนที่แอลจะเป็น ‘คนสำคัญ’ ของฉัน เราสองคน พบกันครั้งแรกในเว็บไซต์หาเพื่อนออนไลน์ พื้นที่สำหรับเขียนระบาย เรื่องหนักใจนับไม่ถ้วน ตั้งแต่ปัญหาเข้าใจกันผิดด้วยเรื่องเล็กน้อยกับเพื่อน ไปจนถึงปัญหาทะเลาะกันจนบานปลายใหญ่โตกับคนในครอบครัว

สำหรับฉัน การเล่าเรื่องต่าง ๆ ให้คนแปลกหน้าฟังช่วย บรรเทาความกังวลได้มากโข หลายครั้งก็ได้วิธีรับมือกับปัญหาที่ต้อง เผชิญได้ดีขึ้น และในหลาย ๆ ครั้ง ความช่วยเหลือจากเพื่อนใน อินเทอร์เน็ตทำให้ฉันก้าวผ่านความคาดหวังและแรงกดดันอันหนักอึ้ง จากครอบครัวมาได้ จากเหตุการณ์ที่ผ่านมากงฟูได้ว่าเพื่อนใน อินเทอร์เน็ตทำให้ฉันรู้สึกราวกับว่าไม่ได้กำลังฝ่าฟันกับอุปสรรค ต่าง ๆ อยู่เพียงลำพัง

แต่ตอนได้รู้จักกับแอล กลับเป็นความรู้สึกต่างออกไป ฉันเป็น ฝ่ายคอยรับฟังปัญหาของเธอ เราแลกเปลี่ยนความไม่สบายใจร่วมกัน และค่อย ๆ ช่วยกันแก้ปัญหาคความเข้าใจทำให้เราสองคนก้าวผ่าน อุปสรรคร่วมกันไปจนเกิดความไว้วางใจเรื่อยมา กระทั่งตัดสินใจนัด พบกัน

นับจากวันนั้นจนวันนี้ เวลาที่ล่วงเลยมากกว่าสองปีแล้ว ความสัมพันธ์ระหว่างฉันกับแอลพัฒนาอย่างค่อยเป็นค่อยไปมาตลอด แต่ช่วงนี้เป็นครั้งแรกที่เริ่มรู้สึกสะอึด ไม่ค่อยร่าเริงเพราะเราเริ่มห่างเหินกันกว่าแต่ก่อน เนื่องด้วยเธอต้องเดินทางไปทำงานหลาย ๆ ที่จนไม่มีเวลาได้นัดเจอกันบ่อยเท่าเมื่อก่อน

วิถีโศกอลครั้งนี้ก็เช่นกัน แอลไม่ได้เริ่มต้นบทสนทนาจากประเด็นสำคัญตั้งแต่แรก เธอเลือกเล่าถึงความวุ่นวายและส่วนที่น่าเบื่อในมหานครนิวยอร์ก เมืองที่เต็มไปด้วยสีสันแต่กลับชวนให้หงอยเหงาใจ เมื่อหันไปมองทางไหนก็ต้องคิดเป็นงานไปเสียหมด หากเป็นช่วงแรก ๆ ที่รับงานเขียนบทความท่องเที่ยว เธอคงเก็บข้อมูลและลงมือทำได้เพลิดเพลิน แต่เมื่ออยู่ไปนาน ๆ ก็เริ่มเบื่อ แม้แต่ตอนนี้ที่มองไปยังไทมส์แควร์ เธอกลับเป็นทุกข์ที่ต้องเก็บรายละเอียดว่าพื้นที่นี้มีไว้ทำอะไร หรือเพราะอะไรผู้คนถึงได้เรียกศูนย์กลางบริเวณนี้ว่า ไทมส์แควร์

“ไทมส์แควร์ไม่ได้ดูเหมือนสี่เหลี่ยมตามชื่อเลยแม้แต่นิดเดียว ถ้าไล่แลดูมาเห็นจริง ๆ คงบอกว่าเป็นสามเหลี่ยมมากกว่า”

“อะไรนะ? หมายถึงถนนตรงนั้นดูเหมือนรูปสามเหลี่ยมนะเธอ”

“ใช่ แล้วก็ไม่ได้มีอะไรน่าสนใจเลยสักนิด ของกินแถวนี้ก็แพงมาก” แอลบ่นอิดออด สัมผัสได้ว่าเธอไม่ได้ตื่นตาตื่นใจกับเมืองนิวยอร์กแม้แต่หน่อย ผิดกับฉันที่ได้ยินเพียงเสียงแทรกจากรถยนต์ที่สัญจรผ่านไปมาขณะคุยโทรศัพท์ หัวใจก็เต้นโครมครามด้วยความตื่นเต้น

“เอาหน้า แค่อาทิตย์เดียวเอง เดียวก็ได้กลับบ้านแล้ว” ฉันพูดปลอบ ขณะที่ยืนตัวขึ้นมานั่งเหยียดแผ่นหลังให้ตรงเพื่อคลายความตื่นเต้นในหัวเริ่มจินตนาการถึงความงดงามของตึกสูงใหญ่กับรวงร้านค้าจาก

สองข้างทาง รวมถึงผู้คนในชุดลำลองกรอมเท้าก็บรองเท้าบูทคู่เก่ง เพียงแค่นึกถึงก็เหมือนกำลังเดินไปตามตรอกซอกถนนละแวกแถบนั้น แต่สิ่งที่ทำให้หายใจได้ไม่ทั่วท้องเห็นจะเป็นเรื่องที่จะได้พบแอลในอีกไม่กี่วันข้างหน้ามากกว่า มีหลายหลากเรื่องที่ผมอยากเล่าให้แอลฟัง ตอนพบหน้ากันเหลือเกิน

“เมื่อไหร่จะไรนะไลแลค สัญญาณไม่ค่อยดีเลย”

ฉันหลุดจากภวังค์เพราะเสียงเรียกจากแอล ภาพบนหน้าจอ เริ่มแตกจากความไม่เสถียรของสัญญาณ ค้างเช่นนี้อยู่นาน เสียงเองก็ ดูช้ากว่าเวลาตามจริง น่าจะเป็นปัญหาขณะติดต่อข้ามประเทศอีกตามเคย มันเคยเกิดขึ้นตอนที่แอลอยู่สิงคโปร์

“บอกว่าอาทิตย์หน้าจะได้เจอกันแล้ว”

“คือว่า...อ่าแย่จริง พี่ที่ทำงานโทร.มา ขอโทษนะไลแลค ไว้จะ โทร.กลับทีหลังนะ”

เธอกล่าวขอโทษแล้วกวาดวางสายไปโดยยังไม่ทันจะจับใจความ สำคัญใด ๆ ได้ ทั้งห้องเข้าสู่ความเงียบจนได้ยินลมหายใจกระพืดกระพืด ของตัวเอง พอเริ่มรู้สึกที่ตัวเองกำลังทำตัวน่ารำคาญก็อดตำหนิตัวเอง ขึ้นมาเสียไม่ได้

โดยปกติแล้วฉันให้ความสำคัญกับงานวันเกิดตัวเองระดับหนึ่ง ไม่ได้ถึงขั้นต้องจัดงานเลี้ยงฉลองใหญ่โต เพียงแค่นัดพบเพื่อนคน สำคัญแล้วมานั่งรับประทานอาหารร่วมกัน ยิ่งพอมีแอลเข้ามาในชีวิต เริ่มคิดว่าคงจะดีกว่าถ้าได้อยู่กับเธอในวันเกิด แต่ช่วงวันเกิดของฉัน มักจะตรงกับช่วงสำคัญของแอลเสมอ เช่น วันเปิดภาคเรียนบ้าง เข้า ค่ายอาสาที่ต่างจังหวัดบ้าง ส่วนของปีนี้กลายเป็นเจ้าตัวติดงานอยู่ ต่างประเทศ ตอนนี่คงได้แต่เพื่อใจว่าถ้าอีกฝ่ายมาไม่ได้ก็ไม่มีไร อย่างไม่ก็ยังมีกินเลี้ยงวันเกิดกับครอบครัวเหมือนทุกปี

ทั้งคืนฉันเอาแต่คิดเรื่องของแอสวานไปมาอยู่ในหัว เริ่มคิดถึง ความสัมพันธ์ในอนาคตว่าจะเป็นอย่างไร มีโอกาสสูงแค่ไหนที่จะห่างเหินกันไป สุดท้ายจบด้วยकारนอนจมคราบน้ำตาตัวเองตลอดทั้งคืน

กว่าจะรู้สึกตัวอีกครั้งก็เป็นเวลาเกือบรุ่งสาง ฉันพอจำได้เลือน ๆ ว่าหน้าแพงเดินมาเคาะประตูเรียกลงไปกินข้าวเย็น แต่เพราะมัวแสดง บทบาทเจ้าน้ำตาจึงไม่มีอะไรตกถึงห้องตั้งแต่เมื่อคืน

เมื่อเดินมาถึงบริเวณครัวก็พบว่าหน้าแพงนั่งรออยู่ก่อนแล้ว เข้านี้เป็นเมนูพื้นบ้านเรียบ ๆ อย่างสะเดาน้ำปลาทูหวานกับปลาชุกย่าง หน้าแพงให้ฉันรีบไปหยิบทัพพีตักข้าวเพื่อจะได้มานั่งกินพร้อมกัน ฉันใช้เวลามองหาจานอยู่ครู่ใหญ่

หน้าแพงมองดูอยู่ครู่หนึ่ง เมื่อเห็นว่าฉันน่าจะหาข้าวของไม่เจอ เธอจึงลุกมาช่วยตักข้าวสวยร้อน ๆ ขึ้นจากหม้อหุงข้าวพร้อมกับคว้าช้อนล้อมาให้เสร็จสรรพ หน้าที่เพียงอย่างเดียวของฉันคือการตั้งหน้าตั้งตาลงมือรับประทาน

“เรากินเป็นหรือเปล่าจะ ออยากให้หน้าตัมไข่เพิ่มให้ไหม” เธอถามพลางเด็ดสะเดามาวางลงในจานและตักน้ำปลาทูหวานราดให้ตามลงมา

“ไม่เป็นไรคะหน้าแพง แค่นี้ก็เยอะแล้ว” ฉันโค้งศีรษะลงเล็กน้อยแทนคำขอบคุณทั้งสำหรับมืออาหาร อีกทั้งยังช่วยตักสะเดามาให้ลองชิมอีกต่างหาก

“แล้วนี่ เมื่อคืนก็ไม่ยอมออกมากินแกงเผ็ดไก่หน่อไม้สด ตื่นมาเห็นเหลือเท่าเดิม น่าเสียดาย น้ำอูตสำหรับตั้งใจทำเผื่อให้เรา” พอได้ยินเรื่องแกงเผ็ดสีหน้ายิ้มระรื่นกลายเป็นรู้สึกผิดได้ทันควัน ฉันอยากบอกเหลือเกินว่าหาใช่เพราะไม่อยากลงมากิน แต่เมื่อคืนมีเรื่องไม่คาดฝันเกิดขึ้นนิดหน่อยต่างหาก

“เมื่อคืนลนหลับไปตอนไหนก็ไม่รู้คะ เสียดายมาก ๆ เหมือนได้ยินเสียงน้ำแวงมาเรียกอยู่เหมือนกัน แต่ร่างกายมันไม่ยอมตื่น” ฉันทหาเรื่องอ้าง

“สงสัยคงจะเพี้ยนน้ำดู น้าว่าจะเดินมาเรียกช่วงตึกอีกรอบ แต่ก็กลัว..”

“หมายถึงกลัว...” ฉันทกลืนข้าวลงคอ สายตากวาดมองไปโดยรอบ พอรู้ว่าตัวตอหนืออยู่กันเพียงลำพังสองคน ถึงจะเป็นกลางวัน แสง ๆ แต่ความน่ากลัวไม่ได้ลดลงแม้แต่น้อย ยิ่งโดนทักขึ้นมาแบบนี้ เริ่มรู้สึกโชคคี่ที่เมื่อคืนไม่ได้ตื่นขึ้นมากลางดึก

“กลัวสิ...น้ำถึงให้ลนมาอยู่เป็นเพื่อนนี่ไง” เธอพูดติดตลก

บทสนทณาระหว่างฉันทกับน้ำแวงเป็นไปอย่างราบเรียบ เป็นรุ่งอรุณที่ฉันทตื่นมาแล้วรู้สึกโล่งใจที่ได้พูดคุยกับใครสักคน แม้เมื่อคืนจะมีเรื่องมาทำให้ขุ่นหมองไปบ้าง แต่พอเริ่มลิ้มรสอาหารตรงหน้าก็ช่วยให้ลืมทุกอย่างไปชั่วครา

น้ำปลาหวาน หวานกลมกล่อมเข้ากันกับหอมแดงซอยฝาน หอมแดงเจียวและพริกแห้งทอด ตัดกับความขมปร่าของยอดอ่อน สะเดา ฉันทใช้ส้อมบีบเนื้อปลาอย่าง ตักมารับประทานคู่ข้าวสวยร้อน ๆ ช่างเป็นอาหารที่เรียบง่ายแต่กลับกลายเป็นรสชาติที่ลงตัว พาลให้นึกถึงช่วงวัยเด็กที่ฉันทเคยเบือนหน้าหนีกับความขมปี๋จากยอดสะเดา แต่มากินตอนนี้จึงรู้ว่าวิธีกินให้อร่อยนั้นแสนง่าย เพียงตักน้ำปลาหวาน ราดกลบความขมของสะเดา ก็ช่วยให้เราอยู่กับความขมปะแล่มได้ คงเหมือนกับชีวิตคนเรา ที่ในบางครั้งก็ต้องเผชิญกับเรื่องราวอันน่าขมขื่นอย่างไม่มีทางเลือก

ฉันทักชิมคำหนึ่ง เอ่ยชมความอร่อยล้นจากฝีมือน้ำแวงเสียหลายครั้ง จนหน้าทักว่าไม่ได้ชมตามมารยาทหรอกใช่ไหม

“ไม่เลยคะ ชมเพราะชอบจริง ๆ นานมากแล้วที่ลลินไม่ได้กิน สะเดาน้ำปลาหวาน อยู่กรุงเทพฯ ส่วนมากจะซื้อกินมากกว่าคะ”

“จริงหรือจะ หน้าเองพอย้ายมาอยู่ที่นี่ก็เริ่มชอบการเข้าครัว ทำอาหารเองเสียมาก เพราะสาธิตชอบบ่นว่ากับข้าวหาซื้อร้านถูกปาก ยาก ปกติหน้าทำแต่อาหารฝรั่งเพราะความชอบส่วนตัว มาได้ลอง ทำอาหารไทยเพราะสาธิตนี่แหละ” หน้าแพ่งชะงักไปพร้อมกับรีบกล่าว ขอโทษขอโพย “อ่า เผลอพูดถึงเขาอีกแล้ว ขอโทษนะจะ ทำบรรยากาศ เสียแต่เช้าหรือเปล่าจะเนี่ย”

“ไม่เลยคะ อย่าคิดอย่างนั้นเลยนะคะ” ฉันทบอก ส่วนตัวแล้ว มองว่าเป็นธรรมดาของคนเรามากกว่า อยู่ด้วยกันมาหลายปี เจอหน้า กันทุกวัน เป็นไปได้ยากที่จะเลี่ยงการพูดถึงเขา มาคิดดู เกือบครึ่ง ค่อนชีวิตของหน้าแพ่งคงมีแต่เรื่องระหว่างเธอกับหน้าสาธิต ไม่แปลกเลย หากทุก ๆ อย่างในชีวิตเจ้าหล่อนจะเชื่อมโยงถึงคนรักของเธอ

“ว่าแต่เมนูโปรดของหน้าสาธิตคืออะไรหรือคะ”

“ของโปรดของสาธิตเหรอ อืม...หลายอย่างอยู่เหมือนกันนะ แต่ ที่ชอบมาก ๆ น่าจะเป็นแกงส้มมะรุ่ม” เธอตอบออกมาแทบจะทันที รู้ ได้เลยว่าเธอใส่ใจในรายละเอียดของหน้าสาธิตแทบทุกกระเปียดนี้ เป็น ความโชคดีเหลือเกินที่ครั้งหนึ่งทั้งคู่ได้ใช้ชีวิตร่วมกัน ฉันทุดยืมก่อนจะ เอ่ยถามด้วยความอยากรู้

“แกงส้มมะรุ่มหรือคะ หน้าตาเป็นอย่างไรกันนะ ลลินไม่เคย กินมาก่อนเลยคะ”

“พูดแบบนี้ สงสัยเย็นนี้ต้องทำให้กินแล้วล่ะ”

ช่วงบ่ายเราสองคนแวะไปตลาดนัดเพื่อซื้อวัตถุดิบสำหรับทำ แกงส้มมะรุ่มกึ่ง โดยครัวที่บ้านมีครบเครื่องแทบทุกอย่างแล้ว

เว้นเสียแต่จะไปกับมะรุุม ซึ่งถือเป็นหนึ่งในหัวใจสำคัญของเมนูที่ขาดไปไม่ได้ที่เดียวเขียว ด้วยระยะทางจากบ้านไปตลาดนัดใช้เวลาไม่มากนัก หน้าแผงจึงชวนฉันเดินทางทำแทนการขับรถยนต์เพราะเกรงว่าไปถึงอาจจะหาที่จอดรถค่อนข้างยาก

สมัยก่อน ตอนอยู่ที่นี้ ฉันมักพ่วงท้ายรถมอเตอร์ไซด์พ้อไปไหนมาไหนเป็นส่วนใหญ่ จึงไม่เคยมีโอกาสดำท้อตนองเดินมองทิวทัศน์สองข้างทางเสียเท่าไร ตอนนี่เลยรู้สึกเหมือนได้ดื่มด่ำบรรยากาศรอบข้างถนนตากว่าครั้งที่ผ่านมา

ตลอดทางเป็นบ้านพักไม้สองชั้นสำหรับพนักงานรถไฟ แต่ละหลังแม้จะถูกสร้างในลักษณะเดียวกัน แต่การตกแต่งเพิ่มเติมช่วยสร้างสีสันแตกต่างกันออกไป บางหลังเลือกทาสีใหม่ บางหลังปลูกต้นไม้ใบหญ้าหน้าบ้านเพิ่มความร่มรื่น บางหลังตัดสินใจตั้งแผงขายลูกชิ้นปิ้งเล็ก ๆ ไว้หน้าบ้าน เผื่อแขกไปใครมาจะได้แวะผ่านมาอุดหนุน ผั่งตรงข้ามกันก็เป็นที่ตั้งของสถานีรถไฟ ฉันมองตามรางรถไฟสายยาวขนานบคู่กันจวบจนกระทั่งเห็นหลังคาสีเงินกับเสาต้นใหญ่สีขาวครึ่งสี่แดงครึ่งตลอดแนวอยู่ไม่ไกลนัก จึงรู้ว่าเราเดินมาถึงตลาดทางรถไฟประจวบคีรีขันธ์เป็นที่เรียบร้อยแล้ว

ที่นี้เปลี่ยนไปพอสมควร แต่ก่อนพอจำได้ราง ๆ ว่าไม่มีหลังคา กับพื้นยกระดับสำหรับเดินซื้อของเช่นนี้ เป็นเพียงการตั้งแผงขายบนพื้นดินธรรมดา แต่สิ่งที่ไม่เคยเปลี่ยนไปคือเสียงเรียกเชื้อเชิญจากเหล่าพ่อค้าแม่ขาย พวกเขายังคงส่งเสียงเรียกหาลูกค้าราวกับไม่หวั่นไหวเสียงจะแหบแห้ง หน้าแผงเอียงถามอย่างนิกังวลว่าจะเบื้อหรือเปล่า ถ้าหากหน้าลองแหวะดูของอื่น ๆ เพิ่มเติมด้วย ฉันสายหน้าไปมาและบอกให้เธอเดินดูตามสบาย อย่าได้กังวลไปเลย เราพากันแหวะดูแทบทุกร้าน ข้าวของที่นี้ราคาถูกมากหากเทียบกับราคาที่ขายกันใน

กรุงเทพฯ ชานมไข่มุกเพียงแค่ว่าจะยี่สิบบาท ไหนจะขนมเค้กชิ้นละสามสิบบาท นับเป็นราคาที่สูงอย่างน่าเหลือเชื่อ

น้ำแพงใช้เวลาอยู่กับการเลือกของอย่างละเอียด ไม่ใช่แค่หยิบมามอง ๆ แล้วจ่ายเงินเท่านั้น แต่เธอเลือกสำรวจดูด้วยสองตาไปที่ละร้านและร้านไหนที่ดูถูกใจค่อยตัดสินใจหยิบขึ้นมาพิจารณาจนแน่ใจจึงจ่ายเงินแล้วหยิบใส่ตะกร้าที่เตรียมมา

มะรุมนดูจะเป็นงานยากในวันนี้ เราเกือบถอดใจแล้วหากไม่มาเจอร้านแถวก่อนสุดท้าย แม่ค้าบอกว่าช่วงนี้มะรุมหายากและราคาค่อนข้างสูง หลายร้านเลยไม่ค่อยหามาขายกัน แต่โชคดีที่เขามีคนรู้จักหามาได้เมื่อวานพอดีพอดี น้ำแพงหยิบผักมาอีกสองสามอย่างจากร้านเดียวกันโดยไม่ลืมหว่าขอขอบคุณถึงสำหรับน้ำจิตน้ำใจที่ช่วยบอกเคล็ดลับต้มมะรุมอย่างไรให้อร่อย

ขณะกำลังเดินกลับ สายตาฉันสะดุดเข้ากับร้านขายขนมปังที่ ตั้งอยู่ข้างร้านขายผัก มีทั้งขนมขาไก่ เวเฟอร์สตีก คุกกี้ แครกเกอร์ ขนมปังกรอบรูปดอกไม้ไส้แยมสับปะรด ฯลฯ หากเป็นสมัยเด็ก ฉันคงยืนมองในท่าทางเดียวกับเด็กหญิงในเรื่อง *รอให้น้ำลายไหลเสียก่อน* คงต้องอดทนรอจนกว่าท้องจะส่งเสียงร้องโอดครวญด้วยความหิว แต่เมื่อทราบราคา การตัดสินใจก็แทบไม่ต้องใช้เวลานานเหมือนตอน อดทนรอเสื้อผ้าในร้านประจำจะลดราคา ราคาชุดที่เคยอยากได้ใน ตอนนั้นคงกวาดซื้อขนมปังได้เกือบหมดทั้งแผง

“ลีนชอบขนมปังเธอจ๊ะ” น้ำแพงที่เห็นฉันยืนจ้องมองด้วย แววตาเป็นประกายเอ่ยถามในที่สุด ฉันคงแสดงสีหน้าท่าทางชัดเจน จนเธอมองออก

“ใช่ค่ะ ไม่เห็นนานเลย ไม่รู้เลยว่ามีแบบแบ่งขายด้วย”

“งั้นก็จัดเลยคะคุณหลาน”

น้ำแพงไม่เอื่อยซัดแม่แต่หน่อย อดนึกเปรียบเทียบเวลาอยู่กับแม่
ขึ้นมาเสียไม่ได้ หากเป็นแม่คงจะทักขึ้นมาของพวกนี้มีแต่หน้าตาลกับ
แบ่งทำให้หน้าหนักขึ้นจนอ้วนไม่น่ามองเข้าไปใหญ่ หรืออาจจะบอกว่า
ขนมพวกนี้เก็บได้ไม่นานวันสองวันก็คงจะโดนลมจนเหนียวเคี้ยวไม่
ออกแล้ว ไม่ค่อยคุ้มเงินเท่าไร ผิดกับตอนนี่ที่ฉันมีความสุขมากกับ
การได้เลือกขนมใส่ถุงคละกันหลาย ๆ แบบโดยไม่ต้องนึกห่วงว่าใคร
จะห้าม รอคอยเพียงเวลาได้หยิบขึ้นมากินให้หายอยาก

มือเย็นวันนี้หน้าแพงทำแกงมะรุ้มกึ่งคู่กับไข่เจียวหมูสับ แล้วก็
ยังมีสะเดาน้ำปลาทูจากเมื่อเช้า ถือว่าเพียงพอแล้วสำหรับคนสอง
คนในบ้าน คราแรกตอนเห็นมะรุ้มในแกงส้ม ฉันนึกภาพไม่ออกเลย
ว่าเขากินกันอย่างไร แต่ได้หน้าแพงสอนเพียงครั้งเดียว รู้ตัวอีกทีก็ซูด
กินเมล็ดอ่อนด้านในเพลिनจนเปลือกนอกกองพะเนินสูงแข่งกับเปลือก
หางกุ้งที่อยู่ข้างจาน

เคล็ดไม่ลับของการต้มมะรุ้มนอกจากต้มให้ไม่เปื่อยหรือแข็ง
เกินไปแล้ว หลังจากต้มจนได้ที่แล้วต้องไม่ลืมปรุงรสเพิ่มด้วยน้ำปลา
กับน้ำตาลทรายจะช่วยชูรสน้ำแกงได้มากขึ้น

นอกจากแกงส้มมะรุ้มกึ่งแสนอร่อยแล้ว หน้าแพงยังทำไข่เจียว
หมูสับได้รสชาติเด็ดสะระเต้ มือเย็นวันนี้คงจะเป็นเมนูโปรดสำหรับฉัน
ต่อจากนี้ โปรดจนสามารถใช้คำว่ารักได้เลย

“ต่อไปนี่ถ้าลืมนิดก็กินแกงมะรุ้ม คงจะหาถูกปากยากแน่ ๆ
เพราะติดใจรสมือของหน้าแพงไปซะแล้วค่ะ” ฉันออกปากชมไม่หยุด
เพราะไม่เคยเจอแกงส้มที่ความหวานกับความเปรี้ยวลงตัว ยิ่งมาเจอ
กันกับรสเผ็ดอ่อน ๆ ยิ่งกลมกล่อมและเข้ากันกว่าเดิม ไม่มีรสใดโดดเด่น
เกินกว่ารสชาติอื่น แดงเมล็ดอ่อนของมะรุ้มจากร้านที่ตลาดก็เคี้ยวมัน
จนหยุดไม่อยู่

“หนูลลินก็พูดไป แต่เนี่ยนะ ตอนแรกทั้งหน้ากับสาส์นก็ไม่มีใคร
คิดสนใจแกงนี้มาก่อนเลย จนพอวันทำบุญบ้านช่วงสองปีที่แล้วนี่
แหละ หน้าซื้อจากร้านแกงถุงในตลาดมาเลี้ยงพระ ปรากฏว่าสาส์นติดใจ
กว่าใครเพื่อน” เธอเล่าด้วยน้ำเสียงชวนฟังจนฉันต้องละความสนใจ
จากข่าวในจานมาตั้งใจฟัง “แต่มันหาซื้อเป็นแกงถุงค่อนข้างยาก
ช่วงแรกก็ช่วยกันแกะสูตรมาลองผิดลองถูกกันเอง กว่าจะได้ก็หมดเงิน
ไปกับค่าวัตถุดิบอยู่หลายบาทเลยล่ะ”

“โอโฮ ดีจังเลยคะ แต่ก็ถือว่าคุ้มกับการลงทุนอยู่นะคะเพราะ
ทำออกมาแล้วอร่อยขนาดนี้”

“ลลินชอบน้ำก็ดีใจ เพราะปกติก็ไม่ได้ทำให้ใครกินนอกจาก
สาส์น”

จากนั้นบทสนทนาจึงเงียบไปเฉย ๆ หน้าแฝงชะงักไปเล็กน้อย
หลังพูดถึงน้ำสาส์นขึ้นมา เธอคงจะลืมนึกว่ากำลังพูดถึงคนที่เสียไปแล้ว
แต่ฉันรู้ว่าการทักถามต่อคงไม่ได้ช่วยอะไร ทำยสุดท้ายฉันเลยทำเป็น
เอ่ยปากชมแกงมะรุ่มต่ออีกสองสามคำแล้วก็หันมามองหน้าตาภรรยาในส่วน
ที่เหลือบนจานโดยไม่ได้เอ่ยอะไรออกมาอีก ถึงจะอยากชวนคุย
นอกเรื่อง แต่สีหน้าของหน้าแฝงตอนนี้คาดเดาได้ยากเกินไป ซีนพูดไป
อาจพาให้บรรยากาศกระอักกระอ่วนมากกว่าเดิม

ที่แรกฉันตั้งใจจะกินขนมป๊อปหลังมือเย็นต่อเป็นของหวาน แต่
ตอนนี้ท้องแน่นด้วยความอึดแปล้จากแกงมะรุ่มกึ่งเลยตัดสินใจกลับไป
ขึ้นมาบนห้อง

ฉันเขียนเรื่องแกงมะรุ่มกึ่งกับขนมป๊อปส่งข้อความไปแล้วให้
แอลฟัง ก่อนจะเริ่มเข้าเรื่องจริงจึ่งที่คิดมากมาตลอดทั้งคืน ฉันไม่กล้า
โทรศัพท์ไปถามตรง ๆ เลยเลือกเขียนต่อท้ายจากเรื่องเล่าของวันนี้ไป
แทนว่าสรุปแล้วเธอจะบินกลับมาทันช่วงสิ้นปีหรือเปล่า แต่ยังคงไว้

ข้อความตอบกลับ ปกติเวลาเธอไปไหนมาไหนมักจะส่งข้อความมาบอกตลอดหรืออย่างน้อย ๆ ก็ส่งรูปมาบอกกัน แต่ที่เธอกลับหายไปทั้งวัน มีแต่ฉันที่เป็นฝ่ายส่งไปหาก่อน นึกแล้วไม่ค่อยสบายใจเท่าไรนัก

ดูท่าแล้วเธอน่าจะยังไม่สะดวกเข้ามาอ่านข้อความในเร็วนี้ ๆ ฉันเลยออกไปหาอะไรดูในแอปพลิเคชันเน็ตฟลิกซ์รอ ใช้เวลาเลื่อนหาอยู่นาน ในช่องแนะนำก็มีแต่เรื่องไปดูไปแล้ว อีกส่วนในรายการที่เก็บไว้ดูย้อนหลังก็ไม่ได้ดึงดูดเท่าไร สุดท้ายจึงมาลงเอยที่ซีรีส์จบในตอนเรื่อง แบล็ก มิร์เรอร์ ซึ่งตามจริงฉันไล่ดูหมดทุกฤดูกาลและทุกตอนแล้ว แต่นึกครึ้มอย่างไรไม่รู้อยากกลับมาดูฤดูกาลที่ ๓ ตอนซานจูนีเปโรอีกรอบ

หลังจากดูจบในหัวฉันยังรู้สึกอึดอัดและเต็มไปด้วยคำถามที่ย้อนกลับมาหาตัวเอง โดยส่วนใหญ่ตอนจบของซีรีส์เรื่องนี้มักจะทำให้เราดำดิ่งไปกับความเศร้า การสูญเสียหรือการเล่นประเด็นสแปรอนเสียดสีสังคมจนรู้สึกหน้าชา ซึ่งผิดกับตอนที่ทั้งบางเบาและเรียบง่ายกว่าทุกตอนที่ผ่านมา ถึงกระนั้นยังสร้างก้อนตะกอนในใจตกค้างอยู่ไม่จาง ตะกอนนั้นทำให้จินตนาการถึงโลกในอนาคตที่นักวิทยาศาสตร์คิดค้นเครื่องบันทึกความทรงจำของเราไว้ได้สำเร็จ โดยเครื่องนี้จะเชื่อมต่อกับแผงข้อมูลที่ทำให้เราได้มีชีวิตอยู่ต่อในโลกหลังความตายราวกับได้เริ่มชีวิตใหม่อีกครั้งในเมืองเสมือนจริง สามารถเลือกได้ว่าอยากจะเป็นอะไร ทำอะไรก็ได้ตั้งใจปรารถนา

การถอดความทรงจำไว้ในซาน จูนีเปโรนั้นเปรียบได้ดังการมีชีวิตเป็นอนันต์ในโลกสมมติ หากฉันหยิบเรื่องนี้ไปเล่าให้หน้าแพงฟัง เธอคงตอบโดยไม่ต้องคิดลึงเลใด ๆ ว่าจะตัดสินใจเก็บความทรงจำของตนกับคนรักและใช้ชีวิตอันเป็นนิรันดร์อยู่ในโลกสมมติเป็นแน่ หากซาน จูนีเปโรมีจริง หน้าสาหล่าคงจะเลือกใช้ชีวิตอยู่ที่นั่น เพื่อเผ่ารอ

วันจะได้พบหน้าแฟนอีกครั้ง

แต่ความจริงหน้าสามีไม่มีโอกาสได้ตัดสินใจจะเลือกใช้ชีวิตหลังความตายแบบใด อีกทั้งเธอยังจากไปโดยไม่ได้รับความจริงว่า คนรอบข้างหรือแม้แต่ครอบครัวของเธอไม่ได้ยอมรับอัตลักษณ์ทางเพศที่เธอเลือกแสดงออกต่อสังคมเลยแม้แต่หน่อย ทั้งหมดเป็นเพียงเรื่องลวงโลกทั้งเพ

ฉันกดออกจากแอปพลิเคชันเน็ตฟลิกซ์และพบว่ามันแจ้งเตือนข้อความจากแอลเมื่อสามสิบนาทีที่แล้ว เธอตอบกลับมาเพียงว่ายังไม่แน่ใจว่าทางผู้ใหญ่จะว่าอย่างไร เพราะยังมีงานเก็บภาพประกอบในเล่มกับทำบทความท่องเที่ยวตอนพิเศษเพิ่มเติมอีก ไม่มีการพูดถึงแก๊งมะรุ่มกึ่งกับขนมปังที่ฉันเล่าในตอนแรกด้วยซ้ำ ฉันอ่านแล้วไม่รู้จะตอบอะไรเลยส่งไปแคสติกเกอร์การ์ดunenสนูปัยกมือตะเป๊ะรับทราบ

ความจริงฉันโกรธมาก สตีกเกอร์ตัวนี้ไม่สามารถแสดงถึงความโกรธเกรี้ยวของฉันได้เลยแม้แต่หน่อย ฉันควรจะทำอะไรมากกว่านี้เพื่อให้แอลรู้ตัว แต่ท้ายสุดก็ไม่กล้าเพราะกลัวจะรบกวนมากเกินไปทำได้เพียงส่งข้อความไประบายความทุกข์ใจกับจูลส์ ขณะพิมพ์ข้อความไปหน้าตาก็ไหลอาบสองแก้ม ฉันเล่าไปแทบทุกเรื่อง ตั้งแต่พ่อกับแม่ทะเลาะกันเรื่องซัปรถยนต์เร็วเกินกำหนด เรื่องแม่เริ่มตั้งคำถามกับชีวิตหลังเรียนจบหรือแม้แต่เรื่องแรงกดดันอื่น ๆ ที่ฉันกำลังแบกรับไว้เพียงลำพัง แต่เรื่องที่ฉันพิมพ์ยาวสุดเห็นจะเป็นเรื่องแอล ฉันเริ่มคิดถึงการเลิกกัน ความห่างเหินจากระยะทางและเวลาจะเจอหน้ากันทำให้ฉันเริ่มไม่มั่นใจในหลาย ๆ เรื่อง

เพียงแค่จูลส์ตอบกลับมว่า “แกเหนื่อยกับการนึกถึงคนอื่นมามากแล้ว แกทำอะไรตามใจตัวเองบ้างเถอะ” ฉันก็เอาแต่ร้องไห้ไม่หยุด ราวกับเธอเข้ามานั่งอยู่ในหัวและสามารถรับรู้ถึงความรู้สึกนึก

คิดของฉันในตอนนี้ได้

ขนมปังคือสิ่งที่ฉันคิดถึงเป็นอันดับแรกหลังคุยกับจูสท์ เธอขอตัวไปนอนพักก่อนเพราะพรุ่งนี้ต้องเข้างานแต่เช้า ตอนนี้เป็นเวลาเกือบจะตีหนึ่งแล้ว หากฉันอยู่กับพี่ชายหรือแม่คงโดนทักว่าจะกินอะไรปานนี้ มีแต่อ้วนกับอ้วน แต่เพราะคำพูดของจูสท์ที่บอกให้ทำอะไรตามใจตัวเอง ต่อให้แม่โทร.มาบ่นตอนนี้ก็ไม่สามารถหักห้ามความอยากของฉันไว้ได้

คราแรกฉันแอบกังวลว่าจะหาสวีตชีฟเจอใหม่ ปรากฏว่าไฟด้านนอกยังไม่ปิด สองตากวาดมองหาน้ำแผลงเพื่อดูว่าเธอจะอยู่แถวนี้ แต่กลับไม่พบ ฉันเลยเดินไปหยิบขนมปังและกำลังจะตัดสินใจหนึ่งกินบนโซฟารับแขก ในตอนนั้นเองที่ฉันรู้สึกถึงมือใครบางคนทิ้งน้ำหนักลงมาบนไหล่กับลมหายใจเย็น ๆ ที่ติดมากับกลิ่นเหมือนสมุนไพรตามด้วยเสียงรั้งจากด้านหลังที่ทำให้เอาฉันเกือบจะปล่อยถุงขนมร่วงหลุดมือ

“ลลิน”

“ตาเถรยายซี! โธ่ น้ำแผลง ตกใจหมดเลยคะ” ฉันตกใจเกือบเอาหัวฟาดขอบตู้เก็บจานเพราะเธอเล่นพอกหน้าไว้เสียจนแทบจำไม่ได้ แถมยังมาเจียบ ๆ ไม่ให้ส้อมให้เสียงอีกต่างหาก น้ำได้แต่สายหัวน้อย ๆ กับท่าทางประดักประเดิดของฉัน น่าขันสุดคงเป็นฉันที่ยกมือกอดท้อขนมไว้ในอ้อมแขนยังชีพเพราะกลัวว่าใครจะมาแย่ง

“โทษทีจะ นำไปพอกหน้ามาพอดี แล้วนี่ลลินยังไม่นอนอีกเธอจ๊ะ” ฉันสายหน้าแทนคำตอบ เธอเดินไปหยิบหนังสือที่วางข้างกันกับซองยา มีสมุดจดบันทึกเล่มหนึ่งวางอยู่บนโต๊ะรับแขก ยังไม่ทัน

ได้ฟังพิจารณามองข้าวของต่อ เสียงน้ำแฉกก็ทักขึ้นมาอีก

“อู๊ย!”

“คะ น้ำแฉกเกิดอะไรขึ้น” ฉันทมองซ้ายมองขวาได้ไม่เท่าไรก็อดจะนึกกลัวมีอะไรพุ่งเข้ามาใส่โดยไม่ทันตั้งตัว แต่พอได้ลองมองดี ๆ กลับไม่พบอะไรผิดปกตินอกจากสีหน้าของน้ำแฉกในตอนนั้น หรือบางทีต้นตอที่ว่า จะอยู่บนหลังฉันเอง พอความคิดนั้นแวบเข้ามา สมองพลันนึกภาพว่ามีบางอย่างอยู่ในท่ายอดนิมอย่างซีหลังฉันอยู่ แต่ฉันกลับไม่ได้รู้สึกหนักหลังเท่าความรู้สึกอื่น ๆ หนาว ๆ และชนแขนที่ยังพากันลุกขึ้น

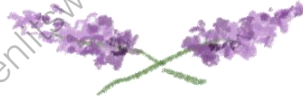
หน้าหนังสือเตรียมจะกางออกเปิดอ่านถูกปิดลงพร้อมเธอที่เดินตรงมายังฉัน ความเงียบเข้าปกคลุมอยู่สักพัก ความกลัวทำให้ร่างกายแข็งทื่อไปทั้งตัว คงไม่ใช่เรื่องลึกลับอะไรในบ้านหลังนี้หรือไม่ใช่ไหม

“อยู่เฉย ๆ นะจะ ไม่ต้องตกใจ น้ำมีอะไรจะบอก” ฉันทละออยากถามเหลือเกินว่าบอกมาเลยไม่ได้หรือคะ อย่าเล่นกับใจหลานสาวตาดำ ๆ แบบนี้เลย มันทำให้หนูหวั่นวิตกเสียยิ่งกว่าเดิม

เธอหยิบขนมจากมือฉันไปด้วยสีหน้าหนึ่ง ๆ ปากฉันอยากร้องถามเต็มแก้วว่าสรุปแล้วมีเรื่องอะไรหรือเปล่าคะ แต่เธอกลับตอบขึ้นมาเสียก่อน

“กางเกงหนูเลอะประจำเดือนนะจ๊ะ”

ห้า

เนื่องจากคนในละแวกนี้ต่างเข้านอนตั้งแต่ช่วงสองทุ่ม เวลานั้นเลยตึกเกินกว่าจะออกไปซื้อผ้าอนามัยจากร้านสะดวกซื้อ ฉันทงเองก็ไม่ได้เตรียมมาเป็นส่วนตัว จึงต้องรบกวนขอผ้าอนามัยจากหน้าแพ่งไข้ไปก่อน

เวลาพูดถึงประจำเดือน ฉันไม่ค่อยแน่ใจนักว่าแต่ละคนมีขอบเขตการพูดถึงได้มากน้อยเพียงไร บางคนมองเป็นเรื่องธรรมชาติ แต่สำหรับบางคน ประจำเดือนคือความน่าอัปายยที่ห้ามเอ่ยถึง

สมัยประถมศึกษาตอนปลาย หากเพื่อนผู้ชายได้ยินฉันและกลุ่มเพื่อนผู้หญิงด้วยกันพูดคุยเรื่องวันนั้นของเดือน พวกเขามักพูดจาล้อเลียนอย่างสนุกปากอยู่เสมอ ฉันได้แต่ตั้งคำถามว่ามันมีเหตุผลอะไรให้อามาล้อเลียนนัก แม้เวลาผันผ่านจนฉันเลื่อนมาเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เรื่องนี้ก็ยังคงรบกวนจิตใจฉันไม่เลิกรา

วันหนึ่ง ฉันตัดสินใจถามเพื่อนผู้ชายหนึ่งในกลุ่มนั้นตามตรงว่าทำไมพวกเขาชอบหัวเราะเยาะเรื่องประจำเดือนผู้หญิง คำตอบนั้นไม่ได้ได้มาฟรี ๆ แต่เป็นการยื่นหมูยื่นแมวโดยต้องแลกกับของแถมจากขนมซึ่งเป็นการ์ตูนปกบอลทีมโปรดของเขา แต่เมื่อได้ยินคำตอบฉันก็เกือบจะหลุดขำออกมา เขาเล่าให้ฟังว่า เด็กผู้ชายส่วนใหญ่คิดว่าประจำเดือนของผู้หญิงเป็นสีฟ้าเหมือนกับเอเสียนและเมื่อเป็นแบบนั้นมันเลยเป็นสิ่งน่าเกลียดน่ากลัวสำหรับเด็กผู้ชาย

นับแต่วันนั้น ทุกครั้งที่โดนล้อเรื่องประจำเดือนกลับสร้างเสียง

หัวเราะจากฉันได้มากกว่าการเก็บมานั่งคิดเล็กคิดน้อยเป็นไหน ๆ
หวังว่าตอนนี้ความเข้าใจผิด ๆ ที่มาจากความไม่ตั้งใจเรียนวิชา
สุศึกษา จะทำให้พวกเขาได้รู้ความจริงในไม่ช้าหรือเร็ว

“คงเพราะภาพจำในโฆษณาที่ใช้หน้าสีฟ้าใสแทนประจำเดือน”
หน้าแพ่งออกความเห็นหลังจากฟังฉันเล่าเรื่องในวัยเด็ก

“ถ้ากำลังดูโทรทัศน์ระหว่างกินข้าวแล้วโฆษณาฉายภาพ
ผ้าอนามัยที่มีน้ำสีแดงพอดีคงไม่ค่อยน่ามองเท่าไรละมังคะ” ฉันว่า
ขณะเอื้อมมือไปรับผ้าอนามัยหนึ่งห่อกับผ้ายางสำหรับคลุมเตียงไม่ให้
ประจำเดือนไหลเปื้อนผ้าปูระหว่างนอนมาจากหน้าแพ่ง

“นั่นสิจะ แล้วนี่เปลี่ยนกางเกงเสร็จก็ออกมากินขนมต่อนะ
เดี๋ยวหน้าอยู่เป็นเพื่อน”

“ขอบคุณนะคะหน้าแพ่ง ฉันเดี๋ยวลินขอตัวไปเปลี่ยนกางเกง
ก่อนนะคะ”

หลายคนคงเคยผ่านช่วงที่โดนล้อเลียนหรือกลั่นแกล้งในเรื่อง
ไม่เป็นเรื่องอยู่บ้าง หากโชคดี เมื่อโตขึ้นเรื่องนั้นก็ก็เป็นเพียงแค่เรื่อง
ตลกเรื่องหนึ่ง ฉันอาจโชคดีที่เรื่องประจำเดือนไม่กลายเป็นเรื่องฝังใจ
แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังมีเรื่องหนึ่งที่ลืมไม่ลงจนถึงทุกวันนี้

ฉันถือห่อกระดาษผ้าอนามัยเตรียมจะทิ้งพลางเงยหน้าสำรวจ
ดูตัวเองในกระจก ครั้นยังเป็นอีกครั้งที่ไม่กล้ามองใบหน้าตัวเองอย่าง
เต็มตา ทำได้เพียงเหลือบมองหน้าด้านข้างผ่านหางตาเท่านั้น ความ
หวุ่นวิตกที่กลัวว่าตัวเองจะไม่ใช่ที่ต้องการของใครสักคนแล่นแวบ
ผ่านไปเหมือนภาพฉายซ้ำในหัว

สมัยเป็นเด็ก ฉันเคยเป็นเด็กกล้าแสดงออก เรียกได้ว่าอาสา
เข้าร่วมกิจกรรมอยู่เกือบตลอด แต่ต่อให้มั่นใจในตัวเองมากแค่ไหน
คนที่ตัดสินใจเลือกตัวแทนก็ขึ้นอยู่กับคุณครูอยู่ดี วันหนึ่งตอนฉัน

อยู่ชั้น ป.๓ ทุกคนต่างพากันซ้อมเตรียมงานกีฬาสักกันอย่างแข็งขัน
ทุกอย่างรอบตัวทำให้รู้สึกตื่นตาตื่นใจไปหมด ฉันตื่นเต้นมากที่ได้ร่วม
เดินในขบวนบาคอง ถึงแม้จะเป็นไม้ขนาดเล็ก ไม่ใหญ่เท่าของ
ดรัมเมเยอร์ แต่ก็เป็นส่วนสำคัญที่ช่วยสร้างสีสันให้ขบวน ฉันจดจำ
ท่าทางการวาดไม้ให้เข้ากับจังหวะกลอง สองเท้าก้าวอย่างเป็น
ระเบียบ ฉันคิดว่าฉันทำได้ดีและไม่ทำให้ใครผิดหวัง

ขณะนั่งพักดื่มน้ำ มีรุ่นพี่จากฝ่ายควบคุมงานส่วนมัธยมฯ เดิน
เข้ามาบอกกับคุณครูที่ดูแลว่าจะขอพวกเราไปช่วยเต้นเชียร์เสริมกับ
กลุ่มเชียร์ลีดเดอร์ ตอนนั้นฉันตั้งใจมากจนอดไม่ไหวที่จะกลับบ้านไป
บอกพ่อแม่ คุณครูสั่งให้เราตั้งแถวและพากันเดินไปอีกตึกเพื่อลอง
ซ้อมครั้งแรก

รุ่นพี่เป็นฝ่ายเริ่มต้นให้ดูเป็นตัวอย่างและให้พวกเราทุกคน
ลองเลียนแบบ ฉันวาดลวดลายด้วยความตั้งใจและใช้แรงกาย
ทั้งหมดที่มี เวลาอยู่บ้าน ฉันมักเต้นตามเสียงเพลงที่แม่เปิดอยู่เป็น
ประจำ เลยไม่ใช่เรื่องยากเลยที่จะบอกว่าการเต้นคือหนึ่งในสิ่งที่ฉัน
ชื่นชอบในตอนนั้น

ไม่มีใครคาดคิดมาก่อนแม่แต่ตัวฉันเองว่าวันนั้นคือวันสุดท้าย
ที่ฉันชอบการเต้น จู่ ๆ รุ่นพี่ก็กดปิดเพลงก่อนหันมาบอกให้ฉันกับ
เพื่อนอีกสองสามคนไปพักผ่อนก่อนเวลา ด้วยความเป็นเด็ก ฉัน
ไม่ได้เอะใจอะไร นึกเพียงว่าพี่เขาคงจะเห็นเราเต้นดีจนพอใจแล้ว
ตรงกันข้าม ฉันกลับตั้งใจด้วยซ้ำที่จะได้พักซ้อมก่อนเวลา ไม่ต้อง
คอยแย่งกับทุกคนเหมือนเวลาพักปกติ

แต่ฉันกลับมาทราบในเย็นวันนั้นว่า ฉันถูกคัดออกจากทีม
เต้น พอลองย้อนนึกถึงเหตุผล สิ่งที่เห็นได้ชัดคงเป็นภาพเด็กทุกคนที่
ถูกคัดเลือกล้วนเป็นคนตัวเล็ก รูปร่างผอมและใบหน้าจิ้มลิ้มพริ้มเพรา

ถึงจะมั่นใจในตัวเองว่าฉันในตอนเด็กมีความน่ารักในแบบของตัวเอง แต่คงไม่ถูกใจรุ่นพี่กลุ่มนั้นเท่าไรนัก

แล้วเหตุการณ์นั้นมักย้อนกลับมาทำร้ายจิตใจฉันเป็นประจำ สร้างบาดแผลเรื่องรูปร่าง หน้าตาของตัวเองมาโดยตลอด ฉันเลือกที่จะเก็บเรื่องนี้ไว้ในใจเพียงลำพังแล้วพาตัวเองออกห่างจากงาน กิจกรรมที่ละเล็กทีละน้อย หากคุณครูไม่ยื่นข้อเสนอมาให้จริง ๆ ก็ไม่มีใครได้เห็นมือขวาของฉันยกขึ้นเพื่ออสา

ประตูบานใหญ่ที่เคยเปิดกว้างต้อนรับทุกคน ตอนนั้นเหมือนปิดลงและอาจจะแถมเปิดในบางเวลาเท่านั้น ยิ่งโตขึ้นฉันก็เริ่มเก็บตัวมากขึ้นจนญาติพากันตั้งคำถามว่าทำไมฉันพูดน้อยและไม่กล้าแสดงออกเหมือนตอนเป็นเด็ก ฉันมีคำตอบอยู่ในใจ แต่ใครล่ะ ใครกันจะมารับฟังต้นตอของปัญหาที่เกิดขึ้นตั้งแต่หลายปีก่อน

แต่แล้วความคิดของฉันก็ดับมอดลงท่ามกลางเสียงร้องไห้สะอึกสะอื้นที่ตั้งมาจากอีกห้อง เป็นเพียงเสียงที่ตั้งขึ้นในระยะเวลานั้น ๆ แต่กลับพานให้ใจทั้งดวงหล่นร่วงลงไปกองที่ตาตุ่มได้อย่างน่าใจหาย รวากับความเจ็บปวดตาโถมเข้ามาพร้อมกับเสียงนั้น ฉันเลือกจะเงยไปเฉย ๆ แล้วพับผ้าซักโครกลงนั่งทับ ทำที่เป็นใช้เวลาอยู่ในห้องให้นานกว่าปกติ แม้จะไม่มีเสียงอะไรดังตามมาแล้ว แต่ฉันก็ยังคงตัดสินใจหนึ่งต่อไป เอาศอกวางบนต้นขาและใช้มือยันคางอยู่เงย ๆ นานพอให้ช่วงเวลาหนึ่งผ่านไป

จากนั้น ฉันก็เดินหยิบห่อขนมปี๊บมานั่งบริเวณเบาะหวมมบุผ้า กุ่มะหยี่หน้าโทรทัศน์จอบแบนเสมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น เมื่อโทรทัศน์ไม่ได้เปิด ทำให้ทั้งบ้านเงียบสงัด บนหน้าจอปรากฏเงาสะท้อนของน้ำแข็งที่กำลังกัมหน้ำกัมตาเขียนอะไรบางอย่างในสมุดบันทึก คาคดาไม่ได้เลยว่าเธอเขียนอะไรอยู่ ดวงตาของเธอแดงก่ำ ปลายจมูกขึ้นสี

แดงระเรื่อเหมือนคนเป็นภูมิแพ้อย่างแรง คู่หนึ่งฉันลงนึกไปว่าเธอกับหน้าสามีมีส่วนคล้ายกันอยู่บ้างเวลามองครึ่งหน้าในบริเวณคางกับกักหู เป็นช่วงขณะที่หวนให้นึกถึงภาพหน้าโหลศพเมื่อหลายวันก่อน

เมื่อรู้สึกตัวว่าฉันขำเลื่องมองเธอนานเกินไปจึงเริ่มลงมือกัดขนมปังกรอบรูปดอกไม้ในมือด้วยความระแວดระวัง กลัวจะส่งเสียงดังรบกวน ขณะลิ้มรสความหวานของไส้สับปะรดที่ติดกับความเค็มของขนมปังกรอบโดยมีแสงสว่างจากหน้าจอโทรศัพท์กะพริบขึ้นเป็นระยะ ทุกครั้งที่หน้าจอสว่าง ล้วนแสดงกรแฉงเตือนสลักสำคัญอะไรสักอย่าง ประกาศลดราคาจากร้านเสื้อผ้าโปรดยั้งตอกย้ำถึงความเจ็บใจว่าตัวฉันในตอนนีไม่มีกำลังเงินมากพอจะซื้อข้าวของเหล่านี้

ฉันเหลือบมองตัวเลขขดดิจิทัลสีตัวบนภาพหน้าจอและรู้ว่าอีกไม่กี่นาทีจะตีสามครึ่ง บางครั้งความเงียบก็พาฉันไปสู่ความคิดที่ไม่ได้ตั้งใจจะนึกถึง

ฉันเริ่มคิดว่าตัวเองไม่ควรกับการมีใครสักคนในชีวิตเสียเลย แต่ไหนแต่ไรเวลาพบเห็นคนที่ตัดสินใจใช้ชีวิตอยู่ด้วยกัน จะทั้งแต่งงานหรือเพียงแค่อาศัยมาอยู่ด้วยกันโดยยังไม่แต่งงาน พวกเขาต้องมีหลักประกันชีวิตที่มั่นคงมากพอจนสามารถตกปากรับค่าจากอีกฝ่าย ความมั่นคงทั้งเรื่องการเงิน การเงิน ที่ไม่ใช่แค่เพียงความรัก นี่อาจเป็นเหตุผลที่หลายคู่เมื่อถึงจุดหนึ่งก็ตัดสินใจหย่าร้างกัน เพราะความไม่พร้อมเรื่องหลักประกันชีวิต หากจะอยู่ด้วยกันก็ควรพร้อมจะดูแลกันไปจนแก่เฒ่า มีรายได้มั่นคง

วันหนึ่งฉันกับแอลอาจจบลงด้วยเหตุผลดังกล่าว

จุดเริ่มต้นระหว่างฉันกับแอลไม่ได้เริ่มต้นจากเพื่อนมาตั้งแต่นั้น ถ้าหากวันหนึ่งตัดสินใจแยกทางกันคงยากต่อการติดต่อหรือการกลับมาพบกันอีกครั้ง นั่นเป็นสิ่งที่ฉันนึกกังวลอยู่เนื่อง ๆ แต่ใน

ความสัมพันธ์ที่เริ่มต้นโดยไม่มีคำว่าเพื่อนทำให้เกิดความรู้สึกพิเศษ
ในอีกนัยหนึ่งเช่นกัน

เช่นว่า เวลาอยู่ด้วยกัน อีกฝ่ายเหมือนพาฉันไปพบกับตัวเอง
ในแบบที่ไม่เคยคาดคิดมาก่อน ฉันไม่เคยรู้สึกกังวลเวลาใช้เวลาร่วมกับเธอ
ไม่ต้องกลัวว่าอีกฝ่ายจะตัดสินในสิ่งที่ฉันเป็น เพราะเธอไม่เคยทำให้ฉันรู้สึกไม่ดีจากคำพูดหรือการกระทำต่าง ๆ ที่เพื่อน
บางคนยังเผลอทำให้ฉันรู้สึกไม่ดีโดยไม่รู้ตัว

เราผ่านอะไรหลาย ๆ อย่างร่วมกันในฐานะคนที่เข้าใจหัวอก
อีกฝ่าย เธอไม่เคยถามถึงตัวฉันในอดีตหรือเก็บเรื่องไม่เป็นเรื่องมาใส่ใจ
แม้ว่าฉันจะคอยบอกกับเธอเสมอว่าฉันผ่านเรื่องราวที่หากเธอฟังแล้ว
อาจจะนึกถึงก็จริงจนอยากบอกเลิกและหนีไปให้พ้นหน้า เธอก็ยืนยันว่าจะ
ไม่ไปไหน トラบไต่ที่ยังอยู่ด้วยกัน เราก็จะเรียนรู้กันไปทีละนิดละน้อยและหาทาง
ออกร่วมกันเมื่อเจอปัญหา เธอพยายามบอกให้ฉันอยู่กับปัจจุบัน ให้มองตัวเอง
ในแบบที่อยากจะเป็นและชื่นชมด้วยถ้อยคำเล็ก ๆ น้อย ๆ

หรือบางทีถ้าหากแอลได้เจอใครสักคนที่ผ่านเข้ามาในช่วงเวลาเดียวกัน
ตอนนี้เธอคงได้รับความสุขและความสบายใจมากกว่าที่เป็น ฉันอาจจะแค่โชคดีที่
เดินเข้ามาในช่วงเวลาที่ใครสักคนยังไม่ปรากฏตัว ใครสักคน ใครสักคนที่ดีกว่าและคู่ควรกับแอลมากกว่าฉัน

“มีอะไรหรือเปล่าจ๊ะ” หน้าแดงถามขึ้น เธอเห็นฉันยังคงมีสีหน้า
งุนงงเลยเสริมต่อ “เห็นนั่งขมวดคิ้วอยู่นานแล้วเลยลองถามดู ถ้ามีอะไรก็บอก
มาได้นะ”

หน้าจับสังเกตฉันได้ดีเกินไปแล้ว แต่มันยังยากเกินกว่าจะ
เรียงร้อยถ้อยคำบอกกับเธอได้ในยามนี้ แม้ในใจลึก ๆ ฉันจะยังตั้ง

คำถามเสมอว่า ถ้าหากฉันตัดสินใจแล้วให้เธอฟัง ผลที่ตามมาจะดีกว่ากันมากน้อยสักเพียงไหน

ฉันได้เพียงคิดอยู่ในใจและส่ายหน้าไปมาแทนคำตอบ ถึงกระนั้นก็ไม่อาจทำลายความพยายามของน้ำแพงได้เลยแม้แต่น้อยราวกับบรรยากาศรอบตัวฉันในตอนนี้อาจบ่งบอกถึงความไม่สบายใจและส่งต่อไปถึงอีกฝ่ายโดยมีอาจปิดบัง

“นั่นเอาแบบนี้ เดี่ยวนำไปชงชาให้เราดื่มดีกว่า รออยู่นี่นะจ๊ะ” เสียงของน้ำขึ้นจมูกอยู่หน่อย ๆ แต่ยังไม่พอฟังรู้เรื่อง ริมฝีปากยังไม่หยุดคลี่ยิ้มสร้างบรรยากาศความสบายใจให้คนข้างตัว น้ำแพงยังคงเป็นน้ำแพงเสมอ ถึงแม้ความเศร้าจะคุกรุ่นอยู่ข้างในก็ตาม

ชาส่งกลิ่นหอมมาแต่ไกล ภาตกาหน้าชากระทบกับขอบโต๊ะเบา ๆ ส่งเสียงคล้ายมีคนสั่นกระดิ่ง ชุดกาหน้าชาซึ่งทำจากเครื่องแก้วเรียกความสนใจฉันให้เงยหน้ามอง กาหน้าชาคาดด้วยซองชาสีน้ำตาลทอง กอปรกับถ้วยชาลวดลายดอกไม้เข้าคู่กัน น้ำแพงแฉ่งซองชาไปมาสองสามหนพลางประคองหูกาหน้าชาแล้วบรรจุจรินใส่ถ้วยด้วยความระมัดระวัง

“ชาคาโมมายส์จ๊ะ” น้ำยิ้มพลางวางช้อนชาบนจานรองแก้วชาแล้วจึงเสียนมาหาฉัน “รอให้อุ่นกว่านี้อีกหน่อย รสชาจะชัดขึ้น”

“ขอบคุณนะคะน้ำแพง”

ขนมปังกับชาในอุณหภูมิพอเหมาะจะเป็นความเข้ากันจนพลอยยกขึ้นจิบไปเสียหลายถ้วย อดนึกภาพตัวเองกำลังสวมบทบาทเป็นสาวโจเซฟิน มาร์ช จากวรรณกรรมสี่ตระกูลผู้เหนียวล้าจากงานเขียนจนต้องผละจากงานลงมานั่งดื่มชาร้อน ๆ กับเหล่าตระกูลในบ้านเสียไม่ได้ ขนมปังคงจะพอบดแทนอาหารว่างฝีมืออันนาคี แม่บ้านประจำตระกูลมาร์ชได้บ้าง นี่อาจเป็นเหตุที่ใจไม่เคยทุกข์ใจได้นาน

ก็เพราะมีเวลาได้ดื่มด่ำกับของอร่อยจนหายเหนื่อย

“พอได้ดื่มแล้วมันรู้สึกโล่งคอ โล่งใจไปหมดเลยจริง ๆ ”
น้ำแฟงเป็นฝ่ายเปรยขึ้น “แล้วเรื่องทุกซีใจเราล่ะ ทุเลาลงบ้างไหม”

“ช่วยได้มากเลยค่ะ ไม่คิดเลยว่าการดื่มชาจะดีขนาดนี้”
ฉันทกล่าวตอบ มือประคองแก้วชาให้อยู่ถนัดมือพลางจจ่ออยู่กับกลิ่นหอมของชาในถ้วย

คราแรก ฉันทึกว่าน่าจะซักถามเรื่องของฉันทต่อ แต่เธอกลับไม่ได้พูดอะไรและปล่อยให้ฉันทดื่มชา นั้นทำให้ฉันทโล่งใจขึ้นมาก ได้ลองพาตัวเองออกจากความคิดมากเพียงชั่วคราว

เราทั้งคู่ต่างตั้งใจจิบชาในถ้วย ปล่อยให้หัวใจว่างขณะเพลิดเพลินกับเครื่องดีมร้อนในมือ ท่ามกลางไอควันลอยอ้อยอิ่งกับเสียงซอหนักกระทบถ้วยชาเป็นระยะ ไม่มีใครเอ่ยพูดอะไร มีเพียงชาร้อนในมือคนละถ้วยและความรู้สึกผ่อนคลาย แม้เวลานี้ไม่ได้เหมาะสำหรับดื่มชาเท่าไรนัก แต่กลับช่วยปลอบประโลมจิตใจที่ว้าวุ่นและเติมไปด้วยความไม่สบายอกสบายใจให้บรรเทาลงได้บ้าง

นี่คงเป็นอีกหนึ่งวิธีของการปล่อยให้ความเจ็บป่วยเหลือเราบ้าง เป็นบางครั้งบางคราว

หก

ใครต่อใครอาจพูดว่าการตี๋มชาจะทำให้นอนหลับยาก แต่การตี๋มชาพร้อมกับน้ำแพงอยู่จนเกือบรุ่งเช้า กลับช่วยให้ฉันหลับง่ายกว่า บางคืนที่ไม่ได้ตี๋มอะไรเลยเสียด้วยซ้ำ พอหัวถึงหมอนภาพก็ตัดทันที รู้สึกตัวตื่นก็เป็นเวลาสาย ตะวันโผล่พ้นขอบฟ้ามารออยู่ก่อนหน้า หลายชั่วโมงแล้ว บางทีตะวันอาจไม่ได้ตั้งใจรอ แต่มองออกไปพระอาทิตย์ก็ยังไม่ได้จากไปไหนไกล อยู่เหนือบานหน้าต่างไปเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

นอนหลับสบายขนาดนี้คงต้องยกความดีความชอบให้กับน้ำแพง ผู้รู้วิธีการชงชาคาโมมายลีให้ตี๋มแล้วรู้สึกสบายใจจนลืมความคิดลบ ๆ เมื่อคืนไปเสียสนิท

วันนี้เธอยังคงเป็นมนุษย์นอนดึกตื่นเช้าประจำบ้านเช่นเคย อดคิดไม่ได้เลยว่าน้ำได้นอนบ้างหรือเปล่า บนโต๊ะมีชุดอาหารเช้าเตรียมอยู่เหมือนทุกวัน มื้อนี้เป็นไข่ยัดไส้กับต้มจืดหมูสับที่เพิ่งอุ่นให้ร้อนพากันส่งกลิ่นหอมฉุยน่ารับประทาน

“เมื่อคืนหลับสบายดีไหมจ๊ะ” น้ำถามขณะฉันกำลังเอื้อมมือไปหยิบจานเตรียมตักข้าวสวย เป็นคำถามที่ดูทั่วไปมาก แต่เชื่อไหมว่าไม่ค่อยจะมีคนถามเรื่องนี้กับฉันมานานมากแล้ว

“หัวถึงหมอนก็หลับสนิทไปเลยคะ แถมยังตื่นมาไม่รู้สึกมีนหัวเลยสักนิด”

“ถ้าอย่างนั้นก็ดีแล้วล่ะจ๊ะ” น้ำแพงยิ้มรับ “อ่า จังริลี ป้ายวันนี้

หน้าต้องไปทำธุระข้างนอก อาจจะกลับช่วงค่ำ ๆ เลย ถ้ายังไงลลินออกไปซื้อข้าวเย็นแถวตลาดโต้รุ่งกินเองได้ไหมจ๊ะ”

“ได้ค่ะ”

“แน่ะจ๊ะ น้ารู้สึกผิดมากเลย ชวนเรามานอนด้วยกัน แต่กลับต้องไปทำนู่นนี่ไม่มีเวลาได้อยู่กับหลานเท่าที่ควร”

“ไม่เป็นไรเลยคะน้าแพง ลลินยังอยู่อีกตั้งหลายวัน” ฉันทักน้ำต้มจืดราดข้าวพวงตบอีกฝ้ายกลับด้วยน้ำเสียงไร้อารมณ์ “อีกอย่างตลาดโต้รุ่งก็ห่างจากบ้านน้าแพงแค่นี้เอง ลลินเดินไปเองได้สบายมาก”

ช่วงบ่ายในบ้านหลังไม่เล็กไม่ใหญ่ เหลือตัวฉันเพียงลำพัง ทั้งบ้านเงียบเชียบฉันจึงเริ่มหาหนูนี่มาทำแก้เบื่อ ฉันเริ่มจากสอดส่องความเคลื่อนไหวเพื่อนบนเฟซบุ๊ก จูลส์เพิ่งเขียนโพสต์แสดงความดีใจกับการปิดโปรเจกต์งานชิ้นล่าสุด หลังจากที่ต้องอดหลับอดนอนและเหนื่อยหน่ายเพราะแรงกดดันจากคนในทีมมาเกือบสัปดาห์ ฉันทดแสดงความรู้สึกเป็นรูปหัวใจก่อนจะกดเข้าข้อความส่วนตัวเพื่อพิมพ์ข้อความหาเธอด้วยความยินดี แต่ผลลัพธ์ในกล่องข้อความกลับตรงกันข้าม ฉันได้รับสติ๊กเกอร์ร้องไห้กับคำบ่นอึดอัดถึงโปรเจกต์งานใหม่ที่มาจ่อรออยู่หลังจากที่เธอลงโพสต์ไปได้สิบห้า นาที ฉันไม่รู้จะช่วยเหลืออย่างไรจึงทำได้เพียงเขียนปลอบใจเธอไปไม่สั้นไม่ยาวแล้วเปลี่ยนไปชวนคุยเรื่องอื่น

จูลส์ขอให้ฉันช่วยแนะนำภาพยนตร์ดูตอนว่าง ๆ สักเรื่องที่ดูมารอดูจบได้ในเวลาไม่เกินสองชั่วโมงครึ่ง โชคดีที่ฉันพอจะมีภาพยนตร์ในคลังอยู่บ้าง จึงส่งรายชื่อภาพยนตร์ไปให้เธอเลือกจำนวน ๓ เรื่อง ได้แก่ หนีตามกาลิเลโอ ที่ตรงนั้น มีฉันหรือเปล่า แล้วก็มีอีกเรื่องคือ รักแห่งสยาม

ตอนอ่านรายชื่อทั้งสามเรื่อง ฉันตระหนักได้ว่า สองสามเดือนที่ผ่านมาฉันกลับมาดูภาพยนตร์ไทยเยอะพอสมควร จากที่ปกติมักจะใช้เวลาอยู่กับภาพยนตร์ต่างประเทศเสียส่วนใหญ่ จูลส์ก็กล่าวขอบคุณกลับมาและขอตัวกลับไปทำงานต่อ

ฉันจะไปส่งความเคลื่อนไหวของแอลดูบ้าง ความเคลื่อนไหวล่าสุดยังเป็นภาพสะพานบรูคลินเมื่อยี่สิบเอ็ดชั่วโมงที่แล้วในไอจีสตอรี่ ภาพถ่ายของแอลยังคงยอดเยี่ยม ฉันจึงมองภาพนี้อยู่เสียนาน กดย้อนดูซ้ำไปซ้ำมาโดยไม่ได้เลื่อนไปดูของคนอื่น นานเสียจนฉันเริ่มจินตนาการถึงกลุ่มไอควันกับฝาที่อระบายน้ำบนพื้นเปียก ๆ ท้องฟ้าเริ่มสว่างหลังจากเจดฝนมาตลอดในช่วงเช้า ชาวนิวยอร์กต่างเร่งรีบเดินผ่านไปโดยไม่สนใจคนรอบข้างราวกับมีจุดมุ่งหมายแนวแน่รออยู่ ฉันในห้วงแห่งความคิดกำลังพาตัวเองขึ้นไปยืนอยู่บนสะพานบรูคลิน ปะปนไปกับกลุ่มนักท่องเที่ยวคนอื่น ๆ ที่มาเพื่อเชยชมความงามของมหานครอันสวยงามเช่นเดียวกัน

มันคงจะดีกว่า ถ้าหากฉันได้ไปใช้เวลา ณ ที่ตรงนั้นด้วยกันกับแอล

ภาพหน้าแฟงกับหน้าสาลีที่อัดใส่กรอบวางอยู่ในห้องนอนเล่นหวนกลับมาให้รำลึกนึกถึง พวกเขาเดินทางไปที่วต่างประเทศด้วยกันเป็นประจำ ฉันกับแอลคงมีโอกาสแบบนี้บ้างในสักวันหนึ่ง บางทีอาจไม่ใช่แค่ นิวยอร์ก แต่รวมถึงลอนดอน ปารีส โคเปนเฮเกน และอีกหลายสถานที่ทั่วโลก

ทั้งหมดล้วนเป็นความคิดเพื่อเจ้า ไม่ต่างจากฝันกลางวันที่ไม่มีความเกิดขึ้นจริง เพราะประเทศไทยยังคงเผชิญวิกฤตเศรษฐกิจ ข้าราชการมากมาย อัตรการจ้างงานต่ำแต่จำนวนคนว่างงานสูง พอนึกถึงความจริงเหล่านี้ฉันถึงกับต้องปล่อยเสียงถอนหายใจออกมา

เต็มแรง ชับไล่ความรู้สึกลำบากใจที่มาจากความคิดด้านลบทิ้งพลาง
ลุกไปหยิบหนังสือในชั้นมาอ่านแก้เบื่อ

ก่อนหน้าแฟงจะออกไป เธอแนะนำให้ฉันลองอ่านหนังสือใน
ชั้นสักเล่ม เพราะฉันได้แอบพูดเชิงบ่นว่าเสียตายนี่ไม่ได้หยิบหนังสือ
เล่มอื่นนอกจากดอกไม้สำหรับมิสซิสแอสตีติดมือมา ซึ่งเล่มนั้นก็อ่าน
จบตั้งแต่ก่อนมาถึงที่นี่แล้ว ดังนั้นฉันเลยถือโอกาสเลือกหนังสือจาก
ชั้นมาสักเล่มเพื่อไม่ปล่อยให้บ่าวันนี้ผ่านไปอย่างสูญเปล่า

หนังสือที่ฉันเลือกคือ สตรีในกระจก ภาพสะท้อนห่วงคำนึ่ง
และเรื่องสั้นคัดสรรอื่น ๆ ซึ่งเป็นหนังสือรวมเรื่องสั้นคัดสรรจาก
เวอร์จิเนีย วูล์ฟ นักเขียนชาวอังกฤษ หนึ่งในผู้มีอิทธิพลด้าน
วรรณกรรมสมัยใหม่ในคริสต์ศตวรรษที่ ๒๐ ตัวรูปเล่มเป็นสีเหลือง
สะท้อนแสงชวนสะดุดตา ตัวอักษรบนหน้าสีน้ำตาลเข้มบนปกเรียก
ความสนใจให้ฉันลากปลายนิ้วสัมผัสผิวกระดาษ หาใช่เพียงปกที่
น่าสนใจ แต่เนื้อความด้านในกลับยิ่งสร้างความประทับใจใ้ย่อย
ยับเป็นความเชี่ยวชาญและมากประสบการณ์ของนักแปลท่านนี้ที่
สามารถถ่ายทอดอารมณ์ผ่านตัวหนังสือได้โดยไม่ทิ้งอรรถรสขบถ
ความเสบสันและแยบยลจากต้นฉบับ ฉันพลิกหน้ากระดาษอ่านอย่าง
เพลิดเพลิน ระหว่างอ่านก็อดคิดไม่ได้ว่าหน้าแฟงจะรู้สึกอย่างไร
หลังจากได้อ่านหนังสือเล่มนี้

ระหว่างอ่านไปมีสลับหยิบโทรศัพท์มือถือถือมาเล่นบ้าง
ประปราย กระทั่งเวลาล่วงเลยมาถึงห้าโมงครึ่ง ฉันยึดแข็งขาออก
พลวงซูแซนบิตซีเกียจค้างตั้งทิ้งไว้กลางอากาศก่อนคว้าหนังสือเล่ม
บางเอาไปเก็บกลับเข้าชั้น

หลังเดินไปหยิบกระเป๋าเงินในห้องนอนออกมาแล้ว ฉันไม่ลืม
หยิบกุญแจบ้านมาลงกลอนประตูทุกบานตามที่หน้าแฟงได้กำชับไว้

กว่าจะเสร็จเรียบร้อยก็ราว ๆ หกโมงกว่า

คนชอบถ่ายรูปหลายคนอาจตั้งตารอท้องฟ้าช่วงห้าโมงเย็น เพราะเป็นแสงสุดท้ายก่อนหมดวัน แต่ดจะเล่นแสงเงาบ้างก็ดูเป็นประกายวาววับ ราวกับเป็นผิวพรรณที่ได้ผ่านการดูแลมาเป็นอย่างดี พวงแก้มอมชมพูเจือด้วยแสงแดดสีส้มอ่อน ๆ คลอเคลียเล่นล้อกับเส้นผมมันเงา

ส่วนตอนนี้ล่องเลยมาถึงหกโมงเย็น แม้แสงจะใกล้หมดเต็มที และไม่ได้ดูสวยเหมือนช่วงเวลาทองอย่างตอนห้าโมงเย็น แต่ยังคงสวยงามในแบบที่ธรรมชาติได้บรรจงรังสรรค์มา เหนือเส้นขอบฟ้า ผืนนภาแต่งแต้มด้วยสีชมพูเจือฟ้าจนเกือบกลายเป็นสีม่วง คล้ายกับใครสักคนใช้พู่กันระบายด้วยสีน้ำ ปล่อยให้หยดสีได้หยาดไหลอย่างอิสระบนผืนผ้าใบขนาดใหญ่ใบนี้ เมื่อมองสูงขึ้นไปก็จะต้องฟ้าโปร่งที่ประดับด้วยดวงจันทร์และหมู่ดาวประจำเมืองส่องสว่างไร้หลังม่านเมฆ

วันนี้ฉันได้ลองสังเกตสีท้องฟ้านานกว่าครั้งใด ๆ กลีบเมฆสีนวลตัดกับผืนฟ้าที่แปรเปลี่ยนเป็นสีครามด้านหลัง นกฝูงหนึ่งพากันบินผ่านไป คล้ายจะช่วยแต่งแต้มให้ผ้าใบที่เรียกว่าผืนฟ้าสมบูรณ์แบบกว่านาที่ที่ผ่านมา องค์ประกอบทั้งหมดร่วมสร้างเสน่ห์อันล้นเหลือให้ยามเย็นวันนี้

สิ่งเหล่านี้มักจะเกิดขึ้นซ้ำ ๆ ในทุกวัน แต่วันนี้มันกลับมอบคุณค่าทางจิตใจให้ฉันได้อย่างน่าเหลือเชื่อ ฉันเดินทอดน่องลัดเลาะผ่านถนนหน้าโรงเรียนประถมศึกษาประจำจังหวัด ซึ่งเป็นโรงเรียนที่ฉันเคยเรียนสมัยยังเป็นเด็ก

ก่อนมาเรียนที่นี่ ฉันเคยเรียนที่โรงเรียนเอกชนมาก่อน จำได้ว่าลำบากพอต้องพาฉันขึ้นท้ายมอเตอร์ไซด์ตลอดอุโมงค์ใต้ทางรถไฟ

แต่ทว่าช่วงหนึ่งมีการก่อสร้างซ่อมแซมอุโมงค์ดังกล่าวกินเวลานาน
แรมปี พ่อจึงต้องเลี้ยงไปใช้ทางอ้อมที่ระยะทางไกลกว่ากันมากโข
ส่งผลให้ฉันเข้าเรียนสายเป็นประจำ ไม่เคยไปทันกิจกรรมเข้าแถว
หน้าเสาธง จนสุดท้ายจับปลัดจับผลูย้ายมาอยู่โรงเรียนประถมศึกษา
ประจำจังหวัดแห่งนี้เสียแทน เพราะเดินทางสะดวกกว่ากันมาก

แม้ตอนอยู่ที่โรงเรียนเอกชนจะมีเวลาที่สนุกสนาน ได้ลอง
ทำกิจกรรมหลาย ๆ อย่าง คุณครูก็เอาใจใส่นักเรียน แต่ก็พ่วงมาด้วย
เรื่องไม่น่าจำอย่างตอนถูกตัดออกจากรายชื่อเดินเชียร์เสริมกับกลุ่ม
เชียร์ลีดเดอร์ และปัญหาเล็ก ๆ แต่ใหญ่เกินตัวเด็กประถมอย่างการ
โดนเพื่อนร่วมห้องสั่งให้อมรอกำแทนนักเรียนหรือต้องปล่อยให้
เด็กผู้ชายมาแตะเนื้อต้องตัว แม้ไม่ได้รู้สึกยินยอม แต่ทำไปเพียง
เพราะต้องการการยอมรับ พอมานึกย้อนดู การย้ายมาที่โรงเรียน
ประจำจังหวัดแห่งนี้ก็นับว่าเป็นเรื่องที่ดี

ฉันมองเห็นอาคารหลังใหญ่คันทาที่นักเรียนทุกคนถูกกำชับ
ให้ถอดรองเท้าทุกครั้งเมื่อต้องขึ้นชั้นเรียน รั้วรอบขอบประตูที่ทาไว้
ด้วยสีประจำโรงเรียนอย่างชมพูและฟ้า ถึงจะมีหลายอย่างถูกปรับปรุง
จนเปลี่ยนแปลงไปมาก แต่ภาพรวมที่เห็นจากมุมนี้ ที่แห่งนั้นยังคง
เป็นสถานที่ในความทรงจำของฉัน

มีบางคืนที่ฉันเคยนึกย้อนกลับไปถึงช่วงเวลาเหล่านั้น
ช่วงเวลาที่แอบเขียนโต๊ะเรียนด้วยน้ำยาลบคำผิด ใช้วิธีคุยกันผ่านการ
เขียนใส่กระดาษส่งต่อกันไปเรื่อย ๆ วิ่งเล่นไล่จับหรือเล่นซ่อนหากับ
เพื่อนบนอาคารจนพื้นถุงเท้าดำเป็นปื้น แรก ๆ ก็ซึกออกบ้าง แต่ตอน
หลังกลับเริ่มซึ่เกียจนั่นซึ่เลยสวมไปทั้งเซตนั้น ครั้งไหนก็จะถูกไล่ให้
เอาไปทิ้งและพาไปซื้อคู่มือใหม่แทน ไหนจะเรื่องตลก ๆ อย่างการยิ้มกัน
อ่านนิตยสารรายเดือนเพื่อดูดวงหรือแบ่งกันอ่านนิตยในเล่ม รวมไปถึง

ถึงการส่งต่อเพลงในยุคที่โทรศัพท์มือถือต้องใส่ได้สองซิมและต้องส่งข้อมูลผ่านระบบบลูทูธเท่านั้น

พอจบชั้น ป.๖ ก็มีเรื่องให้ต้องย้ายไปอยู่ต่างจังหวัดตามพ่อแม่กลับมาเรียนที่นี่ต่ออีกครั้งช่วงมัธยมปลายก็พบว่าเพื่อนช่วงประถมหลายคนก็เลือกเรียนที่นี่ แต่เพราะห่างกันไปหลายปี ความสนิทสนมเลยลดลงไปจนแทบกลายเป็นคนแปลกหน้าต่อกัน หลายความทรงจำจึงถูกกลืนหายไปตามกาลเวลา มีเพียงไม่กี่เรื่องราวที่ยังพอจะนึกออกราง ๆ หรือในความจริง เรื่องราวเหล่านั้นอาจถูกแต่งเติมเพิ่มสีสันด้วยจินตนาการของฉันเสียมากจนอาจไม่เหลือเค้าโครงเดิม

หลังจมดิ่งอยู่ในห้วงแห่งวันวานย้อนความหลัง รู้ตัวอีกทีฉันก็เดินมาจนถึงที่หมายแล้ว ตลาดนัดไต้รุ่งคลาคล่ำไปด้วยรวงร้านค้าแน่นขนัดตา ด้วยพื้นที่จำกัดและไม่อนุญาตให้ตั้งร้านถาวร ทำให้ร้านส่วนใหญ่ใช้รถเข็นตั้งร้านเพื่อความสะดวกต่อการเคลื่อนย้าย แสงไฟประดับร้านก็ใช้เป็นหลอดไฟสีชมพูแสดงถึงความเป็นร้านอาหารยามค่ำสมชื่อเรียก ‘ตลาดนัดไต้รุ่ง’

ฉันกวาดสายตาสอดส่องไปที่ละร้านสองร้าน ของกินละลานตาจนเลือกกินไม่ถูก หลาย ๆ ร้านชวนฉันน้ำลายสอ ทั้งขนมเบื้องข้าวโพดคลุกเนย ขนมถั่วงอก รวมนไปถึงขนมไข่นกกระทา ซึ่งป้ายติดราคาเพียงถุงละ ๒๐ บาทเท่านั้น ถือว่าถูกอย่างน่าเหลือเชื่อ แต่ครั้งจะกินเพียงของหวานคงไม่อยู่ท้อง ฉันเลยเก็บความอยากไว้และให้ความสนใจกับร้านอาหารควบเสียแทน หลายร้านฉันเคยเห็นมาแต่ก่อนแต่ออก ตอนนี้ก็ยังคงอยู่ที่เดิม ทั้งร้านก๋วยเตี๋ยวเนื้อตุ๋นเจ้าเด็ด น้ำปั่นผลไม้คั้นสดใหม่ดับร้อนคลายความกระหาย ขนมจีนรสจัดจ้านที่ใครต่อใครก็พากันติดใจ ไหนยังผัดไทยหอยทอดเจ้าประจำของแม่สมัยก่อน อีกทั้งร้านต้มเลือดหมูที่ซุ่ยยังคงส่งกลิ่นหอมเตะจมูก แม้จะ

ดูน่ารับประทานสักเพียงใด กลับยังไม่ใช่หนึ่งในตัวเลือกที่ถูกต้อง

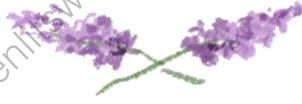
ฉันยังคงจด ๆ จ้อง ๆ ไม่กล้าก้าวขาเข้าไปร้านใดร้านหนึ่งที่
เคยกินสมัยเด็ก แต่หากให้ลองร้านแปลกใหม่ก็ยังไม่อยากลองอยู่บ้างว่า
ถ้ารสชาติไม่ถูกปากก็อาจจะผิดหวังและตำหนิตัวเองที่ไม่ยอมเลือก
ร้านประจำเสียแต่แรก

“อ้าว ลิน ลินไซ้ใหม่” เสียงเรียกแปร่งหูกับชื่อเรียกที่ไม่ได้ยิน
มานานทำให้ฉันเหลือวกลับไปมองตามต้นเสียง ชายหนุ่มรุ่มรราวครว
เตียวกับฉันกำลังยืนส่งยิ้มด้วยแววตาคุ้นเคยอยู่ด้านหลังรถเข็นขาย
อาหารตามสั่งที่วางแน่นด้วยวัตถุดิบเตรียมพร้อมสำหรับปรุงอาหาร
ทั้งหมด เติบ เป็ด ไก่และผักหลากชนิดจัดวางใส่ถาดอาหารสแตนเลส
เรียงรายอยู่ใต้ป้ายห้อยกำกับชื่อร้านว่า ‘เจริญทองโภชนา’

คลับคล้ายคลับคลาว่าจะจำอีกฝ่ายได้ แต่ยังไม่แน่นอนนัก
ก่อนภาพหนึ่งในความทรงจำจะแล่นแวบเข้ามา ภาพนั้นเป็นช่วงที่อีก
ฝ่ายยังดูเยาว์วัยกว่านี้และเป็นเพื่อนสมัยที่ฉันอยู่ชั้นประถมฯ พอลอง
นึก ๆ ดูก็พอจะจำหน้าอีกคนได้พร้อมกับชื่อเล่น เมื่อได้คำตอบในใจ
ฉันก็เอ่ยปากทักกลับไปทันที

“อ้าวไง ต้นกล้า”

เจ็ด

ฉันนึกย้อนกลับไปช่วงตอนตัวเองอยู่ชั้น ป.๖ ช่วงเวลาหลังเลิกเรียน บริเวณรั้วรอบขอบประตูของโรงเรียนมักคลาคล่ำไปด้วยเหล่าพ่อค้าแม่ขายที่พากันตั้งรถเข็นขายของสารพัด ตั้งแต่ไอศกรีม โจ๊ก กวยจั๊บ ลูกชิ้นทอด ไส้กรอกทอด ข้าวโพดคั่วลูกเนย ยาต่าง ๆ ไปจนถึงร้านขายขนมขบเคี้ยวที่ถูกสั่งห้ามไม่ให้ขายในโรงเรียน ร้านที่มีขนมเหล่านี้มักมีแผงของเล่นที่มีตั้งแต่ราคาหลักสิบไปจนหลักร้อย ฟังมาด้วย

แต่ร้านยอดนิยมที่ใครต่อใครต่างยินดียืนรอคิวคงเป็นร้านใดไปไม่ได้ นอกเสียจากร้านขนมโตเกียว ใครผ่านไปใครมาเป็นต้องหยุดเหลียวตามองเพราะขนมส่งกลิ่นหอมเย้ายวนใจเสียเหลือเกิน ระหว่างรอพ่อค้าจะหยอดแป้งแล้วลงมือปาดให้เห็นกันเดี๋ยวนั้น มีให้เลือกกันทั้งไส้คาว ไส้หวาน หรือจะสั่งเป็นรวมมิตรก็ได้ตามใจชอบ

ส่วนฝั่งตรงข้ามเป็นที่สำหรับจอดรถรับส่งนักเรียน ซึ่งนักเรียนที่ต้องกลับบ้านโดยรถรับส่งต้องโดดเวรทำความสะอาดอย่างไม่มีทางเลือก เพราะไม่มีรถรับส่งคันไหนจะอยู่รอเด็กเพียงไม่กี่คนทำเวรด้วยเหตุนี้ ทุกคนจึงลงมติร่วมกันว่าคนที่มารถรับส่งนักเรียนควรทำเวรช่วงเช้า ส่วนคนที่ผู้ปกครองมารับหรือกลับบ้านได้ด้วยตัวเองให้ทำเวรช่วงเย็นแทน

อย่างที่เล่าไปก่อนหน้านี้ว่าระยะทางระหว่างบ้านฉันกับโรงเรียนใกล้กันจนสามารถเดินมาเรียนเองได้ ฉันจึงอยู่กลุ่มทำเวร

ตอนเย็นโดยปริยาย ถึงกระนั้นก็ยังมีความหยาบคายตามมา เนื่องจากบางคนมีเรียนพิเศษต่อหลังเลิกเรียน ทำให้พวกเขาเลือกทิ้งหน้าที่และวางภาระให้ฉันกับคนที่เหลือซึ่งรวมกันไม่เคยถึงสามคน ต้องช่วยกันทำทุกอย่าง ทั้งกวาดห้อง ถูห้อง ทิ้งขยะ และเคาะแปรงลบกระดาน แต่ถึงจะเป็นอย่างนั้นก็ไม่เคยมีใครกล้าเอาเรื่องนี้ไปฟ้องคุณครู เพราะเกรงว่าจะเป็นเรื่องใหญ่โตโดยไม่จำเป็น จึงพากันหลับหูหลับตาทำไป แม้ไม่ได้เต็มใจนัก

ช่วงเย็นวันพุธ เป็นเวรทำความสะอาดของฉันเหมือนอย่างเคย เพียงแต่วันนั้นฉันปล่อยให้เพื่อนอีกคนกวาดห้องโดยตัวเองอาสาเอาไม้ถูพื้นลงไปจุ่มน้ำที่ก๊อกด้านล่าง ซึ่งตัวอาคารเรียนมีเพียงสามชั้นและไม่ได้ใช้เวลาเดินขึ้นลงนานอะไรนัก แต่เมื่อกลับชั้นมาก็พบว่าเพื่อนคนนั้นหนีกลับไปก่อนแล้ว ทั้งที่ห้องเรียนยังคงเต็มไปด้วยเศษขยะกระจัดกระจายอยู่เต็มพื้นและถึงขยะก็ยังไม่ได้เททิ้ง นั่นแปลว่างานที่เหลือฉันต้องรับผิดชอบทำเพียงลำพัง

ฉันเลือกเก็บความน้อยเนื้อต่ำใจไว้ ถึงจะนึกเคืองแฉอยู่บ้างเพียงไร แต่ไหน ๆ ก็ลงแรงลงไปซักไม้ถูพื้นด้วยความขยันขันแข็งมาขนาดนี้ ความจริงฉันเลือกจะทิ้งงานที่เหลือแล้วกลับบ้านเลยก็ย่อมได้ แต่เกรงว่าเพื่อนคนอื่น ๆ จะตีตัวออกห่าง เพียงเพราะเป็นต้นเหตุให้ทุกคนโดนลงโทษร่วมกัน ฉันเลยยอมกลั้นใจปล่อยวางความรู้สึกและก้มหน้าก้มตาหยิบไม้กวาดมากวาดห้องเสียใหม่ ไล่เก็บตามซอกมุมต่าง ๆ ให้ไม่เหลือเศษขยะชิ้นเล็กชิ้นน้อยแม้แต่นิดเดียว

เด็กเรียนที่ปกติจะมีเสียงเพื่อนในห้องและเด็กห้องอื่น ๆ แข่งกันส่งเสียงคุยเกรียวกราว ตอนนั้นก็กลับเงียบสงัด เด็กห้องอื่นคงทยอยกลับบ้านกันไปหมดแล้ว ส่วนห้องเรียนของฉันปล่อยให้นักเรียนกลับบ้านเข้าสู่ตออยู่เสมอ จึงไม่แปลกหากตอนนี้ฉันจะอนุมานได้ว่าทั้งเด็ก

คงเหลือฉันเพียงคนเดียว ทุกอย่างรอบตัวเงียบสงัด เงียบกระทั่งได้ยินเสียงลมหายใจกระพืดกระพืดของตัวเองดังกึกก้อง สลับกับเสียงใบไม้ลู่ลมดังหวีดหวืออยู่นอกหน้าต่าง เป็นบรรยากาศที่วังเวงไร้เส้น

ท่ามกลางความเงียบที่ปล่อยให้ตัวฉันหลงนึกไปแล้วว่าคงจะถูกทิ้งไว้เพียงลำพัง วู๋ ๆ ก็มีเสียงใครคนหนึ่งดังขึ้นมาจากหน้าประตูห้อง

“อ้าว นึกว่ากลับกันไปหมดแล้ว”

ไม่กวาดในมือเกือบร่วงผล็อยหลุดจากมือเพราะนึกว่าจะเจอดี แต่แท้จริงกลับเป็น ‘บ้านหยา’ เพื่อนร่วมห้องที่ปกติไม่เคยพูดคุยอะไรกัน เธอหนึ่งถัดจากฉันไปสามแถว บ้านหยาเป็นเด็กหัวดี ถนัดแทบทุกวิชา โดยเฉพาะวิชาคณิตศาสตร์ กีฬาเองก็ไม่ใช่สองรองใคร เวลามีแข่งกีฬาที่ไร คุณครูมักจะขอให้เธอเข้าร่วมอยู่เป็นนิตย

ซึ่งตรงกันข้ามกับตัวฉันอย่างมหันต์ ฉันไม่มีอะไรโดดเด่นเลยสักอย่าง การเรียนก็อยู่ระดับกลาง ๆ ไม่เก่งกาจถึงขั้นให้พ่อแม่เอาไปคุยแม่ไอ้อวดอะไรได้ บางวิชาที่ผ่านมาแบบเกือบเรียกได้ว่าเส้นยาแดงผ่าแปด แต่ไม่รู้เพราะอะไร ฉันถึงได้จับปลัดจับผลูมาอยู่ห้องที่เต็มไปด้วยคนเก่ง

บ้านหยาเป็นหนึ่งในคนเก่งที่อยู่ในสายตาของฉันมาตั้งแต่แรก เธอเป็นที่พูดถึงของทุกคนในห้องเสมอ ทั้งความสามารถด้านวิชาการ รวมถึงนิสัยอ่อนน้อมถ่อมตนจนเป็นที่รักของคุณครูหลาย ๆ ท่าน อีกทั้งทางพ่อแม่ของบ้านหยาเองก็เป็นหนึ่งในผู้ร่วมบริจาคให้สร้างอาคารเรียน เป็นผู้สนับสนุนหลักทุกครั้งที่คุณครูต้องการค่าทำนุบำรุงสถานศึกษา คงกล่าวได้ว่าครบเครื่อง

คงเป็นเพราะเราสองคนต่างกันมากขนาดนี้ ฉันเลยไม่มีโอกาสได้คุยอะไรกับเธอมากนัก ส่วนใหญ่เรื่องของเธอ ฉันก็รู้ต่อจาก

คนอื่นอีกที

หลังพูดจบเธอก็จัดแจงถอดรองเท้าวางไว้หน้าห้อง ซึ่งตามปกติควรจะถอดออกตั้งแต่อยู่ด้านล่าง ฉันไม่รู้ทำไมเธอถึงกล้าจะเพิกเฉยกับกฎระเบียบข้อนี้ รู้ตัวอีกที่เธอก็เดินตรงเข้ามาหาฉันพร้อมกับยื่นขนมโตเกียวใส่หวานมาให้

“เราไปซื้อขนมมา นี่ เราแบ่งให้ลินซึนหนึ่ง” ไม่ว่าเปล่าไปหน้าเป็อนยิมนั่นยื่นขนมจ่อมาให้ถึงริมฝีปาก ในใจฉันลึงโลดเพราะไม่คิดว่าเธอจะเรียกฉันด้วยชื่อเล่น แม้ขนมตรงหน้าจะดูน่าอร่อยสักเพียงใด แต่ด้วยความเกรงใจฉันจึงเลือกตอบปฏิเสธและส่ายหน้าไปมา

“อร่อยนะ ลองสักหน่อยสิ เราซื้อมาตั้งเยอะ”

สุดท้ายด้วยลูกตื้อชั้นสุดของเธอ ฉันเลยยอมวางไม้กวาดลงและรับขนมโตเกียวชิ้นนั้นมากินอย่างไม่มีการเลือก ฉันนำขนมใส่ปากค่อย ๆ เคี้ยวรับรสชาติตัวแป้งแผ่นบางด้านนอกที่ยังอุ่นอยู่ กลิ่นหอมอบอวลกระจายทั่วปลายลิ้น เคล้ากับไส้ด้านในที่ไม่หวานโดดจนบาดคอ อร่อยเหมือนดังที่เธอว่าไม่มีผิด

เป็นเรื่องแปลกดีที่เวลากินขนมของคนอื่น รสชาติกลับอร่อยกว่าซื้อกินเองอยู่รำไป

เราทั้งคู่ออกมานั่งหน้าห้องเรียนตรงระเบียบยาวแบบมีที่นั่งขณะที่บั้นหายหีบขนมโตเกียวใส่ปากกินไปที่ละชิ้น ฉันก็เริ่มเล่าถึงสิ่งที่เกิดขึ้นก่อนหน้านี้ให้เธอฟังเสียละเอียด ตั้งแต่การอยู่บ้านใกล้โรงเรียนเป็นเหตุให้จำต้องอยู่ทำเวรช่วงเย็น ไหนจะต้องเจอเพื่อนร่วมเวรที่พากันโดดเวรและหาข้ออ้างสารพัดสารเพ ก่อนตอบท้ายด้วยเรื่องล่าสุดที่เพิ่งเจอมาสด ๆ ร้อน ๆ อย่างการโดนหลอกให้คิดว่าจะมีคนช่วยกวาดห้อง แต่แท้จริงเป็นการเปิดโอกาสให้อีกฝ่ายชิงหนีกลับไป

ก่อน

“แล้วลินจะเอาเรื่องนี้ไปฟ้องคุณครูหรือเปล่า” บัณฑิตถาม พลางหยิบโตเกียวใส่หวานอีกชิ้นเข้าปาก ดูท่าเธอจะชอบใส่หวานมาก เพราะตั้งแต่ดูมายังไม่เห็นใส่อื่น ๆ ในห่อกระดาษสักชิ้น

“ใครจะกล้า” ฉันทอนหายใจ “คือ...เราไม่อยากมีปัญหากับไบตองที่หลังนะ”

“นั่นแบบนี้จะทำไมต่อเธอ”

ฉันทไม่ได้ตอบอะไรกลับไป แต่ใช้วิธีเอียงคอส่งสายตามองกลับไปยังไม่กวาดที่ฝังอยู่กับโต๊ะเรียนแทน เป็นคำตอบง่าย ๆ ว่าฉันทก็ทำได้มากที่สุดแค่บ่นออกไป และไม่ว่าอย่างไรก็ต้องลุกกลับไปทำหน้าที่ของตัวเองต่อเพียงลำพังอยู่ดี

ตอนแรกคิดว่าคงต้องทำเองทั้งหมด แต่แล้วบัณฑิตกลับวางห่อขนมโตเกียวไว้ตรงระเบียบงอกลูกชิ้นยึดเส้นยึดสายบิดชี้เกยจเพียงเล็กน้อย และเดินไปหยิบไม้กวาดจากหลังห้องมาช่วยฉันทอีกแรง ต่างคนต่างแบ่งกันทำหน้าที่ของตัวเองอย่างแข็งขัน ทั้งกวาดห้อง ถูห้อง นำขยะในถังไปทิ้ง เพราะได้เธอมาช่วยทุ่นแรง งานทุกอย่างจึงเสร็จเร็วขึ้น ตอนนั้นเลยเหลือเพียงนำแปรงลบกระดานไปเคาะเท่านั้น

เราแบ่งแปรงลบกระดานคนละสองอันและนำลงมาเคาะฝุ่นบริเวณขอบพื้นปูนชั้นล่าง โดยวิธีของฉันทคือนำทั้งสองอันตบเข้าหากัน ส่วนบัณฑิตใช้วิธีเคาะกับขอบพื้นที่ละอัน เธอบอกกับฉันทว่าวิธีของฉันทจะทำให้ฝุ่นฟุ้งกระจายเข้าตา เข้าจมูกเยอะกว่ากัน ซึ่งจะทำให้อาการภูมิแพ้ของเธอกำเริบได้ง่าย แต่สำหรับฉันทแล้วไม่ว่าวิธีไหนคนเป็นภูมิแพ้อย่างเธอก็ไม่ควรทำงานในส่วนนี้อยู่ดี

“บัณฑิตจะกลับเลยก็ได้นะ เดี่ยวตรงนี้เราทำเอง” ฉันทพูด

“ไม่เป็นไรหรอก ช่วยกันทำจะได้เสร็จเร็ว ๆ ใจ” เธอยังคง

คะยั้นคะยอและโศกแปรงลบกระดานกับขอบพื้นอยู่เช่นนั้น เห็นแก่
ความมีความเข้าใจของเธอ ฉันเลยยอมเปลี่ยนวิธีมาเคาะกับขอบพื้น
อีกคน

“ว่าแต่ ที่แรกปั้นหยาดตั้งใจขึ้นมาทำอะไรเธอ” ฉันชวนคุย
เพื่อไม่ให้เงียบจนเกินไป

“อ้อ คือเราตีมกระเป่าดินสอไว้ใต้โต๊ะนะสิ” เธอพูดไปมีอีก
เคาะแปรงลบกระดานไป “นี่ดีนะ นึกได้ตอนยืนรอขนมโตเกียวพอดี
ไม่งั้นยุ่งแน่”

“อย่างนี้เอง” ฉันพยักหน้าและไม่ได้พูดอะไรต่อ

ตอนที่เราต่างคนต่างเงียบ ฉันคิดถึงเรื่องที่ยากคุยกับ
ปั้นหยาดได้อีกเป็นสิบเรื่อง แต่เพราะไม่กล้าพูดออกไป สุดท้ายเลยไม่ได้
พูดคุยอะไรกันต่อ มีเพียงเสียงแปรงลบกระดานเคาะลงขอบพื้นเป็น
ระยะ เป็นช่วงเวลาที่ฉันอยากให้ดำเนินต่อไปเรื่อย ๆ อย่างไม่มีสิ้นสุด

แต่มันก็เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้แค่ในความคิด เพราะท้ายสุดเราก็
ต้องพากันไปล้างไม้ล้างมือตรงอ่างล้างมือเดียวกับที่ฉันใช้ซักไม้ถูพื้น
และเอาข้าวของกลับขึ้นมาเก็บเข้าที่ให้เรียบร้อย เมื่อกลับขึ้นมาบน
ห้อง ปั้นหยาดได้กระเป่าดินสอที่ขึ้นมาตามหาแล้ว ส่วนทางฉันเองก็ทำ
หน้าที่ของตัวเองครบถ้วน ถึงเวลาที่ต่างคนต้องกลับบ้าน

“ลिनกลับใจเธอ” ปั้นหยาดถามระหว่างเราสองคนเดินลง
บันไดมาด้วยกัน

“เตี้ยวงศ์เดินกลับแหละ แล้วปั้นหยาล่ะ” ฉันพูด โดยสายตา
แทบไม่มองสิ่งอื่นใดเลยนอกจากพื้นบันไดแต่ละชั้น ฉันอยากหากต้อง
สับมองปั้นหยาดตรง ๆ

“แม่มารับนะ” ฉันรู้สึกตัวว่าเธอกำลังมองฉัน แต่ฉันก็ยัง
ขลาดเกินกว่าจะมองกลับไป “แล้วก็ เลิกเรียกเราว่าปั้นหยาดได้แล้ว

เรียกแค่หยาเฉย ๆ ก็พอ”

ฉันรู้สึกว่ามันแปลกมาก ที่เธอให้เรียกแบบนั้น แม่ส่วนใหญ่ฉันมักจะได้อินกลุ่มเพื่อน ๆ ที่สนิทกับเธอเรียกเธอเช่นนั้นก็ตามที แต่ปากก็ไม่ได้เอื่อยอะไรตอบกลับไป เพราะทำเหยียบถึงพื้นข้างล่างพอดี เราทั้งคู่เลยแยกย้ายกันกลับบ้านตามทางของตัวเอง

คืนนั้นฉันเอาแต่นึกถึงเรื่องที่เกิดขึ้น หลับตาจินตนาการถึงรสชาติของโตเกียวขึ้นนั้นครั้งแล้วครั้งเล่า ทบทวนบทสนทาระหว่างเราสองคน อีกทั้งลองพยายามแตกกิ่งก้านสาขาความเป็นไปได้ว่า หากฉันพูดอะไรมากกว่านี้ ถ้ามเธอในสิ่งที่คิดแต่ไม่ได้พูดออกไป มันจะทำให้เราสองคนพูดคุยกันนานกว่านี้หรือเปล่า

นับแต่นั้น ฉันก็รู้สึกว่ามีปัญหาเข้ามาอยู่ในสายตาฉันบ่อยกว่าที่ผ่านมา ฉันนึกถึงเธออยู่แทบตลอดเวลา ตอนว่าง ๆ ก็เอาแต่มองหาเธอ เผื่อสักเกตอากัปฏิกิริยาของเธอ ตอนเธอก็หมยิบของในลิ้นชักหรือหันมาส่งยิ้มให้ฉันทุกครั้งที่มีโอกาส เมื่อมีเวลาว่าง เธอมักจะคร่ำครั่งอยู่หน้าหนังสือนวนิยายสำหรับฝึกภาษาอังกฤษ และมีบ้างที่ละสายตาจากหน้ากระดาษขึ้นมาพูดคุยกับกลุ่มเพื่อน เวลาอยู่กับเพื่อนที่สนิทกัน เธอจะพูดจาโผงผาง มีคำหยาบบ้างเป็นปกติ ดูราวกับเป็นป็นหยาดคนละคน

เธอมาช่วยฉันทำเวรช่วงเย็นวันพุธอยู่หลายสัปดาห์ จนเราสองคนเริ่มสนิทกันมากขึ้น มีบางคาบที่ปัญหาขอให้ฉันสลับที่นั่งกับเพื่อนข้าง ๆ เพื่อให้เรามีเวลาได้คุยกันมากขึ้น

เธอเล่าเรื่องต่าง ๆ ได้น่าฟังเสมอ ทั้งเนื้อหาในนวนิยายสำหรับฝึกภาษาอังกฤษเล่มล่าสุดที่เธออ่าน รวมถึงเรื่องที่มีโอกาสได้ไปเรียนพิเศษที่กรุงเทพฯ ทุกวันเสาร์และอาทิตย์ เธอเล่าว่าได้เข้าไปชมภาพยนตร์เรื่องล่าสุดในโรงภาพยนตร์ ลิโด้ ซึ่งฉันไม่เคยได้มี

โอกาสนั้น ถ้าหากจะดูคงต้องรอร้านเช่าหนังสือแถวบ้านนำเข้ามาให้บริการ เธอทำให้ฉันอยากลองไปชิมขนมร้านอร่อย ๆ แถวที่เธอเรียนพิเศษ ฉันอยากรู้เหลือเกินว่าย่านสยามหน้าตาเป็นอย่างไร เพียงแค่เธอล่า ฉันก็นึกภาพตามได้เป็นฉาก ๆ หากได้ไปเห็นความเป็นเมืองกรุงกับตัวตัวเองคงตื่นตาตื่นใจน่าดู

“อาทิตย์หน้าจะปิดเทอมแล้ว แกเริ่มชวนเพื่อนมาเรียนกับक्रमะปรางได้บ้างยัง” เมษา หนึ่งในกลุ่มเพื่อนของบั้นหยาพูดขึ้น

บั้นหยาผ่นลมหายใจออกมาเต็มแรง แววตาเหมือนกับนึกอะไรขึ้นได้ก่อนจะมองมาทางฉัน

“เนี่ย เราวาจะชวนลินอยู่พอดี” เธอปิดหน้าหนังสือในมือและหันมาเผชิญหน้ากับฉันโดยตรง ฉันที่ยังไม่ทันเข้าใจอะไร กลับถูกเธอดึงมือขึ้นไปรวบไว้พาลางส่งสายตารบเร้า “ไปไหม ครุมะปรางแกสอนดีนะ”

“คือว่า” ฉันอ้าอึ้ง

“เถอะน่า เรียนแค่วันจันทร์ พุธ ศุกร์เอง” บั้นหยาใช้ลูกตือเหมือนอย่างเคย

ผลสุดท้ายฉันก็ตัดสินใจนำเรื่องนี้ไปปรึกษาหารือกับพ่อแม่ที่แรกทั้งสองคนดูแปลกใจมากทีเดียว เมื่อจู่ ๆ คนจิตใจไม่ใฝ่เรียนอย่างฉัน กลับนึกอยากเรียนพิเศษขึ้นมา ภาพซินตาที่พวกเขาเห็นเป็นประจำคือฉันเอาแต่นอนเอกเขนกดูโทรทัศน์ หรือไม่กี่ขอมเงินไปนั่งเล่นเกมออนไลน์อยู่ร้านเกม นอกจากนั้นผลการเรียนวิชาคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์เทอมนั้นก็ตกฮวบอย่างเห็นได้ชัด ในสายตาของพ่อแม่ฉัน บั้นหยาเลยกลายเป็นดังผู้ช่วยที่ลงมาโปรดได้ทันทั่วทั้งที่ พวกเขาเลยยินดีปรีดาให้ฉันไปเรียนกับक्रमะปรางด้วยอีกคน

ตั้งแต่นั้นขึ้น ป.๔ ก็จำความได้ว่าเพื่อนร่วมห้องเกือบทุกคนมี

เรียนพิเศษต่อหลังเลิกเรียนกันจนมืดค่ำ เพื่อเตรียมตัวสอบเข้าระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น การเตรียมตัวตลอดระยะเวลาสามปีจึงถือเป็นเรื่องสำคัญ แต่ก็เชื่อว่าตอนนั้นเด็กทุกคนจะได้เรียนพิเศษ เพราะยังมีบางกลุ่มที่ไม่ได้มีเวลาหรือแรงสนับสนุนจากครอบครัวมากพอ สำหรับครอบครัวฉัน โชคดีที่ช่วงนั้นพ่อแม่ไม่เกษียณอายุราชการ เงินเดือนยังมีมากพอจะส่งให้ฉันเรียนเสริมตรงส่วนนี้ได้ ฉันจึงมีโอกาสได้ไปเรียนพิเศษกับพวกบ้านหยา

ฉันมองว่าตรงนั้นจะเป็นอีกหนึ่งความเหลื่อมล้ำทางการศึกษา เมื่อการเรียนในห้องยังไม่เพียงพอจะนำความรู้ที่ได้ไปใช้ตอนสอบเข้า ยิ่งเป็นเด็กต่างจังหวัดยิ่งต้องชวนขวายเป็นเพื่อน เพราะหลายเรื่องที่เรียนกับครูมะปราง กลับเป็นเรื่องที่เพิ่มเติมมาจากในห้องเรียนมากโข บางเรื่องครูมะปรางก็บอกกับทุกคนว่าเป็นบทเรียนที่เด็กในกรุงเทพฯ เรียนกัน แต่ไม่มีสอนในห้องเรียน

ด้วยเหตุนี้ระหว่างปิดภาคเรียนที่หนึ่งของชั้น ป.๖ ทุกคนเลยให้ความสำคัญกับการเรียนพิเศษช่วงปิดเทอมกันเสียส่วนใหญ่ ปิดเทอมนั้นนอกจากฉัน บ้านหยา และกลุ่มเพื่อนของเธอแล้ว ยังมีเด็กจากห้องอื่นตามมาเรียนที่บ้านครูมะปรางอีกเป็นพรวนเรียกได้ว่ารถเข็นขายอะไรผ่านหน้าบ้านครูมะปรางล้วนต้องหยุดแวะเรียกเด็ก ๆ ที่เรียนพิเศษลงมาซื้อ บรรยากาศหน้าบ้านครูในตอนนั้นคึกคักไม่ต่างจากร้านรถเข็นขายของหลังเลิกเรียนเท่าไรนัก และไม่ว่าร้านจะขายอะไรก็ขายดิบขายดี กอบโกยกำไรกันเป็นว่าเล่น

เพราะการมาเรียนพิเศษบ้านครูมะปรางนี้เอง ทำให้ฉันเจอกับต้นกล้าเป็นครั้งแรก ต้นกล้าเล่าถึงความเป็นมาก่อนจะมาสนิทกับบ้านหยาให้ฟัง ว่าตอนอยู่ชั้น ป.๕ เขาเคยแข่งซูโดกุกับบ้านหยาตั้งแต่นั้นเวลาลงแข่งกิจกรรมทางวิชาการที่ไรก็เจอกันเรื่อยมา เลย

เริ่มสนิทจนชวนมาเรียนพิเศษที่นี้ด้วยกัน ส่วนเรื่องการแข่งขัน ดันกล้าบอกว่าเขาไม่เคยเอาชนะปั้นหย่าได้เลยสักครั้ง อีกฝ่ายมีไหวพริบและหาโอกาสพลิกเกมได้อยู่เสมอ จากที่เคยมองปั้นหย่าเป็นคู่แข่ง กลับกลายเป็นมองอีกคนในฐานะเพื่อนร่วมรุ่นที่น่าชื่นชมคนหนึ่งเสียแทน

“ทำเป็นพูดไป บางอย่างแก็ก่่งกว่าฉันเถอะกล้า” ปั้นหย่าพูดขึ้นหลังจากตันกล้าเล่าเรื่องทั้งหมดให้ฉันฟัง ตอนนี้เป็นเวลาหลังเลิกเรียนพิเศษ ทุกคนเลยพากันมานั่งตรงชิงช้าใหญ่มีหลังคา ตรงกลางมีโต๊ะที่ติดมากับชิงช้า สามารถนำน้ำและขนมมาวางได้ ซึ่งภายหลังตรงนี้ได้กลายเป็นที่ประจำของเราไปโดยปริยาย

“เช่นอะไรล่ะ แข่งสเปลลิ่งบิรอบล่าสุดที่มพวกแก็ก่ก่ชนะ” ดันกล้าหันไปพูดกับปั้นหย่า

“วาดรูปไป ศิลปะฉันนะ ห่วยอย่าบอกใคร”

พอปั้นหย่าบอกแบบนี้ ฉันจึงนึกได้ว่าตัวเองไม่เคยเห็นคุณครูวิชาศิลปะของปั้นหย่ามาพูดถึงเลยสักครั้ง ส่วนใหญ่จะเอ่ยชมงานของเพื่อนคนอื่น ๆ มากกว่า แม้แต่เจ้าตัวเองก็ยังไม่เคยนำงานมาให้ฉันหรือใครในกลุ่มดู เป็นอีกเรื่องที่ฉันรู้สึกตื่นเต้นที่ได้รู้มากทีเดียว

“พอมารับแล้ว ฉันกลับก่อนนะ” ปั้นหย่าลุกพรวดพราดจากที่นั่ง มือหยิบกระเป๋าสะพายมาพาดไหล่อย่างทะมัดทะแมงโดยไม่สียมหันมามองฉันแล้วกล้าวบอกลาอีกหน “เรากลับก่อนนะลิน ไว้เจอกัน”

“ไว้เจอกันจ้ะ” ฉันบอกเธอกลับ

การมาเรียนบ้านครูมะพร้าว ฉันรู้สึกสนุกมากกว่าเรียนในห้องเรียนเสียอีก คงเพราะไม่ต้องรีบร้อนตื่นแต่เช้าตรู่ มีเวลาพักกินขนมมากกว่าปกติ อีกทั้งยังได้นั่งทำแบบฝึกหัดแบบต่างคนต่างทำ จะ

หันมาพูดคุยหรือปรึกษากันบ้างประปรายก็ไม่ใช่ไร ผิดกับการเรียนในห้องเรียนที่ต้องคอยระแวงระวังไม่ให้คุณครูจับได้ แต่ในวันเวลาในช่วงที่เรากำลังเฟลิตเฟลีนกับอะไรสักอย่างก็ช่างผ่านไปเร็วรวดเร็วราวกับติดปีก รู้ตัวอีกทีไม่กี่วันก็จะถึงวันเปิดเทอมแล้ว

ส่วนความรู้สึกของฉันที่มีให้บัณฑิตนั้นมากขึ้นทุกวัน ฉันมองเธอต่างจากคนอื่น ๆ เป็นความรู้สึกพิเศษ เวลาอยู่ใกล้ เนื้อตัวจะแข็งทื่อและซีฟอรเด่นไม่เป็นจังหวะแทบทุกครั้ง

ปกติพ่อของฉันจะมารับกลับบ้านเป็นคนสุดท้ายเสมอ และมีบางวันที่พ่อของบัณฑิตก็มารับเช้า ทำให้เราสองคนได้นั่งอยู่ด้วยกันเพียงลำพัง ฉันเริ่มลองเป็นฝ่ายชวนเธอคุยก่อน ฉันฟังเรื่องของเธออย่างใจจดใจจ่อได้ไม่มีเบื่อ รู้ว่าเธอชอบอะไร ไม่ชอบอะไร เราแลกกันเล่าความลับหรือเรื่องในใจที่ไม่เคยบอกใคร เราคุยกันหลายเรื่องทีเดียว ตอนนั้นฉันเกือบปลั่งปากบอกความรู้สึกจริง ๆ ในใจออกไปหลายครั้ง ฉันเข้าใจความรู้สึกนี้ดี รู้สึกมากจนอยากมั่นใจว่าเธอก็รับรู้ถึงมันเช่นเดียวกัน

แต่ไม่ทันไร ความฝันของฉันก็แหลกสลายลงโดยไม่ทันตั้งตัว ความหวังทุกอย่างที่เคยทอแสงประกายระยิบระยับโดยมีตัวเธอเป็นแรงผลักดันให้ฉันกล้ายอมรับความจริงในใจออกไป ตอนนั้นก็ลมอดมลายหายไปไหนคราเดียว

เมื่อเย็นวันหนึ่งเหลือเพียงฉันกับต้นกล้าสองคน ต้นกล้าตัดสินใจบอกความจริงกับฉันว่า อันที่จริงแล้วบัณฑิตรู้มาตลอดว่าฉันคิดอย่างไรกับเธอ แต่เพราะเธอไม่ได้คิดอะไรเกินเลยกว่านั้น เธอจึงเลือกจะหาทางป่ายเปียงทุกครั้งที่ฉันแสดงออกคล้ายว่าจะสารภาพความในใจ อีกทั้งบัณฑิตเองก็มีคนที่ชอบอยู่แล้ว เป็นเพื่อนที่เจอกันในสถาบันกวดวิชาที่กรุงเทพฯ ซึ่งทั้งคู่คงคบหากันมาสักพักใหญ่แล้ว

ซ้ำร้ายต้นกล้าเป็นคนเตือนบั้นหย้าเองว่าให้เลิกทำแบบนี้กับฉัน เลิกเล่นกับความรู้สึกคนอื่นและทำเหมือนให้ความหวัง ทั้งที่ตัวเองก็ไม่ได้คิดอะไร เพราะคนที่จะเสียความรู้สึกมากที่สุดคือฉันเอง

ตอนได้รู้เรื่องราวทั้งหมดจากต้นกล้า ฉันทำอะไรไม่ถูกไปพักใหญ่ เนื้อในอกเหมือนถูกบีบให้รู้สึกเจ็บข้างในแทบตลอดเวลา ราวกับถูกพายุลูกใหญ่โถมใส่ ตัวฉันร่วงหล่นจากหน้าผาสูง ความรู้สึกข้างใน ปรัดตกจากความผิดหวัง เรื่องราวที่ผ่านมาพากันวิ่งกรูเข้ามาตอกย้ำว่าทั้งหมดเป็นเพียงสิ่งที่ฉันคิดไปเองคนเดียว ฉันยังคงเป็นคนที่ไม่มีใครต้องการ

ความรู้สึกในตอนนั้นแหลกละเอียดกลายเป็นชิ้นส่วนนับ ล้านชิ้นร่วงกราวสู่ผืนน้ำอันอ้างว้างแล้วค่อย ๆ ถูกกลืนหายไปอย่าง เงียบงัน ทุกอย่างดูเคว้งคว้างยากจะเข้าใจ

ฉันคิดว่าเรื่องนี้คงมีแค่ฉัน บั้นหย้าและต้นกล้าที่รู้เลยเลือกไม่บอกกับคนอื่น พยายามเก็บลีหน้าอาการไว้กับตัวเอง แล้วกลับบ้าน มานอนคิดมากเพียงลำพัง จนบางคืนผล็อยหลับไปทั้งครบน้ำตา

ฉันได้แต่ตั้งคำถามกับตัวเองว่าเรื่องกลับกลายเป็นแบบนี้ไปได้อย่างไร แล้วในสายตาของบั้นหย้า เธอเห็นฉันเป็นอะไรกันแน่ ฉันได้แต่ภาวนาให้ผ่านช่วงปิดเทอมไปเร็ว ๆ

ฉันอยากถอยห่างออกมาจากเธอ รวมถึงทุกคนที่อยู่กลุ่ม เดียวกัน ตอนไปเรียนที่บ้านครูมะพร้าว ฉันเลยเริ่มย้ายมานั่งกับต้น กล้าแทน แม้แต่หลังเลิกเรียนที่ต้องมานั่งตรงชิงช้าใหญ่เมษาต้องคอย หูจิ้งหะถามกับฉันตามตรงว่าฉันเป็นอะไร เกิดอะไรขึ้นระหว่างฉัน กับบั้นหย้าหรือเปล่า ฉันเลือกจะเลี่ยงตอบแล้วเปลี่ยนไปชวนคุยเรื่อง อื่นแทน หรือคอยหาเรื่องอื่นมาอ้าง บั้นหย้าเองก็ตีตัวออกห่างจากฉัน เช่นเดียวกัน เธอทำเหมือนฉันเป็นอากาศธาตุ ไม่สบตามอง เลี่ยงจะ

พูดถึง และไม่กล่าวทักทายหรือบอกลาตอนเจอหน้ากันเหมือนอย่างที่เคยทำ ตอนนั้นจึงมีเพียงต้นกล้าที่ฉันสามารถพูดเรื่องนี้ด้วยได้

วันสุดท้ายของการเรียนพิเศษที่บ้านक्रमะปรากฏตรงกับวันเกิดของปั้นหย่าพอดี เธอจัดงานเลี้ยงวันเกิดที่บ้านของเธอต่อหลังเลิกเรียน ปั้นหย่าเคยชวนทุกคน รวมถึงฉันให้ไปร่วมงาน ตอนนั้นฉันตื่นเต้นจนแทบจะหาซื้อชุดใหม่สำหรับงานเธอโดยเฉพาะ เตรียมแผนการทำของขวัญวันเกิดทำมือที่มีเพียงชิ้นเดียวในโลกให้เธอ

แต่สุดท้ายทั้งหมดก็เกิดขึ้นได้เพียงในความคิด เพราะตอนนั้นฉันกับเธอไม่ได้สนิทสนมกันเหมือนแต่ก่อนแล้ว ในวันนั้น ทุกคนแต่งตัวมาพร้อมสำหรับงานวันเกิดปั้นหย่า บางคนก็ให้ของขวัญเธอ ตั้งแต่ที่เรียนพิเศษ ส่วนฉันตัดสินใจแน่แล้วว่าจะไม่ไปจึงอยู่รอพอมารับตามเวลาปกติ ทั้งที่ความจริงวันนี้क्रमะปรากฏปล่อยก่อนเวลาเกือบสองชั่วโมง

ช่วงเย็นที่ฉันคิดว่าคงจะเหลือตัวเองเพียงลำพัง แต่ต้นกล้ากลับเป็นอีกคนที่ไม่ได้ไปร่วมงานวันเกิดของปั้นหย่า อีกฝ่ายให้เหตุผลว่าวันนี้จะมีญาติมาจากต่างจังหวัดพอดีเลยต้องอยู่รอดต้อนรับพวกเขา ฉันไม่ได้ถามแต่ก็อดสงสัยไม่ได้ว่าทำไมถึงยังไม่กลับบ้าน ทั้งที่เลยเวลาเลิกเรียนมาพักใหญ่แล้ว

ต้นกล้าพยายามชวนฉันคุย คงเพราะเห็นฉันสีหน้าไม่สู้ดีนัก เราสองคนเริ่มเปิดใจคุยกันมากขึ้น ฉันระบายหลายเรื่องทุกซอกซอกออกไปให้ฟัง ส่วนต้นกล้าก็มักจะตอบกลับมาพร้อมมุกตลก ๆ ที่ทำให้ฉันหัวเราะจนท้องแข็ง

ฉันเคยเล่าเรื่องขนมโตเกียวให้ต้นกล้าฟัง วันนั้นมีรถขายขนมโตเกียวผ่านมาพอดี ต้นกล้าไม่รีรอจะเรียกและวิ่งเข้าไปซื้อ แต่เจ้าตัวไม่ได้สั่งมาแค่ไส้สังขยา แต่ยังสั่งไส้กรอก ไส้ไข่ รวมถึงแบบรวมมิตร

อีกสองชั้น โดยให้เหตุผลว่า ขนมโตเกียวไม่ได้อร่อยแค่ไส้หวาน อยากให้ลองเปิดใจกินไส้อื่นดู

จากวันที่รู้สึกเหมือนโลกทั้งใบถล่มลงมาทับฉัน กลับกลายเป็นวันที่เรื่องทุกขใจค่อย ๆ ได้รับการเยียวยาทีละนิด ต้นกล้าไม่จำเป็นต้องใช้ถ้อยคำเพื่อปลอบใจกันตรง ๆ แต่การเลือกชวนคุยในเรื่องที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกัน กลับทำให้ฉันได้เบนความสนใจออกจากสิ่งที่มากระทบจิตใจครู่หนึ่ง

อีกฝ่ายทำให้ฉันรับรู้ได้จริง ๆ ว่าตอนนี้ฉันไม่ได้อยู่ตัวคนเดียวอีกแล้ว

ต่อให้คนที่ฉันคาดหวังให้เขายอมรับตัวตนของฉันจะเลือกเมินเฉยต่อความหวังดีจากฉัน ทั้งยังสร้างบาดแผลที่สดเกินกว่าจะสมานให้หายในเร็ววัน แต่อย่างน้อยวันนี้ต้นกล้าก็ทำให้ฉันได้รู้ว่าฉันยังมีเพื่อนอย่างต้นกล้าอยู่เคียงข้าง และพร้อมจะรับฟังเรื่องของฉันอยู่ตรงนี้อีกทั้งคน

นับแต่นั้นมา ฉันก็เริ่มเปลี่ยนมาชอบขนมโตเกียวไส้รวมมิตรแทน ฉันชอบเวลาที่ได้ลิ้มรสชาติความหอมของซอสแม็กกี้ที่หลงมาคลุกเคล้าอยู่กับสังขยา สองอย่างที่ไม่น่าเข้ากันได้ แต่กลับกลายเป็นความอร่อยที่ลงตัว

และต่อจากนี้ คงไม่ใช่แค่เพียงเรื่องราวรสชาติของขนมโตเกียว แต่ยังมีอะไรอีกมากที่ฉันยังต้องเรียนรู้และทำความเข้าใจ มากสุดที่ทำได้เมื่อต้องเผชิญหน้ากับเรื่องที่มากระทบจิตใจ คงต้องปล่อยให้ความเจ็บปวดที่ผ่านมาสอนตัวเราไว้เป็นประสบการณ์

ช่วงเปิดเทอมภาคเรียนที่สองของชั้น ป.๖ เวลาต้องเจอกันกับปัญหาในห้องเรียน ฉันไม่ได้รู้สึกอะไรเหมือนช่วงแรกแล้ว แต่ก็เสี่ยงไม่เข้าไปทักทายหรือคุยกับเธอหากไม่มีความจำเป็น เพราะไม่

อยากให้เราทั้งคู่ต้องยึดอัดใจต่อกัน

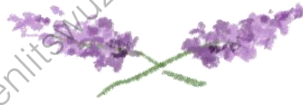
เราสองคนห่างกันออกมาเรื่อย ๆ เป็นความสัมพันธ์อันเปรียบ
ได้ดั่งน้ำทะเลที่เหือดแห้งจนกลายเป็นเม็ดเกลือเกลื่อนกลาดปะปนไป
บนผืนทราย แม้ไม่เหลือสภาพความเป็นน้ำทะเลให้เห็น แต่เศษเกลือที่
กระจัดกระจายอยู่ ณ ที่แห่งนั้นทำให้พึงระลึกได้เสมอว่า ครั้งหนึ่งมัน
เคยเกิดขึ้นกับตัวเรา แม้เราจะเคยรู้สึกกับมันมากแค่ไหน แต่ตอนนี้
เรื่องราวเหล่านั้นได้ผ่านเลยมานานมากแล้ว

เพราะในความจริงนั้น

ไม่มีสิ่งใดจะจีรังดำรงอยู่ตลอดไป

© childrenlitswu2021

แปด

เพียงครูเดียวที่ได้เจอกับต้นกล้า เรื่องที่เคยเกิดขึ้นเมื่อช่วงปิดภาคเรียนที่หนึ่งของชั้น ป.๖ ก็พรุ่งพรูเข้ามาเหมือนหนึ่งม้วนหนึ่งที่ฉายจบในปราดเดียว รายละเอียดบางอย่างที่เคยหล่นหายไปในช่วงเวลาหนึ่งค่อย ๆ ปะติดปะต่อเข้าด้วยกันเป็นภาพที่ชัดเจนมากขึ้น ฉันรู้สึกราวกับเรื่องทุกอย่างเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อไม่นานมานี้ ทว่าในความเป็นจริง เรื่องราวทั้งหมดกลับล่องเลยมาเกือบสิบปีแล้ว

ต้นกล้าถอดผ้ากันเปื้อนที่สกปรนลายตรงกระเป่าหน้าเป็นยี่ห้อ ผงซุสเจ้าหนึ่งออก พลังตะโกนเรียกผู้ชายคนหนึ่งที่กำลังนั่งก้มหน้าก้มตาเล่นโทรศัพท์มือถือให้มาตรงนี้ หนุ่มคนนั้นเก็บโทรศัพท์มือถือและรีบตรงดิ่งมาโดยไม่ต้องเอ่ยปากเป็นครั้งที่สอง

จากที่เห็นคงเดาได้ว่า ต้นกล้าน่าจะขอให้พ่อหนุ่มคนนี้ช่วยมารับไม้ต่อแทนสักครู เพื่อเจ้าตัวจะได้เดินมาคุยกับฉันเป็นกิจจะลักษณะ ทั้งคู่เจรจากันสักพัก สายตาหนุ่มคนนั้นก็เหลือบมาทางฉันหนสองหน โดยหนที่สองเขาส่งยิ้มมาให้ ฉันผงกหัวรับช้า ๆ เป็นเชิงทักทายกลับ แม้ยังไม่รู้แน่ชัดว่า เขากับต้นกล้าพูดคุยถึงฉันเรื่องอะไร

คงเป็นเรื่องไม่ควรเท่าไรนัก หากต้นกล้าทิ้งร้านมาโดยไม่มีใครอยู่เฝ้า เพราะไม่ทันเดินพันตัวร้านก็มีลูกค้ากลุ่มใหม่เข้ามาสั่งอยู่เรื่อย ๆ ดูเป็นร้านที่ได้รับความนิยมมากที่สุดทีเดียว เห็นแบบนี้แล้ว ฉันคงต้องสั่งกลับบ้านไปลองชิมดูสักหน่อย แต่จะกินอะไรนั้นคงต้องแอบเงี่ยหูฟังว่าแต่ละคนสั่งอะไรกันบ้าง เผื่อจะสั่งตามสักเมนู

เราสองคนเดินมาหนึ่งตรงบริเวณชั้นบันไดหอนาฬิกาขนาด
ย่อมใจกลางตลาดไต้รุ่ง ซึ่งอยู่ไม่ไกลกันกับร้านเจริญทองโภชนา ใน
ความทรงจำนาฬิกาดูเรือนใหญ่กว่านี้ แต่ตอนนั้นก็กลับเลิกงผิตดา
ตัวเสาเองก็ทาสีใหม่เป็นสีชมพูเข้ม ส่วนรอบหน้าปัดนาฬิกาอำมไว้
ด้วยสีฟ้าตาแมว ทั้งสองสีดูตัดกัน แต่เมื่ออยู่รวมกันกลับเด่นหราจน
ดึงดูดสายตาได้เป็นอย่างดี

จากที่ลองสังเกตมา สองสีนี้ค่อนข้างเป็นที่นิยมในเมือง
ประจวบฯ เพราะขนาดสีประจำโรงเรียนของฉันทันตอนประถมศึกษา
และมียวมศึกษาตอนปลาย ยังเป็นสองสีนี้เช่นเดียวกัน

“ไม่ได้เจอกันนานเลย นึกว่าแกจะไม่กลับมาประจวบฯ ซะ
แล้ว” ต้นกล้าพูดขึ้น

อีกฝ่ายยังเหมือนแต่ก่อนไม่มีผิตเพี้ยน ทั้งคำพูดจาเห็บแหมม
ติดตลกของเจ้าตัวและท่าทางการพูดไปต้องยกมือทำแก้มมอง
ด้านข้างไป จะมีส่วนที่เปลี่ยนบ้างเล็กน้อยอย่างส่วนสูง ขนาดตัว ผมที่
ไว้หน้าม้า ตัดทรงหูบล็อก รวมถึงน้ำเสียงแปร่งทูกว่าที่จำได้ในความ
ทรงจำ

“พอดีเรากลับมางานศพน้านะ ส่วนบ้านที่นี้พ่อแม่ก็ขายทิ้งไป
แล้วด้วย” ฉันทอบเสียงเรียบ แต่กลัวจะสั้นห้วนเกินไปเสริมต่อ “จริง ๆ
ก็อยากกลับตลอดแหละ แต่ไม่มีเวลาเลย เรียนหนักมากแกละ”

“เข้าใจ นี่ก็ไม่ต่างกัน” ต้นกล้าพูด “งานว่าเยอะแล้ว ยังต้อง
อ่านหนังสือสอบหนักมาก”

เราทั้งสองเริ่มพูดคุยแลกเปลี่ยนถึงความหนักหนาสาหัสที่
ต่างเผชิญกันมาในชีวิตมหาวิทยาลัย ก่อนอื่นเลย ฉันทู้สึกยินดีกับ
ต้นกล้ามาก เขาสามารถเข้าคณะเศรษฐศาสตร์ได้สมตั้งใจหวัง เพราะ
อีกฝ่ายมุ่งมั่นมาตั้งแต่สมัยประถมฯ ว่าอยากเรียนคณะนี้

ส่วนฉันเองก็ได้รับคำชื่นชมจากอีกฝ่ายเช่นกัน แม่ที่แรกดันกล้าจะแสดงความประหลาดใจอยู่ไม่น้อย เนื่องจากความตั้งใจของฉันเปลี่ยนไปจากตอนเด็กแทบจะคนละทาง

ตอนเด็ก ๆ ฉันเคยใฝ่ฝันอยากทำงานรับข้าราชการเหมือนพ่อกับแม่ แต่สุดท้ายกลับเลือกเข้าสาขาเกี่ยวกับวรรณกรรมเสียแทน ฉันให้เหตุผลว่า ความชอบของฉันเปลี่ยนไปตามช่วงอายุ พอเริ่มตั้งคำถามกับตัวเอง มองดูความชอบก็เปรียบเทียบกับความถนัดที่หากเข้าไปเรียนแล้วจะไม่ฝืนตัวเองจนเกินไป ในเรื่องความพยายามอยากเป็นนักเขียนก็ฉายแววเด่นชัดมาตั้งแต่ช่วงมัธยมศึกษาตอนต้นแล้ว เพราะตอนนั้นมีโอกาสได้เขียนเรื่องสั้นลงอินเทอร์เน็ตและได้รับผลตอบรับค่อนข้างดี ทำಯที่สุดเลยตัดสินใจเลือกเรียนด้านนี้

ต้นกล้าชวนคุยเสียเพลิด ตั้งแต่เรื่องสากกะเบือยันเรือรบ ถ้ามได้สารทุกซอกดิบจนถึงเล่าเรื่องชีวิตของตัวเองหลังจบชั้น ป.๖ ให้ฟัง ฉันเพิ่งทราบว่า เจ้าตัวย้ายไปเรียนที่หาดใหญ่ตั้งแต่ชั้น ม.๒ ภาคเรียนที่สอง เพราะญาติทางนั้นต้องการคนไปอยู่เป็นเพื่อนลูกตัวเองในหอพักประจำโรงเรียน ถือเป็นความโชคดีของต้นกล้า เนื่องจากที่นั่นเป็นโรงเรียนมีชื่อเสียงและได้รับการขนานนามเรื่องความเป็นเลิศทางวิชาการ ต้นกล้าหัวดีเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว พอได้อยู่ในสภาพแวดล้อมที่รายล้อมด้วยคนเก่ง หลีกสูตรดี รวมถึงคุณครูมีคุณภาพ ก็ยิ่งเสริมแรงผลักดันให้ความฝันจะเข้าคณะที่หมายปองอยู่ไม่ไกลเกินเอื้อม

“ต้นกล้าเป็นคนหัวดีอยู่แล้วด้วย อยู่ถูกที่ ถูกเวลาจริง ๆ นั่นแหละ” ฉันออกปากชมไม่เลิก “ยินดีกับความสำเร็จของแกด้วยนะ เสียตายมากเลยที่ไม่ได้อยู่ยินดีในตอนนั้น”

“ทำเป็นพูด ตอนนั้นพอจบ ป.๖ แกก็หายเข้ากลีบเมฆไปเลยเออะ”

ต้นกล้าพูดออกมาเหมือนไม่ได้ตั้งใจอะไร แต่ฉันกลับสัมผัสได้ว่าอีกฝ่ายกำลังดัดพ้อ “ถามใครเขาก็บอกว่าไม่รู้ ติดต่อไม่ได้ มารู้ข่าวจากใครสักคนนี่แหละ เขาบอกว่าแกไปเรียนอยู่ราชบุรี”

เกือบสี่เดือนนี้ไปเสียสนิท ช่วงหนึ่งฉันกับครอบครัวเคยไปอยู่ที่ราชบุรี เนื่องจากพ่อต้องโยกย้ายที่ทำงานพอดี ส่วนแม่เองก็ไม่อยากอยู่ประจวบฯ คนเดียว เลยทำเรื่องย้ายมาพร้อมกัน ช่วงนั้นฉันหัวหมุนอยู่กับการย้ายบ้านแทบไม่มีเวลาได้ติดต่อกับเพื่อนเก่าคนไหน พอานเข้าก็ต้องปรับตัวกับอะไรหลายอย่าง รวมถึงเจอสังคมใหม่ ๆ มีกลุ่มเพื่อนใหม่ที่เข้ากันได้เร็วจนไม่ได้นึกถึงใครจากโรงเรียนเก่าอีกเลย

อย่างที่บอกไปก่อนหน้านี้ ช่วงมัธยมศึกษาตอนปลาย พ่อฉันย้ายกลับมาเรียนที่ประจวบฯ ได้เจอหน้าเพื่อนเก่าอีกครั้ง แต่ด้วยระยะเวลาเพียงไม่กี่ปี ความสนิทสนมระหว่างตัวเองกับเพื่อนสมัยประถมฯ ก็ห่างเหินกันไปเรื่อย ๆ จนสุดท้ายกลายเป็นคนแปลกหน้าต่อกัน

“จริงของแกแหละ กับเพื่อนบางคนก็คือหาย หายไปเลย” ต้นกล้าใส่อารมณ์ในน้ำเสียง รวากับเป็นเรื่องที่อดกลั้นอดทนมานาน “ยี่นางเมฆานะ ไปอยู่เชียงใหม่ ชีวิตดีมาก ลงรูป ลงอะไร แต่ฉันไปคอมเมนต์ก็ไม่เคยตอบกลับกันหรอก เมินตลอด”

“ต้นกล้ายังติดต่อกับเมฆาอยู่หรือ” ฉันถามด้วยความสงสัย

“ไม่เชิงหรอก คือยังติดตามกันในอินสตาแกรมอยู่ ดูลี” ต้นกล้าพูดพลางหยิบโทรศัพท์มือถือในกระเป๋าขึ้นมาและเปิดไอจีของเมฆาให้ดู อีกฝ่ายดูโตขึ้นจากความทรงจำเยอะพอสมควรว แต่มองดูก็รู้ว่า เป็นเมฆาแน่นอน รูปที่เธอลงแต่ละรูปสวยอย่างกับดารา การจัดมุม ท่าทาง แสงต่าง ๆ ดูเป็นมืออาชีพมาก ดูดีมากเสียแหละ

“สวยอย่างกับหลุดมาจากนิยายสารเลย” ฉันทอกปากชม เห็น แล้วอดรู้สึกอิจฉาขึ้นมาเสียไม่ได้ เมษาทั้งตัวเล็ก หน้าตาจิ้มลิ้ม แถม ยังช่วงตัวเรียวเล็ก หุ่นสวยอย่างกับนางแบบ

“นี่ก็เคยถามนางอยู่นะ ว่าจะกลับมาประจวบฯบ้างไหม แต่ก็ ยังไม่เคยได้คำตอบแน่นอนสักที จนตอนนี้ฉันว่านางคงไม่กลับมา แล้วละ”

“คงจะยุ่งกับงานหรือเปล่า เหมือนจะรับรีวิวลินค้าด้วย” ฉันทว่า

“เออ คงอย่างนั้นแหละมั้ง” ต้นกล้ากดตลิ่งกดหน้าจอโทรศัพท์ มือถือ แล้วหันกลับมามองหน้าฉันทต่อ “แล้วแกละ ชีวิตช่วงนี้เป็นไงบ้าง”

“ช่วงนี้เหรอ ก็เหมือนจะดีแหละ แต่ก็มีบางช่วงที่อยู่คนเดียว แล้วแคว้งคว้างอย่างบอกไม่ถูก คงเพราะจบสามปีครึ่งมาแบบงง ๆ ด้วยแหละมั้ง เลยไม่รู้จะเอาอย่างไรกับชีวิตต่อดี”

“ทำไมแคว้งคว้างได้ ไม่ได้คบกับใครอยู่เหรอ”

“ถามแบบนี้ เหมือนอยากรู้เรื่องนี้เป็นพิเศษเลยนะ” ฉันทแกล้ง พุดแซวพร้อมกับส่งสายตาเล็งลักในเชิงเข้าหยอก แต่พอสบตาอีกฝ่าย จึงได้รู้ว่านัยน์ตาคู่นั้นไม่มีท่าทีล้อเล่นใด ๆ

“ก็ต้องอยากได้อยู่แล้วสิ” นอกจากแหวดตาแล้ว น้ำเสียงเองก็ดู จริงจังกว่าตอนแรก

อีกฝ่ายน่าจะสนใจอยากรู้เรื่องนี้มากที่สุดตั้งแต่คุยกันมา ฉันทั้งใจอยู่ครู่หนึ่งว่าควรตอบอย่างไรดี ความสัมพันธ์ระหว่างฉันทกับ แอลช่วงนี้ค่อนข้างกระอักกระอ่วนและยากจะพูดว่าเป็นไปอย่างราบรื่น แต่เพราะไม่ต้องการให้ต้นกล้าพลอยรู้สึกไม่สบายใจ เลยเลือก เลี่ยง ๆ ตอบให้คนฟังไม่หนักกังวล

“ก็มีแหละ คบกันมาจะสองปีได้แล้ว แต่ตอนนี้เขาทำงานอยู่ ต่างประเทศ”

“สองปีนี่ถือว่านานเลย นานมากทีเดียว” ตันกล้าผู้ดูยิ้มพลาง เอื้อมมือมาบีบป่าของฉันทเบา ๆ “แต่ก็ดีแล้ว ฉันทดีใจนะที่แกลได้เจอคนที่อยู่กับแกลได้นานขนาดนี้”

เขาพูดออกมาด้วยความซื่อตรงและไม่ได้มีเจตนาอื่นแอบแฝง แต่กลับเป็นฉันทเองที่รู้สึกประหลาดประหลาดใจ คำพูดของตันกล้าสะกิดตะกอนเล็ก ๆ ในใจที่หลับไหลมาเกือบสิบปีให้ตื่นขึ้น จิตใจยามนี้ไหววูบ ทุกอย่างเหมือนร่วงผล็อยกลับไปสู่ความทรงจำระหว่างฉันทกับอีกฝ่ายในอดีตอีกครั้ง

เพียงชั่วขณะ ราวกับตัวฉันทได้โผล่บินกลับไปในวันวาน ในวันที่ฉันทกับตันกล้าเคยตกลงปลงใจอยู่ด้วยกันในความสัมพันธ์อันลึกซึ้งมากกว่าเพื่อน แต่ช่วงเวลาเหล่านั้นก็ช่างแสนสั้น สั้นจนหลงนึกไปว่าไม่เคยเกิดขึ้นจริง

เรื่องหนึ่งที่ผมจำได้ขึ้นใจเกี่ยวกับความประทับใจในตัวตันกล้า คือ ช่วงที่โรงเรียนมีจัดกิจกรรมค่ายธรรมะและนักเรียนชั้น ป.๖ ทุกคนต้องพักค้างคืนที่โรงเรียน ทำให้ห้องน้ำหญิงมีไม่เพียงพอต่อจำนวนนักเรียนหญิงทั้งหมดของชั้น ป.๖ พอถึงเวลาต้องอาบน้ำ ใครเร็วคนนั้นถึงจะได้สิทธิ์อาบน้ำก่อน บางที่ต้องตัดใจไม่อาบน้ำเพราะกลัวถึงลำดับของตัวเอง อาจารย์ก็ประกาศเรียกรวมตัวเสียก่อน

แต่ตอนนั้นฉันทรอดจากคิ๊งห้องน้ำมาได้ด้วยความช่วยเหลือจากตันกล้า เขาชวนฉันทไปอาบน้ำทางฝั่งห้องน้ำชาย เนื่องจากเด็กผู้ชายส่วนใหญ่เลือกอาบน้ำร่วมกันหมดเพราะได้สนุกกับการแย่งกันตักน้ำจากอ่างน้ำรวมหรือส่งเสียงตะโกนคุยกันไปมาขณะชำระล้างร่างกาย ห้องน้ำแยกเลยแทบไม่มีใครใช้งาน

ตันกล้าจะคอยยืนเฝ้าอยู่หน้าห้องน้ำ รอจนกระทั่งฉันทอาบน้ำเสร็จ เพราะเกรงว่าจะมีเด็กผู้ชายคนอื่นนึกพิเรนทร์ ทำอะไรไม่เข้าท่า

เป็นเรื่องที่ฉันปลื้มใจและจดจำได้ไม่มีวันลืม

ความสัมพันธ์ของฉันกับต้นกล้าเป็นไปอย่างเรียบง่าย ฉันจำช่วงเวลาแน่นอนไม่ได้ว่า เราอยู่ในความสัมพันธ์นี้ช่วงใด รู้เพียงเกิดขึ้นหลังช่วงที่ฉันใจเจ็บจากบั้นหยามาได้สักระยะหนึ่ง ต้นกล้ามักอยู่เป็นเพื่อนฉันหลังเวลาเลิกเรียน เวลาที่สมองฉันอัดแน่นไปด้วยเรื่องจริงควานใจ เขาเป็นคนเริ่มความคิดเดินเล่นรอบโรงเรียน ขณะเดิน ต้นกล้าก็จะคอยรับฟังทุกเรื่องที่ฉันไม่สบายใจ มีบ้างที่เจ้าตัวจะแทรกมุกตลกหยอกล้อจนฉันหลุดชำเสียห้อยแข้อยู่รำไป

เราเดินผ่านแทบทุกซอกทุกมุมในโรงเรียนเพื่อใช้เวลาคุยกันไปเรื่อย ๆ บางเรื่องก็นึกขึ้นได้ระหว่างทาง ซึ่งดีกว่าการนั่งอยู่กับที่มากโข

บางวันก็มีเพียงบทสนทนาคุยกันไปเรื่อย ๆ รอจนกระทั่งฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งต้องกลับบ้าน สิ่งที่ทำให้ฉันรู้สึกสบายใจเวลาอยู่กับต้นกล้าคือ ไม่ว่าจะกำลังเผชิญเรื่องหนักใจอะไรอยู่ เขาจะคอยอยู่ปลอบใจฉันเสมอ

แม้เป็นเพียงช่วงเวลาสั้น ๆ ไม่ได้มีอะไรหรือหว่า แต่กลับอุ่นใจเมื่อได้ใช้เวลาร่วมกัน ต้นกล้าเป็นคนแรกที่ฉันพูดได้เต็มปากกว่า ‘เราสองคนเคยคบกัน’

ทว่า ด้วยความที่เรต่างก็เป็นเด็กด้วยกันทั้งคู่ ไม่ประสีประสา ไม่รู้วิธีระดับประคองความสัมพันธ์นี้ให้ไปได้ไกลเท่าที่ควร ทำยสุดเราทั้งคู่จึงกลับมาเป็นเพื่อนกันดังเดิม

อีกทั้งภายหลังต้นกล้าได้รู้ตัวเองว่า เขาสนใจในเพศที่มีความเป็นชายมากกว่า เขาบอกเรื่องนี้กับฉันอย่างซื่อตรง แมต่อนั้นฉันจะยังไม่เข้าใจอะไรเท่าไรนัก มีทั้งช่วงที่นึกโกรธเกรี้ยวและคิดขอร้องอ้อนวอนให้อีกฝ่ายกลับมาสนใจไม่ว่าด้วยวิธีใดก็ตาม แต่เพราะตลอดมา

ต้นกล้าดีกับฉันมาก ฉันเองก็อยากเห็นเขามีความสุขมากกว่าจะเสียใจ หากต้องทุกข์ใจด้วยเรื่องของฉัน ฉันคงไม่มีวันให้อภัยตัวเองไปตลอดชีวิต

ด้วยเหตุนี้ ฉันจึงพยายามเก็บความรู้สึกเหล่านั้นไว้กับตัวเอง ยอมรับตามความจริง ปล่อยให้ตัวเองได้ระบายความเสียใจและปล่อยวางจากความรู้สึกโดยเร็วที่สุด ประจวบเหมาะๆกับช่วงจบชั้น ป.๖พอดี เราต่างต้องแยกย้ายกันไปต่อโรงเรียนอื่น ฉันเลือกจัดการความรู้สึกตัวเอง เป็นฝ่ายหนีหายและไม่ติดต่อกลับไปหาอีกคน

เวลาได้ล่วงเลยมานานเกือบสิบปี เมื่อได้ลองมองย้อนกลับไป ฉันกลับคิดว่ามันเป็นการตัดสินใจที่ดีที่สุดแล้วในตอนนั้น ได้ลองเรียนรู้วิธีจัดการกับความรู้สึกและตั้งคำถามกับตัวเองถึงความสนใจในเรื่องเพศ ทั้งของตัวเองและต้นกล้า จึงเข้าใจว่า ไม่ใช่เรื่องแปลกที่เขาจะกล้าเปิดเผยรสนิยมทางเพศของตัวเองออกมาในตอนนั้น

กลับกันฉันรู้สึกอิจฉาต้นกล้ามากกว่าที่เขาสามารถพูดออกมาได้โดยไม่ต้องหวั่นเกรงถึงผลที่ตามมา ผิดกับฉันที่ยังไม่ทันเอ่ยถึงตัวตนของตัวเอง แต่กลับถูกคนรอบข้างตัดสินจากเปลือกนอกไปเสียก่อนแล้ว

พวกเขาบอกว่า คนที่คบกับเพศเดียวกันเป็นตัวประหลาด เป็นเรื่องแปลกแยกและไม่ควรได้รับการยอมรับ คงดีกว่ากันมาก หากฉันรวมถึงใครอีกหลายคน que เผชิญความรู้สึกนี้ร่วมกัน มีโอกาสพูดออกไปให้คนรอบข้างรู้แน่ชัดว่าเราเป็นเพศอะไร ตัวตนที่แท้จริงเป็นแบบไหน

แต่ในความเป็นจริง ไม่ใช่ทุกคนที่จะโชคดีเหมือนต้นกล้า บางคนแค่เพียงเอ่ยถึงเพศอื่นที่ไม่ใช่หญิงและชาย กลับถูกซักสีหน้าหรือแสดงสีหน้ารังเกียจนำไปก่อนแล้ว ทั้งที่เรื่องเพศเป็นสิ่งที่ไม่ควรถูก

จำกัดไว้เพียงเพศสภาพ พวกเราต่างบิดพลิ้วได้ตั้งฤดูกาล ยิ่งตอนนี้
สังคมของกลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศเปิดกว้างมากขึ้น ยิ่ง
ควรเข้าใจได้แล้วว่า โลกไม่ได้ถูกตีกรอบไว้เพียงแค່ชายและหญิง
เท่านั้น

“เอาจริง เรากลัวมากนะ กลัวการพูดออกไปว่าคนที่คบอยู่
ด้วยตอนนี้ไม่ใช่ผู้ชาย กลัวมาตลอดกับการจะบอกใครสักคนว่าเรา
เป็นอะไร โดยเฉพาะพ่อกับแม่ เราไม่รู้เลยว่าถ้าเกิดเราบอกออกไป
แล้ว พวกเขาจะยังมองเราเป็นลูกอยู่ไหม” ฉันทิ้งไปครู่หนึ่ง หลัง
ตัดสินใจพูดสิ่งที่เก็บไว้ในใจมาตลอดออกไป “ตอนนี้คงมีแค่ต้นกล้า
กับแฟนเราที่แหละ ที่ยอมรับในตัวตนจริง ๆ ของเรา”

“ฉันเข้าใจแคะะ มันไม่ใช่ทุกบ้านที่พร้อมเปิดใจยอมรับ” ต้น
กล้าพูดพลางเอื้อมมือลงมาบีบมือฉันไว้ “แต่แกรู้ใช่ไหม อย่าน้อย
วันนี้แกก็ได้บอกกับฉันแล้ว แกกล้าหาญมาก ๆ เลยนะ”

ฉันพยักหน้ารับ ก่อนเราสองจะเฝือกอดเข้าหากัน รวากับได้ส่ง
ต่อความรู้สึกถึงกันและกัน ทุกเรื่องราวที่เคยติดค้างอยู่ในใจมาตลอด
ระยะเวลาหลายปีระหว่างฉันกับต้นกล้า ในวันที่เหมือนได้ปลดปล่อย
จากกรงขังสู่อิสระ ความรู้สึกหนักอึ้งมากมายที่พร้อมไหลทะลักหายไป
เป็นปลิดทิ้ง ต่อให้จะยังมีเรื่องยาก ๆ เฝ้ารออยู่อีกนับไม่ถ้วน แต่อย่าง
น้อยสุดของวันนี้ ฉันได้เจอคนที่ยอมรับในสิ่งที่ฉันเป็นโดยไม่ต้องพะวง
ต่อผลลัพธ์ที่ตามมา เป็นอีกคนที่พร้อมยอมรับในสิ่งที่ฉันเป็นจริง ๆ

“มันจะไม่ใช่ไรนะ แกเก่งมาก ๆ แล้ว” ต้นกล้าลูบแผ่นหลัง
อันสั้นเทาของฉันอย่างปลอบประโลม ฉันพยายามห้ามไม่ให้ตัวเอง
แผลอหูลุดร้องให้ แต่ก็มิอาจกลั้นไว้ได้ ความรู้สึกทั้งหมดราวกับได้
ปลดปล่อย เมื่อได้พูดในสิ่งที่ติดค้างอยู่ในใจมานาน

“ขอบคุณนะ ที่ให้เราได้พูดสิ่งที่อยู่ในใจออกไป” ฉันทกล่าว

พร้อมกับบรอยยิ้ม

ตัวฉันกำลังยิ้ม ยิ้มกว้างในแบบที่ไม่ได้ทำมานาน อยากขอบคุณไม่ว่าอะไรก็ตามที่ทำให้ฉันได้กลับมาเจอกับต้นกล้าอีกครั้ง ได้พูดในสิ่งที่อยากพูดมาตลอดออกไป เป็นเรื่องน่าดีใจเหลือเกิน เมื่ออีกฝ่ายเองก็ยินดีกับฉันเช่นกัน เป็นสิ่งที่ไม่คาดคิดเลยว่าจะเกิดขึ้นกับฉันในวันนี้

“ต่อให้วันนี้แกยังรู้สึกที่ไม่ปลอดภัยก็ไม่ใช่ไร ฉันจะอยู่ตรงนี้และเป็นพื้นที่ปลอดภัยให้แก่กับแฟนเองนะ” ต้นกล้าพูดทิ้งท้ายก่อนปล่อยให้ฉันได้ใช้เวลาอยู่กับตัวเองสักพักใหญ่

หลังจากนั้น ก่อนกลับฉันสั่งข้าวจากร้านเจริญทองโภชนา กลับไปกินที่บ้าน โดยสั่งผัดพริกแกงกุ้งให้ตัวเอง และสั่งข้าวหมูทอดเผื่อกลับไปให้น้าแพง ต้นกล้าอาสาทำข้าวสองกล่องนี้ด้วยตัวเอง โดยไม่คิดเงินสักบาทเดียว แต่แลกกับการทิ้งช่องทางการติดต่อของฉันไว้ให้ เพราะอีกฝ่ายกลัวว่าฉันจะหายสาบสูญไปอีกเป็นครั้งที่สอง

ซึ่งเรื่องขอช่องทางการติดต่อไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรเลย แต่การปฏิเสธรับเงิน ยิ่งสั่งสองกล่องด้วยแล้ว ยิ่งยากที่ตัวฉันจะกล้าตักปากรับคำนี้ แต่ไม่ว่าฉันพยายามปฏิเสธอย่างไร กลับโดนคะยั้นคะยอทั้งจากต้นกล้าและพ่อหนุ่มหน้ามนคนนั้นเสียจนหมดหนทาง ท้ายสุดฉันก็ยอมโอนอ่อนไปโดยปริยาย

ฉันมาทราบตอนใกล้กลับว่า ผู้ชายคนนี้ไม่ใช่ใครอื่นที่ไหน แต่เป็นแฟนของต้นกล้า ร้านเจริญทองโภชนาเองก็เป็นธุรกิจของบ้านแฟนต้นกล้า ทั้งสองคนจึงมาช่วยดูแลร้านทุกครั้งที่มีโอกาส เราพูดคุยกันต่ออีกเล็กน้อย เป็นเวลาพอดีกับที่ต้นกล้าผัดข้าวทั้งสองกล่องเสร็จ เราแลกช่องทางสำหรับติดต่อกันก่อนฉันจะขอตัวกลับบ้าน

ตอบไม่ได้เหมือนกันว่า ชีวิตคนเราต้องการเพียงเท่านั้นเองหรือ แต่ฉันให้คำตอบได้แน่นอนอย่างหนึ่ง ฉันไม่ได้คาดหวังให้ทุกคนต้องเข้าใจหรือยอมรับในสิ่งที่ฉันเป็น ฉันขอเพียงไม่กี่คนที่ฉันไวใจ และอีกฝ่ายเองก็พร้อมยอมรับตัวตนของฉันโดยไม่มีข้อกังขาใด ๆ เท่านั้น ก็เพียงพอแล้ว

ทั้งแอล จูลส์ และต้นกล้า พวกเขาทำให้ฉันรู้สึกเช่นนั้น

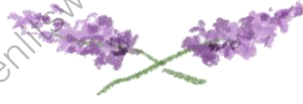
สูงขึ้นไปเหนือสายไฟระยงระยาง ฉันเฝ้ามองท้องฟ้าในช่วงค่ำคืน ฝึแปรงจากธรรมชาติไล่ระบายสีสันจากอ่อนไปเข้ม จนกระทั่งสายตามองเห็นผืนฟ้าที่ปกคลุมด้วยสีดำสนิท ความมืดมืดขับให้พระจันทร์สีเหลืองนวลทอแสงประกายดวงเด่นเป็นจุดรวมสายตามีดวงดาราประจำเมืองปรากฏเคียงกายไม่ห่างหาย ผืนนภาเพลานี้ช่างดูสวยไม่แพ้ยามเย็น

ท้องฟ้ามีความงดงามอยู่ในทุกช่วงเวลา เมื่อมองแล้วก็ได้แต่หวังว่าสักวันหนึ่ง ฉันคงมองเห็นคุณค่าเล็กน้อยแต่มากพอจะเป็นข้อดีให้ตัวเอง

วันนี้ล้วนเต็มไปด้วยเรื่องราวดี ๆ ที่เกิดขึ้นกับฉันโดยไม่ทันตั้งตัว

© childrenlitswu2021

แก้

แสงไฟในบ้านสว่างไสวราวกับรอต้อนรับการมาถึงของฉัน หน้า
แฟงคงกลับมาก่อนหน้านี้สักพักแล้ว เธอน่าจะกำลังอาบน้ำ บนโต๊ะ
เล็กหน้าโทรทัศน์มีสมุดบันทึกเล่มเดิมที่ฉันเคยเห็นเมื่อวันก่อนวาง
เปิดอยู่ มองจากมุมตรงนั้นแล้ว คาดว่าเป็นรายการอะไรบางอย่างที่
เจ้าหล่อนทำค้างไว้ ฉันไม่ได้ให้ความสนใจต่อ แต่เดินเข้าครัวเพื่อนำ
ข้าวกล่องกับขนมสองสามอย่างที่ซื้อมาจากตลาดนัดได้วิ่งไปจัดใส่จาน
เพื่อนำแฟงอาบน้ำเสร็จจะได้มานั่งรับประทานร่วมกัน ไม่นานเจ้าหล่อน
ก็เดินเข้ามาในครัวพร้อมรอยยิ้มพริ้มเพราบนหน้า

“กลับมาแล้วหรือจะ ไหน ซื้ออะไรมาบ้าง”

“เยอะแยะเลยคะ หนูซื้อมาฝากหน้าแฟงด้วยนะคะ” ฉันว่า
พลาจวางจานข้าวหมูทอดลงอย่างเบามือ โดยไม่ลืมกล่าวเสริมถึงเหตุ
ที่เลือกร้านนี้ “ข้าวหมูทอดจากร้านแพนเพื่อนสมัยประถมฯ ของลลิน
เองคะ”

“จริงหรือ แล้วลลินได้เจอกันกับเพื่อนหรือเปล่าจ๊ะ” หน้าแฟง
ถามพลาจเลื่อนเก้าอี้ออกจากโต๊ะ เธอย้ายลงมานั่งก่อนขยับตัว
เล็กน้อยให้อยู่ในท่าถนัดมากขึ้น

“เจอกะ เราคุยอะไรกันเยอะเลยคะ” ฉันบอกเล่าเสียงใสในใจ
ลิ่งโลด มุมปากยิ้มไม่หุบตั้งแต่เดินกลับมาบ้าน อยากให้ช่วงเวลาแบบนี้
เกิดขึ้นบ่อย ๆ เสียจริง

“ดีจังเลยจ๊ะ นี่นำมาหิว ๆ เลยละ ยังไม่ได้กินอะไรตั้งแต่

กลางวัน” หน้าแฟงยิ้ม “ไม่เกรงใจแล้วนะจ๊ะ” พูดเสร็จก็จับช้อนล้อม
พร้อมลงมือรับประทาน

ฉันแอบลุ้นตามจนไม่กล้าชิมจานตัวเองเลยที่เดียว เพราะ
กังวลว่าหน้าแฟงอาจจะไม่ชอบ แต่พอเห็นเธอพยักหน้าน้อย ๆ พลัง
หันมาทำตาโตก็พลอยโล่งใจ

“อร่อยมาก ฝีมือใช้ได้เลยนะเนี่ย ฝากบอกเพื่อนด้วยนะ”

“ได้เลยค่ะ”

แม้เป็นเพียงอาหารตามสั่งหน้าตาธรรมดา แต่เพราะฉันไป
นั่งมองตั้งแต่ต้นกล้าบรรจงเลือกผัก แกะเปลือกกุ้ง ตักเครื่องแกงมา
ผัดรวมกันในกระทะ เห็นทุกความใส่ใจในแต่ละขั้นตอน ทำให้อาหาร
มือนี้สร้างความอึดอ่อมให้ฉันมากมาย ไม่ใช่เพียงอึดอ่อมกายแต่ยังอึดไป
ถึงใจ

เมื่อลองตักชิมคำแรก พริกแกงก็ส่งกลิ่นหอมพุ่งเคล้ากับ
ถั่วฝักยาวชิ้นพอดีคำ อีกทั้งกุ้งก็สดและตัวใหญ่กว่าที่เคยกินตามร้าน
ทั่วไป ประจวบกับความหวานของกุ้งด้วยสูตรเฉพาะ รวมกันเป็นรสชาติ
กลมกล่อมแสนลงตัว ไม่แปลกใจ ทำไมใครต่อใครถึงพากันติดใจร้าน
เจริญทองโภชนา หากมีโอกาสคงต้องกลับไปซื้อซ้ำอีกสักครา

บทสนทนาบนโต๊ะอาหารดำเนินไปเรื่อย ๆ ขณะเราสองนำ
หลานตักข้าวกินไปพลาง หน้าแฟงเล่าถึงความวุ่นวายของงานและเรื่อง
ยิบย่อยที่ต้องจัดการให้ฟัง ช่วงนี้เธอน่าจะวุ่นเป็นจุลกฐินอีกสักพัก
ประเดี๋ยวอีกสองสามวันก็มีธุระต้องไปจัดการ

ฉันไม่ติดขัดอะไรและยินดีช่วยดูแลบ้านระหว่างเธอไปทำงาน
เสียด้วยซ้ำ แต่น้าแฟงกลับไม่ได้ต้องการให้เป็นเช่นนั้น เธออยากให้
ฉันลองออกไปเปิดหูเปิดตาบ้าง หากเป็นไปได้ก็ตั้งใจชวนฉันติดสอย
ห้อยตามไปกับเธอด้วย

ฉันตั้งท่าเตรียมจะปฏิเสธแต่เนิ่น ๆ กลัวจะไปเกาะกระบวน
การทำงาน แต่เพราะคำยืนยันจากรานจากหน้าแฟงว่าอย่างไรก็อยากให้ฉัน
ไปด้วยกัน กอปรกับนิสัยขี้ใจอ่อนเป็นทุนเดิมของฉัน เพียงสะกิดนิด
เดียวก็ตกปากรับคำไปอย่างง่ายดาย

ท้ายสุดจึงได้ข้อสรุปว่า วันมะรืนนี้ ฉันต้องไปอู่เกอบางสะพาน
กับเธอ

ตกตึกคืนนั้น อากาศอบอ้าวกว่าช่วงกลางวันหลายเท่า แม้จะ
อาบน้ำเสร็จเรียบร้อยแล้ว แต่ผ่านไปเพียงไม่กี่ชั่วโมงก็กลับมา
ชุ่มเหงื่อ ปกติตอนนอน ฉันเปิดพัดลมเบอร์หนึ่งนอนหลับได้สบาย ๆ
แต่วันนี้กดถึงเบอร์สามยังไม่ช่วยทุเลาลงได้ อากาศร้อนเสียจนพาน
ปวดหัวจึงตัดสินใจลุกไปอาบน้ำใหม่อีกรอบ

น้ำแฟงคงได้ยินเสียงฉันอาบน้ำถึงสองรอบ เธอจึงเดินเข้ามา
เปิดเครื่องปรับอากาศในห้องของฉันพร้อมกำชับว่าคราวหน้าคราวหลัง
หากร้อนก็เปิดใช้ได้เลย ไม่ต้องเกรงใจ บางทีมีไว้ประดับห้องเฉย ๆ
ไม่ได้เปิดอาจทำให้อายุการใช้งานสั้นเสียเปล่า ๆ

ถึงน้ำแฟงจะพูดเช่นนั้น ฉันก็ยังเกรงว่าตัวเองจะไปเพิ่มค่าไฟ
ให้เจ้าหล่อนโดยไม่จำเป็น มารบกวนเสียหลายวัน ทั้งยังมาช่วยเพิ่ม
ค่าใช้จ่ายในบ้านอีก แต่ในเมื่อหน้าแฟงตัดสินใจเปิดไปแล้ว ฉันก็ไม่กล้า
ทักท้วงอะไรจึงทำได้เพียงกล่าวขอบคุณเธอเสียยกใหญ่ พอหน้าแฟง
ออกไปแล้วฉันจึงถอนหายใจอย่างโล่งอก

รอดไปที่คืนนี้ ได้เครื่องปรับอากาศช่วยชีวิต

ฉันตั้งใจตื่นมาปิดเครื่องปรับอากาศในตอนเช้าตรู่แต่แสง
สว่างวาบที่เล็ดลอดผ่านบานหน้าต่างเรียกความสนใจให้ฉันลองคลี่

ม่านดู เมื่อมองไกลออกไปไกลสุดสายตางจึงพบต้นตอของความอบอุ่น
ตลอดทั้งคืนทันที

เมฆฝนพากันตั้งเค้ามืดครึ้มมาแต่ไกล ก้อนใหญ่ราวกับแบก
รับน้ำฝนปริมาณมหาศาลไว้บนนั้น เวลาผ่านไปสักกระยะฝนก็เริ่มตก
หยาดพิรุณร่วงปรอยกระทบหลังคาเกิดเสียงเพลिनน่าฟัง ทั้งเม็ดใหญ่
เม็ดเล็กกระเซ็นเกาะบานหน้าต่าง หยดน้ำพรราวแพรวระยับคล้าย
ลูกแก้วสีใส ก่อนจะพากันรวมเป็นสายน้ำพลิวไหลตามแรงลม

ฝนยังคงตกอย่างต่อเนื่องตลอดทั้งบาย ฉันหยิบหนังสือเล่ม
เดิม มาอ่านต่อจากเมื่อวาน ขณะเปิดหน้ากระดาษปล่อยให้ความคิด
ดำดิ่งไปกับ ในสวนผลไม้ และ แลพินและลาพิโนวา อันเป็นสองเรื่อง
สุดท้ายของเล่ม โดยมีเม็ดฝนโปรยปรายด้านนอกอยู่เป็นเพื่อนกัน

ฉันเปิดอ่านจนกระทั่งจบหน้าสุดท้าย นึกอยากอ่านทวนอีก
สักรอบจึงพลิกกลับไปเริ่มอ่านใหม่ตั้งแต่ต้น เวลาผ่านไปจนจบ
เรื่องราวของเหล่าหญิงสาวในสมาคมแห่งการตั้งคำถาม ยามละ
สายตาดูจากหน้ากระดาษขึ้นมองออกไปด้านนอก ก็ทราบว่าเป็นหยด
ตกมาลึกลับแล้ว ฉันปิดหน้าหนังสือลงก่อนหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมา
ดูความเคลื่อนไหว

แถบแจ้งเตือนมีข้อความเข้ามาจากต้นกล้า อีกฝ่ายชวนฉันไป
งานสังสรรค์เล็ก ๆ ที่บ้านของตน เนื่องในโอกาสที่ได้กลับมาเจอกัน
อีกครั้ง นอกจากฉัน ต้นกล้า แฟนต้นกล้า ยังมีเพื่อนเก่าอีกสองสาม
คนมาร่วมด้วย อีกฝ่ายอุตสำหรับชวนทั้งที่และไม่ได้ติดงานอะไร ฉันจึง
ตอบตกลงไปโดยไม่ได้คิดอะไรเลยอะ

หลังตอบตกลงกับต้นกล้า เป็นเวลาพอดีกันกับที่น้ำฝนกลับ
มาถึงบ้าน ฉันเลยบอกเรื่องไปกินเลี้ยงกับเพื่อน ๆ ให้น้ำรู้ ซึ่งเจ้าหล่อน

ก็ไม่ติดอะไร อีกทั้งยังอาสาจะช่วยทำของว่างไปร่วมสมทบกับทางนั้น อีกด้วย

ฉันส่งข้อความบอกต้นกล้าเรื่องของว่างที่หน้าแพงจะทำไปให้ ทางนั้นรับทราบพร้อมแนบรายการอาหารที่ตัวเองเตรียมไว้ จะได้ไม่ทำมาซ้ำกัน อีกทั้งยังบอกรายละเอียดเรื่องสถานที่นัดพบ ฉันอ่านทุกอย่างจนแน่ใจว่าไม่ตกหล่นส่วนไหนไปก่อนกดส่งสติ๊กเกอร์การ์ตูน สนับปึกมือตะเบ๊ะและนำรายการอาหารทั้งหมดไปบอกกับหน้าแพง

หน้าแพงเลือกทำของว่างง่าย ๆ เป็นไส้กรอกทอดกับเฟรนช์ฟรายส์ ห่อใส่กล่องมิดชิดกันไม่ให้ลมเข้า เพราะกลัวจะเหม็นอร่อยก่อนไปถึง ฉันนึกได้ว่ายังมีขนมปังบางส่วนเหลืออยู่จึงรวบรวมเอาเค้กและขนมปัง ของอื่น ๆ ใส่ในตะกร้า นอกจากนั้นยังมีเสื้อ กระดาษทิชชู และน้ำดื่ม อีกหนึ่งขวด เล่นเอาฉันนึกว่ากำลังออกไปปิกนิกก็ไม่ปาน

เรานัดเจอกันที่บ้านของต้นกล้า ฉันไม่เคยไปที่นั่นมาก่อนเลย แต่ดูจากรายละเอียดแล้ว ไม่ไกลจากบ้านหน้าแพงนัก สามารถเดินไปได้สบาย ๆ แต่เพราะของกินที่เตรียมมาด้วยค่อนข้างหนักและลำบาก เกินกว่าจะเดินเท้าไปได้ด้วยตนเอง หน้าแพงจึงอาสาขับรถยนต์ไปส่งให้ ถึงที่

พอถึงจุดหมายก็ทราบว่าบ้านต้นกล้าอยู่ใกล้กับจุดที่เราเคย ออกเรือไปลอยอังคารเมื่อหลายวันก่อน เชื่อกับสะพานสราญวโรทัย เลี้ยวขวาค่อนข้างราคาแพง ใคร ๆ ต่างก็บอกราคาต่อปากว่ามีแต่ คนรวยเท่านั้นจะมาเช่าซื้อพื้นที่ตรงนี้ได้ เพราะส่วนใหญ่มีแต่ ร้านอาหารหรือไม่กี่โรงแรมสลักกันไปตลอดทาง มีบ้านคนบ้าง ประปราย อย่างบ้านของต้นกล้า ถัดไปสองหลังก็เป็นร้านอาหารกึ่ง บาร์ที่พ่ายังไม่ทันมีดีก็มีลูกค้าเป็นชาวต่างชาติพากันมานั่งดื่มเบียร์ชม ทะเลกันแน่นขนัดตา

ต้นกล้าวิ่งออกมาต้อนรับทันทีที่ฉันก้าวขาลงเท้าเหยียบพื้น มือไม่ยกขึ้นไหวหน้าแดงด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้ม ก่อนจะรุดเข้ามาช่วยฉัน ยกของที่ไม่ได้มีอะไรนอกจากตะกร้าใบเดียว ฉันปิดท้ายรถอย่างเบา มือ ไม่ลืมกล่าวขอบคุณหน้าแดงและเดินตามต้นกล้าเข้าไปทักทาย คนอื่น ๆ ที่ล่องหนามาก่อนแล้ว

ที่แรกพวกเราตั้งใจจะกินกันที่บ้าน แต่พอช่วงค่ำ ๆ ไฟฟ้าเริ่ม เปิดจนมองเห็นดาวเห็นพระจันทร์ ไร่ซึ่งที่ทำของฝน ต้นกล้าเลย เปลี่ยนแผนยกข้าวของไปนั่งกินบนสะพานสราญวิถีแทน

สะพานสราญวิถี แต่ก่อนเคยเป็นสะพานปลาให้ชาวประมง เหยียบท่าเรือเพื่อทำมาค้าขาย แต่เพราะเล็งเห็นว่าพื้นที่เล็กเกินไปสำหรับการใช้สอยทางด้านคมนาคมการขนส่ง จึงได้ซ่อมแซมเพื่อเปลี่ยนเป็น สถานที่ท่องเที่ยวไว้ชมบรรยากาศริมทะเลเสียแทน

ทางจังหวัดได้สร้างรั้วกันและลงสีเพื่อล้อกับสถานีรถไฟประจำ จังหวัด ขอบกันสีแดงนั้นช่วยสร้างเอกลักษณ์ให้ดูโดดเด่นมากกว่าเก่า ตอนหลังเลยได้ชื่อใหม่ว่า **‘สะพานสราญวิถี’** อันเป็นสะพานแห่ง ความสุขสำราญใจ หรือที่ชาวบ้านเรียกกันจนติดปากว่า สะพานแดง

เมื่อเดินมาถึงตัวสะพาน ฉันอดนึกถึงเมื่อครั้งยังเป็นเด็กขึ้นมา เสียไม่ได้ แต่ก่อนบริเวณนี้ไร่ซึ่งรั้วกัน สามารถขี่มอเตอร์ไซค์ขึ้นมาได้ สมัยนั้นฉันตัวเล็ก สูงเลยเอวพ่อมาหน่อยเดียว พ่อพาฉันนั่งหน้ารถ มอเตอร์ไซค์ขึ้นมาดูบรรยากาศบนสะพานปลา สองฝั่งข้างทางมีหุบ ดูนไวสำหรับผูกหัวเรือก่อนทอดสมอ เห็นภาพชาวประมงจอดเทียบ ท่าและแวะขึ้นมาล้างผัก ตกหมึกตกปลาพูดคุยกันจ้อแจ สายลมอ่อน ๆ กระทบผิวหน้ายามมอเตอร์ไซค์คันเก่งของพ่อแล่นไปตามสะพานที่ ทอดยาวออกไปในทะเล ไม่มีอะไรขวางกั้นระหว่างเรากับทะเล แม้

รูปแบบใหม่จะดูสวยใจโลเพียงไร แต่ก็อดนึกถึงแบบดั้งเดิมที่ชินตา
ไม่ได้เลยสักคนเดียว

“คิดถึงเมื่อก่อนจัง มีคนมานั่งตงหมึก จิบเปียร์ริมสะพาน”
ฉันพูดขึ้น

“ไม่ได้เปลี่ยนไปทั้งหมดหรอกนะสิน ตรงปลายสะพานก็ยังมี
คนเอาเบ็ดมานั่งตงหมึกอยู่บ้าง แต่อาจจะไม่ได้หน้าต่างเก่าแต่ก่อน วั
เดี่ยวฉันพาไปดู” ต้นกล้าบอกฉันขณะที่พวกเรากำลังหาทำเลเหมาะ ๆ
วางข้าวของสำหรับนั่งกินเลี้ยง

“จริงหรอเนี่ย ไม่เคยเดินไปถึงปลายสะพานเลย”

“หรือพวกเราจะไปนั่งตรงนั้นกันดี” ต้นกล้าหันไปขอความเห็น
กับคนอื่น ๆ ซึ่งทุกคนก็เห็นพ้องต้องกัน เพราะจะได้เห็นทะเลโดยไม่มี
รั้วกั้นมาบดบังทัศนียภาพ

แต่ข้อเสียอย่างหนึ่งเมื่อมานั่งที่ปลายสะพานคือ ตรงนี้ไม่มี
แสงไฟส่องถึงเหมือนบริเวณอื่น พอเริ่มมืดแล้ว เวลาจะมองหาอะไร ๆ
ต้องพึ่งไฟฉายจากโทรศัพท์มือถือเป็นพัก ๆ โชคดีที่เรากินอาหารจน
พ่องไปบางส่วนตั้งแต่แสงยามเย็นยังไม่หมด พอตกค่ำเราก็พักเรื่อง
กินเปลี่ยนมานั่งคุยกันแทน ระหว่างที่ทุกคนกำลังย้อนความถึงเรื่อง
สมัยก่อนอย่างออกรส แพนต้นกล้าขอตัวกลับไปก่อนเพราะต้องไป
ช่วยพ่อแม่ตั้งร้าน ต้นกล้าเองก็เห็นว่าต้องกลับไปเอาอะไรสักอย่าง
ที่บ้าน ส่วนฉันกับคนที่เหลือไม่ได้มีเรื่องอะไรต้องทำ จึงหาเรื่องชวนคุย
กันต่อ

ดวงจันทร์สะอาดสะท้อนแสงนวลเป็นเงาพลิวไหวเหนือผืนน้ำ
ไกลออกไปเกือบสุดขอบฟ้ามีดวงไฟจุดเล็กจุดน้อยสีเขียวประปราย
จากเรือตงหมึก จนแลคล้ายอีกชุมชนเมืองที่ตั้งอยู่บนทะเลโดยปกติ
จะมีเรือตงหมึกเยอะกว่านี้ แต่คงเพราะฝนตกหนักเมื่อตอนบ่าย

คนส่วนใหญ่คงกลัวจะมีพายุเข้าจึงออกเรือกันบางตากว่าปกติ ขณะ
เพลิดเพลลินกับการกินลมชมทัศนียภาพของอ่าวประจวบฯ อยู่นั่นเอง
เสียงของต้นกล้าก็เรียกให้ฉันหลุดจากภวังค์

“ลิน” ฉันเหลียวหลังหันไปมองตามเสียงทักและได้พบว่าข้าง
กันกับต้นกล้า มีใครอีกคนยืนอยู่ด้วย ไม่ใช่เพื่อนที่มาด้วยกัน แต่เป็น
ใครอีกคนที่ฉันรู้จักดี ความรู้สึกหนึ่งในอกทำให้ใจวูบไหวเหมือนกับ
มีอะไรบางอย่างมาสะกิดเบา ๆ ฉันเบิกตาโพลงเมื่อความคิดไล่ตาม
ทันเสียงกู่ร้องในจิตใจ ริมฝีปากเอ่ยเรียกออกไปโดยไม่ทันตั้งตัว

บ้านหยา

ตั้งแต่ฉันกลับมาประจวบฯ ก็เต็มไปด้วยเรื่องไม่คาดฝัน บางที่
นี่อาจจะไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร เมื่อช่วงนี้ตรงกับวันหยุดพอดี ทุกคน
เลยพร้อมใจกันกลับบ้านเกิดมาเพื่อพักผ่อน เพียงแต่เหตุการณ์นี้
เฉื่อยเกิดขึ้นโดยไม่ทันตั้งตัว สิ่งที่ทำให้ฉันประหวั่นพรั่นพรึงสุดคง
เป็นการนึกถึงใครบางคนไปเมื่อไม่นานนี้ และคนนั้นได้มาปรากฏอยู่
ตรงหน้าจริง ๆ

บ้านหยาดูไม่ต่างจากแต่ก่อนเลยสักนิด มีเพียงผมที่ถูกขอยสั้น
ประป่าและยิ้มเป็นสีเหลืองอ่อน เธอบอกกับฉันว่า เธอเห็นฉันจาก
ไอจีสตอรี่ของต้นกล้าเลยขอตามมาด้วยอีกคน ฉันไม่รู้ว่าควรจะรู้สึก
อย่างไรก่อนดี ระหว่างเคื่องต้นกล้าที่แอบถ่ายรูปโดยไม่ขออนุญาตกัน
ก่อนหรือเรื่องที่ต้นกล้าจู่ ๆ นึกชวนบ้านหยามาโดยไม่ได้ปรึกษาบอก
ฉันสักคำ แม้จะรู้ว่าต้นกล้าคงอยากให้เพื่อนกลับมาพูดคุยกันได้
เหมือนเดิม

แต่สำหรับฉัน ความรู้สึกที่เสียไปแล้ว จะไม่มีวันหวนกลับมา

เราเริ่มต้นด้วยเรื่องความเป็นไปของแต่ละคน เรื่องคณะที่เรียนและชีวิตในมหาวิทยาลัย ชีวิตของบัณฑิตยังคงไว้ที่ติดเช่นเคยวิชาที่ติดตัวมาตั้งแต่ยังเล็กส่งผลให้เธอได้รับคัดเลือกไปแลกเปลี่ยนด้านวัฒนธรรม ณ มหาวิทยาลัยในประเทศไต้หวันเป็นเวลาหนึ่งปีตอนนี้เธอกลับมาเพื่อเรียนเก็บหน่วยกิตวิชาที่เหลือเท่านั้น โดยระหว่างนี้อาจารย์ประจำภาควิชาที่คอยหากิจกรรมหรือโครงการต่าง ๆ ให้เธอเข้าร่วมเพื่อนำผลงานเก็บลงแฟ้มสำหรับยื่นสมัครงานในอนาคตอีกด้วย สมดังคำกล่าว ‘คนเก่งอยู่ที่ไหน ทำอะไรก็ประสบผลสำเร็จ’

ฟังแล้วฉันยังอดอิจฉาไม่ได้ หากตัวเองได้รับโอกาสเช่นนั้นย่อมมีทางเลือกในชีวิตมากขึ้น แต่อย่างว่า ต้นทุนชีวิตของบ้านเธอดีเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ส่งไปเรียนต่างประเทศด้วยตัวเองได้สบาย ๆ ซึ่งตรงข้ามกับครอบครัวฉัน พ่อแม่คงปฏิเสธเสียงแข็งและไม่ส่งฉันไปไกลได้ขนาดนั้น เพราะติดเรื่องค่าใช้จ่ายที่แพงกว่าค่าเทอมปกติหลายเท่า ถึงจะกู้เงินเพื่อส่งฉันเรียนได้ก็จริง แต่การผ่อนจ่ายจนกว่าจะหมดหนี้สินต้องใช้เวลานานหลายปี

ฉันได้แต่นั่งฟังคนอื่น ๆ ชื่นชมในความเก่งกล้าสามารถของบัณฑิต ก่อนจะพากันเปลี่ยนไปคุยหัวข้ออื่น มีบ้างที่เธอถามเกี่ยวกับฉัน เธอสนใจเกี่ยวกับสาขาวิชาที่ฉันเรียน แต่พอตอบไป เธอก็ไม่ได้แสดงท่าทีอะไรเป็นพิเศษ นอกจากพยักหน้าและเปลี่ยนไปถามคำถามเดียวกันกับคนอื่น คำพูดคุยเพียงไม่กี่คำแต่กลับเหมือนพาดฉันย้อนกลับไปในวันที่เราคุยกันครั้งแรก บทสนทนาดำเนินไปอย่างรวดเร็วราวกับเราไม่เคยมีเรื่องผิดใจกันมาก่อนแต่ความจริงแล้ว มันไม่ใช่เช่นนั้นเลย

เหตุการณ์ตรงหน้าตอกย้ำให้ฉันคิดถึงเรื่องเมื่อตอนนั้นจนไม่

สามารถทำที่ราวกับไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้น หากถามว่าฉันยังคงอยู่
ไหม คงตอบได้ตามตรงว่าไม่ได้คิดอะไรแล้ว ไม่ได้หวังจะคาดคั้นสิ่งใด
จากเธอ แต่นั่นก็ไม่ได้แปลว่าเราสองคนจะกลับมาสนิทใจกันได้
เหมือนเมื่อก่อน

ฉันนั่งคุยกับทุกคนสักพักก่อนขอตัวไปนั่งสุดปลายสะพาน
เพราะความรู้สึกตอนนั้นเต็มไปด้วยความกระอักกระอ่วนใจมากกว่าจะ
ยินดีที่ได้พบกัน ฉันไม่สามารถทำที่เป็นพุดคุยกับบันหย่าได้ราวกับ
ไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ด้วยความไม่อยากถูกใครจับสังเกตได้ถึงความไม่สบายใจของ
ตัวเอง ฉันเลยแยกมานั่งทอดมองทะเลเพียงลำพัง ภาพตรงหน้าเป็น
ภาพเดียวกันกับตอนอยู่บนเรือเมื่อหลายวันก่อน เพียงแต่ยามนี้กลับ
เป็นช่วงค่ำคืน

ภาพตรงหน้าไม่เคยเปลี่ยนไปจากความทรงจำ เขาตามองล่าย
กับเขาล้อมหมวกตั้งอยู่สองฟากฝั่ง โดยมีสะพานสราญวิถีเป็นจุด
กึ่งกลาง ไม่ว่าเวลาจะผ่านไปนานสักเท่าไร การมีอยู่ของธรรมชาติก็
ไม่เคยผันแปรได้เท่าจิตใจคน

อาจเพราะมนุษย์เราอ่อนไหวง่าย บางวันก็พานให้เหนื่อยล้า
จู้จี้ ก็ปวดแปลบข้างในอกจนอยากล้มตัวนอนเฉย ๆ โดยไม่มีกะจิต
กะใจจะทำอะไร ตอนนั้นเองที่ความเศร้าโศกยังคงแหวกว่ายอยู่ในอก
ของฉันไม่หายไปไหน แม้บาดแผลจะแห้งกรังไปนานสักเพียงไร แต่
เมื่อมีอะไรมาสะกิดต่อมความรู้สึก ไม่เท่าไร ทุกอย่างก็พร้อมย้อนกลับ
เข้ามาย้ำเตือนในความทรงจำ

“มานั่งอยู่ตรงนี่เอง”

เสียงของบันหย่าดึงฉันกลับสู่ความเป็นจริง ฉันไม่ทันรู้ตัวเลย
ว่าตัวเองเหม่อลอยไปนานเท่าไร จึงรีบสลัดความคิดก่อนหน้าทิ้งแล้ว

หันกลับไปหาเธอ อีกฝ่ายยื่นแก้วที่มีน้ำอัดลมกับน้ำแข็งสองสามก้อน ลอยตัวทำความเย็นอยู่ในนั้นมาให้ ฉันเอื้อมมือไปรับก่อนที่เจ้าตัวจะ ตัดสินใจทิ้งตัวลงนั่งด้านข้าง

ไม่มีใครพูดอะไรขึ้นมาอยู่พักหนึ่ง ต่างคนต่างเงิบ จนในที่สุดเป็นบ้านหยาที่เริ่มเปิดบทสนทนา “พวกนั้นมันเล่าเรื่องผีกัน เรา ไม่กล้าอยู่ฟังอะ ขอหนึ่งด้วยนะ”

ฉันพยักหน้า แม้ใจจะกระตุกกับคำเรียกที่ดูเหินห่างกว่าใน ความทรงจำ แต่ความเป็นจริงก็ได้ย้ำเตือนว่า ช่วงเวลาเหล่านั้นของ พวกเราได้ผ่านมานานแล้ว คงไม่มีใครมานั่งย้ำเตือนหรือมีอะไรมา กระทบบจิตใจจนต้องพานให้นึกถึงอยู่บ่อย ๆ เมื่อเธอเลือกที่จะไม่พูดถึง เราก็ไม่ควรไปบีบบังคับให้อีกฝ่ายพูดออกมา

ฉันไม่ได้ต้องการให้มันออกมาเป็นเช่นนี้เลย แต่เพราะความ อึดอัดที่แทรกเข้ามาในบรรยากาศบีบให้ฉันพลอยรู้สึกไม่ดีโดยไม่ทัน ตั้งตัว บางครั้งการปล่อยวางจากสิ่งที่ผ่านมานานมากแล้ว ก็ยากเกิน กว่าจะทำให้ได้จริง และทุกคนก็ไม่มีทางเป็นไปได้ที่เราคาดหวัง อยากให้เป็นได้อยู่ดี ฉันอาจพูดว่าไม่ได้คาดหวัง แต่ในใจลึก ๆ จะหวัง ให้เธอพูดอะไรสักอย่างเกี่ยวกับเรื่องเมื่อตอนนั้นออกมาก็ตาม

“อ้อ แล้วนี่เห็นต้นกลีบบอกว่า แกคบกับผู้หญิงอยู่หรือ”

กลับเป็นฉันเองที่ถูกคาดหวังจากเธอ ฉันไม่ได้รู้สึกตะขิดตะขวง ใจหรืออย่างไร แต่อดคิดไม่ได้ว่าเธอคาดหวังสิ่งใดจากฉันกันแน่ ฉันมี สิทธิเสียงที่จะพูดถึงเรื่องนี้ได้เช่นเดียวกับบ้านหยา แต่เพราะช่วงเวลา ที่ผ่านมา ทุกเรื่องราวหลอหลอมให้ตัวฉันเติบโตขึ้นกว่าตัวเองใน เมื่อก่อน ฉันคิดว่า ฉันรู้ดีว่าควรตอบออกไปว่าอย่างไร

ฉันพยักหน้าและให้คำตอบโดยไม่มีท่าทีลังเลใจ “ใช่ คบกัน มาสองปีแล้วล่ะ”

“โห แสดงว่า ลินรู้ตัวว่าชอบผู้หญิงมาตลอดเลยเธอ”

คำถามของเธอทำให้ฉันนึกย้อนกลับไปถึงตอนตั้งคำถามนี้กับตัวเอง ไม่มีใครมั่นใจตั้งแต่ครั้งแรกว่าตัวเองมีความสนใจในเพศไหนหรือมองออกได้ทันทีว่าตัวเองเป็นเพศอะไร แต่เพราะการได้ลองเรียนรู้และทำความเข้าใจจากประสบการณ์ที่ผ่านมาทำให้ฉันได้รู้จักตัวเองในวันนี้ แน่หนอนว่า บั้นหย่าเองก็เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ฉันค้นพบตัวเองเช่นกัน หากไม่มีเธอ ฉันก็คงไม่ได้รู้จักตัวเองในวันนี้

ฉันอาจไม่ได้ตั้งตารอให้บั้นหย่าถามเรื่องนี้กับฉัน แต่เมื่อเธอเลือกถามกับฉันโดยตรง ฉันก็พร้อมให้เธอได้เข้าใจในสิ่งที่ฉันเป็นโดยไม่ปิดบัง

“เปล่าเลย ตอนนั้นเราคิดเพียงว่า เราชอบใครก็คือชอบ เรา รู้สึกดีกับตัวตนของเขา ความรู้สึกของเขา เรายอมรับในตัวตนของเขา” คำพูดพรุ้งพรูออกจากปากไม่หยุด “ไม่ใช่แค่รู้ตัวว่าเราชอบผู้หญิงอย่างเดียวนะ แต่เราได้รู้ด้วยว่า เราคบกับใครโดยไม่ได้ขึ้นอยู่กับเพศ ไม่ว่าจะเป็นเพศอะไร เราก็ยอมรับในเพศที่เขาเป็น”

ฉันส่งยิ้มให้บั้นหย่า เงยหูฟังเสียงคลื่นกระทบเสาสะพานเป็นระยะ เสียงของท้องทะเลดังกึกก้องและกังวานกว่าเสียงใด แม้จะไม่ได้หยิบยกเรื่องราวของฉันกับบั้นหย่าขึ้นมาพูด แต่มันกลับทำให้ฉันได้ย้อนกลับมานึกถึงตัวเอง ฉันรู้สึกสบายใจเมื่อได้พูดออกไป หรือบางทีนี่อาจจะเป็นสิ่งที่ฉันเฝ้ารอให้เกิดขึ้นมาโดยตลอด

ในหัวของฉันเริ่มคิดถึงแอล คิดถึงความรู้สึกที่มีให้เธอตลอดระยะเวลาสองปีที่ผ่านมา เรื่องราวระหว่างเราทั้งคู่ไหลทะลักเข้ามามากมายเสียจนไม่สามารถหยุดความคิดถึงไว้ได้

ฉันไม่เคยกีดกันในสิ่งที่เธอเป็น ไม่ว่าจะอีกฝ่ายจะพูดว่าตัวเอง

เป็นเพศอะไร ฉันก็พร้อมยอมรับ แอลเป็นคนที่ผ่านเข้ามาและทำให้ฉันรู้สึกสบายใจได้อีกครั้งหลังเลิกกันกับต้นกล้า ฉันได้กลับมาเป็นตัวเองโดยไม่ต้องคอยกังวลหรือตั้งคำถามเกี่ยวกับสิ่งที่ตัวเองเป็น เราสองคนต่างยอมรับในตัวตนของกันและกัน ซึ่งนั่นคือความเป็นจริงที่ฉันตระหนัก

คืนนั้นหลังกลับมาที่บ้าน ฉันอดใจไม่ไหวที่จะเล่าเรื่องวันนี้กับแอล มีเรื่องราวมากมายที่ยากจะบอกเล่าออกไป ฉันไม่รอช้า พิมพ์ข้อความทิ้งไว้ให้เธอ

แอล

เรารู้ว่าตอนนี้แอลน่าจะกำลังยุ่งอยู่ แต่ถ้าหากเราเก็บเรื่องนี้ไว้พูดตอนเจอหน้ากันคงนานเกินไป คือว่า วันนี้เราได้คุยกับเพื่อนคนหนึ่ง เธอเป็นรักแรกสมัยประถมฯ ของเรา คนที่เคยปฏิเสธเราเมื่อตอนเป็นเด็กนั่นแหละ แต่นั่นไม่สำคัญหรอก เพราะตอนนี้คนปัจจุบันที่เราจริงจังด้วยคือเธอ

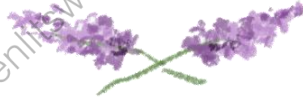
เราเคยน้อยใจใครหลายคนที่ไม่เคยเปิดใจยอมรับในสิ่งที่เราเป็น เราจึงคิดได้ว่า ตลอดเวลาที่ผ่านมาเราจะเสียเวลากับความรู้สึกเหล่านั้นไปทำไมกันนะ ในเมื่อตอนนี้เราได้เจอทั้งเธอ และเพื่อนอีกหลายคนที่ย่อมจะเข้าใจ ทุกคนยอมรับในตัวตนของเราจริง ๆ

แอลคนเก่งของเรา เราอยากบอกกับเธออย่างตรงไปตรงมาว่า หากวันใดที่เราพลาดพลั้งทำอะไรให้เธอไม่สบายใจ อย่าเพิ่งรีบด่วนสรุปในตัวเรา ขออย่างน้อย เรามาคุยกันก่อน ให้โอกาสฉันอธิบายก่อนสักครั้ง ฉันกลัวเหลือเกินหากต้องเสียเธอไป อย่าได้หายไปโดยที่เราทั้งคู่ไม่ได้พูดคุยกะไรกันแม้แต่คำเดียว ไม่อย่างนั้น

ฉันคงไม่มีวันให้อภัยตัวเอง

ดูแลตัวเองด้วย
คิดถึงเธอมาก ๆ อยู่ตรงนี้
ไอลแลค

ลิป

น้ำแพงตั้งใจออกเดินทางตั้งแต่เช้าตรู่ ฉันทันทีไม่เคยเข้านอนก่อนตีสาม อีกทั้งยังตื่นสายเป็นประจำ เมื่อต้องตื่นก่อนเวลาปกติจึงรู้สึกอ่อนเพลียอยู่ไม่น้อย แต่ราวกับน้ำรับรู้ถึงนิสัยนอนไม่เป็นเวลาของฉันทัน เธอจัดแจงซื้ออ้วจาก้วยมาจากตลาด พร้อมกับชงโอวัลตินร้อน ๆ ใส่แก้วให้รับประทานคู่กันเป็นอาหารเช้า

ที่แรกฉันทันไม่ทราบแต่อ้วจาก้วยคืออะไร แต่พอได้ฟังคำอธิบายจากน้ำแพงก็ถึงบางอ้อ ปาท่องโก๋ที่เราเรียกกันจนติดปาก แท้จริงมีชื่อเรียกว่า **‘อ้วจาก้วย’** แปลว่า ขนมทอดน้ำมัน ส่วนขนมปาท่องโก๋จริง ๆ เป็นขนมหนึ่ง ลักษณะมีสีขาวทำจากแป้งข้าวเจ้าและน้ำตาลทรายขาวสมัยก่อนนิยมขายคู่กัน คนเลยเรียกอ้วจาก้วยเป็นปาท่องโก๋ ถึงคนส่วนใหญ่จะติดปากจนเคยชินกันไปแล้ว แต่หากรู้ข้อเท็จจริงนี้ไว้ก็ไม่เสียหายอะไร

หลังจากรับประทานอาหารเช้าเสร็จเรียบร้อยก็ถึงเวลาออกเดินทาง ฉันทันช่วยน้ำแพงขนสัมภาระทั้งหมดวางท้ายรถ ก่อนเราทั้งคู่จะมุ่งหน้าออกเดินทางไปยังอำเภอบางสะพาน

ระยะทางระหว่างอำเภอเมืองประจวบกับอำเภอบางสะพานห่างกันเพียงแปดสิบกิโลเมตรเท่านั้น หากพ่อนฉันทันเป็นคนขี้คงใช้เวลาเพียงหนึ่งชั่วโมงกว่า ๆ ก็ถึงจุดหมาย แต่เพราะครั้งนี้มากับน้ำแพงเจ้าหล่อนไม่ใช่คนขี้รถฉวัดเฉวียน เธอขับด้วยความเร็วแก้วลิปไม่เกินหนึ่งร้อยกิโลเมตรต่อชั่วโมง คาดว่าอาจถึงช้ากว่ากันบวกลบไม่เกิน

ครึ่งชั่วโมง

ด้วยอัตราเร็วที่ไม่ได้ช้าหรือเร็วจนเกินไป ฉันจึงมีโอกาสได้ทอดมองทิวทัศน์นอกบานกระจกรถ ด้านขวาคือเทือกเขาตะนาวศรีสูงชันเขตชายแดนไทยกับพม่า มีป้ายบอกทางไปสู่ตลาดชายแดนด่านสิงขร อันเป็นเส้นทางส่งเสริมด้านการคมนาคมและติดต่อซื้อขายสินค้าระหว่างประเทศ ฉันเคยไปที่นั่นเมื่อนานมาแล้ว แลวนั้นมีร้านขายของเครื่องใช้หลากหลายแบบ รวมถึงตลาดต้นไม้ ดอกไม้ราคาถูกเหมาะสำหรับคนที่มองหาข้าวของไปประดับบ้าน

ผู้จนแยกทางเข้าด่านสิงขร มักมีส่วนมะพร้าวหรือพื้นที่เพาะปลูกของชาวบ้านสลับกับพื้นที่รกร้างที่มีป่าไม้เบญจพรรณขึ้นมาบดบังเต็มสองข้างทาง เมื่อขับรถผ่านมาอีกสักกระยะหนึ่งจะเห็นป้ายทางเข้าอุทยานแห่งชาติน้ำตกห้วยยางอยู่ทางซ้ายมือ แสดงว่าเราเริ่มเข้าสู่ป่าเถ่อทับสะแกแล้ว น้ำตกห้วยยางถือเป็นหนึ่งในสถานที่ท่องเที่ยวซึ่งได้รับความนิยมมากของที่นี่ ถึงกระนั้น ฉันก็ยังไม่เคยมีโอกาสได้เข้าไปเที่ยวสักครึ่ง

แฉวนี่มีอุบัติเหตุเกิดขึ้นบ่อย ๆ จึงต้องทำป้ายเตือนให้ผู้สัญจรไปมาขับรถอย่างระมัดระวัง หน้าแฟงคงเห็นป้ายดังกล่าว เธอจึงลดความเร็วลงและเหลือบมองกระจกข้างบ่อยครั้ง คงกลัวว่าตัวเองจะสร้างความรำคาญใจให้กับรถคนอื่น ๆ ที่ใช้ถนนร่วมกัน แม้จะเป็นเส้นทางหลักสำหรับลงใต้ แต่ท้องถนนในยามนี้กลับโล่งตากว่าปกติ

หน้าแฟงหันมาขอเปิดเพลงเพื่อไม่ให้บรรยากาศเงียบเกินไป ฉันไม่ได้ติดขัดอะไรจึงพยักหน้ารับเธอเอื้อมเปิดเพลงที่ฟังค้างไว้จากครึ่งก่อน ทำนองสบาย ๆ ขับร้องโดยสาวชาวญี่ปุ่น เสียงหวานหูดังคลอทั่วทั้งรถ ฉันรู้สึกคุ้นหูเสียจนต้องลองทายในใจ ก่อนจะนึกได้ว่าเป็นเพลงเปิดตัวในภาพยนตร์แอนิเมชัน วันนั้น วันไหน หัวใจจะเป็นสี

ชมพู นั่นเอง

“เทศมีโฮม คันทรีโรด” ฉันฮัมเพลงตามเบา ๆ

“ลลिनรู้จักเพลงนี้ด้วยหรือจ๊ะ” หน้าแพ่งถาม

“เคยได้ยินจากการ์ตูนของจิบลิค่ะ” ฉันตอบเธอ “แฟนหนู เธอ อ่า ก็นั่นแหละค่ะ เธอเป็นคนแนะนำให้ลลินดู เธอชอบความทะเยอทะยานของพระเอกในเรื่องนี้มาก ถึงขนาดใช้เป็นแรงผลักดันตัวเองจนได้ทำสิ่งที่ชอบเลยล่ะ”

“งั้นหรือจ๊ะ เป็นเรื่องที่ดีจังเลยจ๊ะ” เธออมยิ้มน้อย ๆ แล้วเหลือบมองฉันแวบหนึ่งก่อนกลับไปมองถนนต่อ “น่าชอบการ์ตูนค่ายนี้ อีกหลายเรื่องเลยละ เรื่องในความทรงจำที่ไม่มีวันจาง โดนใจหน้ามาก ลลินเคยดูหรือเปล่า”

“เคยดูค่ะ ดูซ้ำตั้งสองรอบเลย ลลินชอบการนำเสนอของเรื่องนี้มาก”

ราวกับฉันได้เจอเพื่อนที่คุยกันถูกคอ เราสองคนพูดคุยกันถึงภาพยนตร์เรื่องโปรดในค่ายจิบลิของแต่ละคนกันอยู่พักใหญ่ ฉันปล่อยให้หน้าสาธยายถึงความชอบโดยไม่เอ่ยขัด ส่วนเธอเองก็รับฟังการตีความเนื้อหาของภาพยนตร์ในแบบของตัวเองอย่างตั้งใจ

ฉันไม่เคยรู้มาก่อนว่าอีกฝ่ายจะสนใจแอนิเมชันสตูดิโอจิบลิด้วย เธอขึ้นชอบถึงขนาดลงทุนบินไปดูพิพิธภัณฑ์จิบลิถึงประเทศญี่ปุ่น หน้าแพ่งบอกว่า ไว้กลับไปถึงบ้านจะนำพวกของสะสมที่ยังพอมิเก็บไว้ออกมาให้ดู เราแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันต่ออีกนิดหน่อย และได้ข้อสรุปว่า ค่ะนี่เราจะกลับไปชมเรื่อง ในความทรงจำที่ไม่มีวันจาง ด้วยกัน

รถยนต์ของหน้าแพ่งแล่นฉิวไปเรื่อย ๆ บนถนนทางตรง เพลงในรถดังคลอเป็นพื้นหลังขณะที่เราหาเรื่องชวนคุยกันไปตลอดทาง ฉันถาม

ข้อสงสัยเกี่ยวกับหนังสือรวมเรื่องสั้นคัดสรรจากเวอร์จิเนีย วูล์ฟ ซึ่งเธอไม่ได้ให้คำตอบกับฉันอย่างตรงตรง แต่กลับกลายเป็นการชวนถกเถียงเกี่ยวกับเรื่องราวในแต่ละบทเสียแทน

เธอเริ่มจากคำถามว่า ชอบบทไหนที่สุด สำหรับฉันแล้วมองว่าตัวละครนี้ต้องการนำเสนอประเด็นอะไร เรื่องราวส่วนนี้ฉันมีความคิดเห็นอย่างไร คิดว่าตอนนี้สื่อถึงอะไรเป็นพิเศษไหม เธอไม่ได้ให้ความคิดเห็นของตัวเองตรง ๆ มีบ้างจะลองพูดในมุมมองของตัวเอง แต่ส่วนใหญ่แล้วเธอจะปล่อยให้ฉันได้ใช้อิสระทางความคิด ไม่มีผิด ไม่มีถูก ซึ่งถือเป็นเรื่องที่เราสองคนได้พูดคุยร่วมกันเพลินทีเดียว

“น่าดีใจนะที่เราชอบหนังสือเล่มนี้ เพราะคนที่หน้าจะพาเราไปเจอ เป็นคนแนะนำหนังสือเรื่องนี้กับตัวเอง”

ในช่วงสายเราก็เดินทางมาถึงอำเภอบางสะพาน ที่นี่ไม่ได้แตกต่างจากภาพในความจริงจำเท่าไรนัก เรายังต้องผ่านถนนหน้าวัดเขากระจิ ไม่ไกลกันก็ยังมีที่ตั้งของโรงเรียนบางสะพานวิทยา เหล่าอาคารบ้านเรือนสองฝั่งข้างทางก็ตั้งอยู่ดั้งเดิม ดูเหมือนแต่ก่อนไม่มีผิดเพี้ยน แต่ที่ชวนให้ใจสะดุดคงเป็นร้านก๋วยเตี๋ยวเจ้าเด็ดฝั่งตรงข้ามโรงพยาบาลบางสะพาน เพราะตอนนั้นก็กลับกลายเป็นอย่างอื่นไปเสียแล้ว

ตอนนั้นฉันยังอายุเพียงไม่กี่ขวบ เด็กกินจะกินก๋วยเตี๋ยรสเผ็ดกินได้แค่เมนูน้ำใสเส้นใหญ่ พิเศษลูกขึ้นมาให้เสียจนล้นชามตามประสาคุณเจ้าของร้านใจดี โดยเคยได้ให้สัญญากับคุณป้าแกไว้ว่า หากฉันโตขึ้นแล้วมีโอกาสได้กลับมากินอีก จะลองรสชาติจัดจ้านที่ใครต่อใครต่างติดใจ แต่ตอนนั้นก็กลับไม่อยู่รอให้ชิมเสียแล้ว นึกแล้วก็อดเสียตายขึ้นมา นี่อาจเป็นหนึ่งในเหตุผลที่เมื่อโตขึ้น ฉันก็ไม่ค่อยกล้า

จะรักษาสัญญาอะไรกับใคร

ความเจริญได้เข้าถึงชุมชนมากขึ้น มีทั้งร้านสะดวกซื้อ ร้านขนมไข่มุก รวมถึงร้านขายของจิปาละ ความเปลี่ยนแปลงของอำเภอเล็ก ๆ ที่เคยมาเยือนในวันวาน วันนั้นก็กลับสร้างความตื่นตาตื่นใจให้แก่ฉันไม่น้อย

น้ำแฟงหักพวงมาลัยรถเลี้ยวเข้าไปในซอยวัดห้วยทรายขาว มีร้านค้าขายของชำตั้งอยู่ปากทางเข้า เด็กน้อยสองสามคนยืนรุ่มอยู่ตรงมุมขนมขบเคี้ยวและของเล่นเด็ก ชวนให้นึกถึงขนมในวันวานที่ไม่ค่อยพบเห็นแล้ว ทั้งลูกอมรสมะนาวเปรี้ยวจัดจาด ขนมผงโกโก้ บัวยแผ่นนมอัดเม็ด หมากฝรั่งหลากรสและอีกมากมาย

เมื่อผ่านสะพานข้ามคลองมา ถนนก็เริ่มแคบลง ทางบังคับให้ขับตรงยาวไปเรื่อย ๆ น้ำแฟงขับเข้ามาจนสุดซอยจึงได้พบกับบ้านขนาดกลางที่มีลักษณะโดดเด่นดูตาจากหลังอื่น บริเวณด้านหน้าปลูกไม้ดอก ไม้ประดับและจัดวางตุ๊กตากระเบื้องไว้ตามมุมต่าง ๆ ดูสวยงาม มีหินกรวดเม็ดเล็กเม็ดน้อยโรยนำทางไปสู่ตัวบ้าน

การตกแต่งราวกับหลุดมาจากหนังสือแปลจากต่างประเทศ ลึกลับ ลึกลับ ซึ่งสร้างอารมณ์พิสมัยราวกับได้ท่องเที่ยวไปในหมู่บ้านชนบทของต่างประเทศครู่หนึ่ง อย่างไรก็ตาม เป็นเรื่องน่าเหลือเชื่อที่บ้านลักษณะเช่นนี้จะตั้งอยู่ในซอยวัดห้วยทรายขาว ฉันเก็บความตื่นตันทันไว้กับตัวเองก่อนจะลงจากรถเพื่อเดินตามน้ำแฟงเข้าไปข้างใน

กลิ่นไม้แห้ง ทัปทิมและมะลิ กระจายกลิ่นหอมพุ่งรอดต้อนรับตั้งแต่ก้าวผ่านบานประตูเข้ามา ข้าวของด้านในตกแต่งไว้อย่างเป็นระเบียบ ทั้งตุ๊กตาผ้า เครื่องแก้ว ชุดกาแฟและชุดตราประทับครึ่งอิกนับลีบล่องจัดวางแสดงไว้ในตู้ บ่งบอกถึงความเป็นนักสะสมของเก่าตัวง

บนผาผนังเต็มไปด้วยภาพวาดสีน้ำทั้งจากนักจิตรกรชื่อดังระดับโลกที่ฉันค้นหน้าคราตาเคยเห็นผ่านตามาบ้าง และอีกหลายร้อยภาพยาวไปตลอดทาง หลายสิบภาพสลักไว้ตรงมุมขวาล่างด้วยลายมืออ่อนช้อยเป็นตัวอักษร **เอ็น.เจ.**

เสียงเพลงแจ๊สยุคเก่าดังแว่วมาจากมุมหนึ่งของบ้าน หน้าแพงเดินนำฉันตามเสียงนั้นไป จนกระทั่งได้พบกับหญิงชราสูงวัยคนหนึ่งอายุรุ่มราวประมาณห้าสิบกกว่า หล่อนสวมแว่นตากลมโตและมีหมอนรองคอสวมอยู่บนบ่า เธอกำลังก้มหน้าก้มตาบรรจงแต่งแต้มผืนผ้าใบด้วยปลายพู่กันอยู่บนโต๊ะเพียงลำพัง

เมื่อได้จังหวะที่เจ้าหล่อนละสายตาจากงานศิลปะพอดี หน้าแพงจึงเอ่ยทักขึ้น

“แม่ใหญ่ สวัสดิ์ค่ะ” หน้าแพงกล่าวพร้อมกับประนมมือไหว้ ฉันยกมือไหว้ตามหน้า หญิงเจ้าของบ้านส่งยิ้มให้หน้าแพงก่อนจะมองมายังฉันด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้มไม่ต่างกัน

“เชิญจะ เชิญเลย นั่ง ๆ ตามสบายเถิดนะจ๊ะ”

“หนูมาทวนเวลาแม่ใหญ่หรือเปล่าคะเนี่ย” หน้าแพงเดินไปนั่งเก้าอี้ตรงมุมห้องและเลื่อนเก้าอี้อีกตัวข้างกันออกมาสำหรับฉัน ฉันโค้งหัวลงเล็กน้อยเพื่อเดินผ่านเธอไปนั่งเก้าอี้ตัวนั้น

“ไม่ทวนเลยลูก กำลังจะพักพอดี” อีกฝ่ายเอ่ยพลางหยุดกายยืนตัวขึ้นจากเก้าอี้ ถอดหมอนรองคอวางลงบนเก้าอี้ หน้าแพงเตรียมจะลุกมาช่วยพุงหลัง แต่หล่อนกลับยกมือห้ามและขอจัดการทุกอย่างด้วยตัวเอง เธอเดินหายเข้าไปในครัวพักหนึ่ง ก่อนส่งเสียงตะโกนเรียกให้หน้าแพงเข้าไปช่วย

ชุดน้ำชาพร้อมด้วยถาดใส่ขนมสองสามอย่างถูกบรรจงวางลงบนโต๊ะ เธอกล่าวอธิบายว่า เป็นผงชาดำแบบพิเศษที่หาค่อนข้างยาก

ในท้องตลาดทั่วไป เนื่องจากเป็นสูตรเฉพาะที่คนรู้จักคิดค้นขึ้นเอง ตัว
ชามีส่วนผสมของชาดำ ราสเบอร์รี่ และยอดอ่อนของสามใบชาเขียว
แรกผลัดเฉพาะ ซึ่งด้วยกลวิธีการผลิตจะช่วยให้รสชาติเข้มข้นอยู่ใน
ระดับพอดี ไม่แฉะหรืออ่อนเกินไป ส่วนราสเบอร์รี่จะช่วยเพิ่มความ
หอมหวานขณะลิ้มลอง เพียงแค่ฟังก็ทำให้รู้สึกถึงความพิถีพิถันในการ
เลือกผงชาของเธอ น้ำแฟงเองที่เป็นสายดื่มชาได้ฟังแล้วคงจะชื่นชอบ
เช่นกัน

“สวีตตี้อีกครั้งนะคะ ว่าแต่ แฟงพวกใครมาด้วยละเนี่ย” เธอส่งยิ้ม
มาทางฉันขณะรินชาใส่ถ้วย

“นี่ลลิน เป็นหลานของหนูเองจ้ะ” น้ำแฟงแนะนำฉันให้เธอ
รู้จัก ฉันหอมยิ้มน้อย ๆ และประนมมือไหว้เป็นหนที่สอง เธอพยักหน้า
รับไหว้พลางยกถ้วยดื่มชา “ส่วนนี้แม่พลจันท์แรม เป็นบรมครูด้าน
งานศิลปะอันดับหนึ่งของบางสะพานเลยนะจ้ะ”

ถึงว่า รูปภาพที่สลักตัวอักษรเอ็น.เจ. ไว้มุมขวาล่าง คงมีที่มา
จากชื่อของเจ้าหล่อนนี่เอง

“แหม ไม่นานนี้นั้นลูก บรมครูอะไรกัน แฟงก็ไปหยอกหลาน”
หญิงผู้ได้ชื่อว่าเป็นบรมครูด้านงานศิลป์หัวเราะน้อย ๆ ก่อนจะวาง
แก้วชาลงบนจานรองแก้ว ถึงเธอจะพูดอย่างถ่อมตัว แต่ผลงานที่ฉัน
เห็นมาระหว่างทางเดินก็ไม่ได้ดูเกินจริงจากคำพูดของน้ำแฟงสัก
เท่าไร

“เมื่อก่อนแม่ก็เป็นครูสอนวิชาภาษาอังกฤษให้เจ้าแฟงสมัย
เด็ก ๆ ตอนหลังชักเบื่อสอนหนังสือเลยมองหาอะไรทำแก้เหงา จน
ได้มาจับพู่กันวาดรูปเล่นนี่แหละ”

เรานั่งจิบชาไปพลางคุยกันไปพลางถึงเรื่องราวที่ได้พบกัน
ระหว่างน้ำแฟงกับแม่พลจันท์แรม สมัยนั้นน้ำแฟงต้องไปทำงาน

ต่างประเทศ ภาษาอังกฤษยังไม่ค่อยแข็งแรงนัก ไม่รู้จะหัดเรียนจากใครเลยฝากตัวขอเรียนกับแม่หลวงจันทร์แรม

ปกติแถมไม่ได้รับสอนเป็นกิจจะลักษณะ แต่เพราะคุณแม่ของหน้าแพงเป็นคนคุ้นเคยกันเลยรับเป็นกรณีพิเศษ หน้าแพงเป็นเด็กขยันเรียนรู้เร็ว สอนไม่เท่าไรก็พูดได้จนคล่องแคล่ว แต่ไม่ว่าหน้าแพงจะไปไหนมาไหนก็จะคอยแวะเวียนกลับมาเยี่ยมแถมอยู่เสมอ ของบางชิ้นที่เห็นในตู้ น้าก็เป็นคนหิ้วติดมือกลับมาจากต่างประเทศด้วยตัวเอง ทั้งนี้ พอเริ่มคุ้นเคยกันมากเข้าก็เลยกลายเป็นศิษย์รักที่ไม่ต่างจากลูกคนหนึ่ง

เธอเล่าว่า เหตุที่หน้าแพงชอบบินไปเที่ยวต่างประเทศ ก็เพราะเธอเป็นแรงผลักดันด้วยส่วนหนึ่ง สมัยแม่หลวงจันทร์แรมยังสาว เธอเป็นคนชอบออกไปเจออะไรใหม่ ๆ รักการได้ท่องเที่ยวไปในโลกกว้าง เวลาเจอชาวต่างชาติที่มาเที่ยวเมืองไทยก็ไม่เคยอายจะเข้าไปทักทาย พอรู้ตัวว่าขึ้นชอบการพูดภาษาอังกฤษก็เริ่มตั้งใจเรียน ขยันมากเข้าก็มากวิชาจนสามารถสอบชิงทุนจนได้ไปแลกเปลี่ยนที่ต่างประเทศ กลับมาสอบบรรจุเป็นคุณครูสอนภาษาอังกฤษก็หมั่นเก็บหอมรอบริบจนมีเงินเก็บ พอมีเวลาว่างก็ใช้เวลาท่องเที่ยวไปหลากหลายสถานที่ทั่วโลก

ขนาดฉันเพิ่งแคร์รับฟังยังรู้สึกเนื้อเต้นตาม ความฝันใฝ่ในใจที่เคยอยากไปเหยียบต่างประเทศสักที่ครั้งหนึ่งเคยดับมอดไปราวกับได้รับเชื้อไฟจนเพลิงไหม้กระพือขึ้นมาอีกครั้ง ชีวิตเจ้าหล่อนนั้นมาไกลเกินกว่าความตั้งใจแรกเริ่มเสียอีก ไม่แปลกใจเลย หากหน้าแพงจะทะเยอทะยานจนได้รับโอกาสดี ๆ มากมายในชีวิต เพราะได้แม่หลวงจันทร์แรมเป็นแบบอย่างของความพยายามนี้เอง วันหนึ่งฉันเองก็ต้องเป็นดังเธอทั้งสองคนให้ได้

ฉันฟังเรื่องจากแม่ นวลจันทร์ แรมเสียวเพลีนจนถึงเวลาต้อง
รู้ว่าเพื่อปล่อยให้เจ้าหล่อนได้พักผ่อน หน้าแพงบรวกวนฉันให้ช่วยขน
ของท้ายรถลงมา โดยกำชับว่า ถือเท่าที่ไหวเพราะของข้างในสำคัญ
มาก หากฉันดันทุรังยกมาที่เดียวทั้งหมด เกรงจะได้รับความเสียหาย
ฉันทำตามคำขอของหน้าแพงบอย่างเคร่งครัด ใช้เวลาเพียงไม่นานของ
ทั้งหมดก็ถูกย้ายมาไว้ในบ้านของแม่ นวลจันทร์ แรม

“แพงบแน่ใจแล้วใช่ไหมจ๊ะ ที่จะบริจาคของทั้งหมดนี้”

คำพูดของหญิงชราราวกับจุดรั้งหน้าแพงบหนึ่งคิดไปครู่หนึ่ง แม้
ฉันไม่รู้แน่ว่าของข้างในคืออะไร แต่ดูจากสีหน้าเป็นกังวลของหน้าใน
ยามนี้ แต่ละชิ้นคงจะสำคัญกับหล่อนมาก

“ถ้าแพงบยังไม่พร้อม ยังไม่ต้องบริจาคก็ได้นะ” แม่จันทร์แรม
พูดด้วยน้ำเสียงเจือไปด้วยความเป็นห่วงเป็นใยขณะเดินเข้ามาบิ
บแซนหน้าไว้

“ไม่เป็นไรค่ะแม่ หนูเก็บไว้เองก็คงไม่ได้ทำอะไร” เธอกุมมือ
หญิงชราไว้พาลงหันไปส่งยิ้มให้ “มันเป็นหนึ่งในไม่กี่สิ่งที่หนูจะทำเพื่อ
สามีได้ ได้โปรดอย่าเปลี่ยนใจหนูเลยนะคะ”

“ถ้าแพงบว่าแบบนั้น แม่ก็จะไม่ขัดนะลูก” เธอบีบมือน้ำแพงบ
เสียวแน่น ก่อนดึงตัวอีกฝ่ายลงมากอด หล่อนลูบศีรษะหน้าอย่างรักใคร่
เอ็นดู ห่วงกลัวจะเป็นอะไรไป

“อ่า จริงสิ แม่นึกอะไรขึ้นได้” เธอรีบผละออกจากตัวหน้าและ
ส่งเสียงหัวเราะกับความซึ่หลังซึ่หลังตามประสาคนอายุมากของตัวเอง
“เกือบลืม เกือบลืม รอมแม่ประเดี๋ยวหนึ่งนะแพงบ”

หน้าแพงบพยักหน้ารับพลางยกมือปาดน้ำตาออก หญิงชราหาย
กลับเข้าไปในห้องที่เราได้เจอกันครั้งแรก ก่อนกลับออกมาพร้อมอะไร
บางอย่างในมือ เมื่อเธอเดินเข้ามาใกล้จึงได้รู้ว่ามันเป็นกล่องใบใส่ภาพ

หน้าแฟงรับจากมืออีกฝ่ายมามองดูด้วยความสงสัย จนกระทั่งเธอเป็นฝ่ายเปรยขึ้นมาด้วยตนเอง

“หลังรู้เรื่องของสาส์ได้ไม่นาน แม่ก็ตั้งใจวาดภาพนี้ให้แฟง” เธอพูดพลางเอื้อมมือวางลงบนกระบอกใส่ภาพ “ลองคลี่ดูสิลูก”

ราวกับความเงียบลึนกินทุกสรรพสิ่งชั่วขณะ มีเพียงหน้าแฟงเป็นภาพเคลื่อนไหวอยู่ตรงหน้าฉัน เธอค่อย ๆ เปิดฝากระบอกบรรจุคลี่กระดาษออกอย่างแผ่มช้าแล้วจับมุมกระดาษไว้ด้วยสองมือ ขณะสายตาเพ่งพินิจมองภาพนั้นราวกับถูกสะกดไว้ นัยน์ตาของเธอเบิกกว้างเล็กน้อยก่อนครู่ต่อมาขอบตาจะรินไปด้วยน้ำตา

“ขอบคุณนะคะแม่ใหญ่” เธอส่งเสียงสะอื้นขณะพยายามจะเก็บภาพนั้นกลับไปใส่กระบอก แต่ทำอย่างไรก็ไม่สำเร็จ ทางแม่หลวงจันทร์แรมเลยต้องเข้ามาช่วยจัดการให้

“เก็บภาพแม่ไว้ แล้วปล่อยสาส์เขาไปนะแฟง” เธอพูดปลอบพลางโอบแผ่นหลังหน้าแฟง “หนูทำเพื่อเขาถึงที่สุดแล้ว เขาไปสบายแล้ว”

เมื่อนำเรื่องราวทั้งหมดปะติดปะต่อเข้าหากัน อีกทั้งได้ฟังคำพูดจากปากของแม่หลวงจันทร์แรม จึงพอทราบสาเหตุของความหวงแหนและกลัวของในถูงจะได้รับความเสีย ของในนั้นคงเป็นของหน้าสาส์ หน้าแฟงคงรู้ดีว่าของเหล่านี้จะเป็นประโยชน์แก่คนอื่นมากกว่าเก็บไว้กับตัวเอง หน้าแฟงคือคนที่รู้จักหน้าสาส์ดีกว่าใคร เธอยังคงใส่ใจในทุกรายละเอียดของคนๆ ที่เธอรักเสมอ

ถึงแม้เป็นเพียงผู้รับฟังอยู่แต่ก็อดน้ำตาร่วงตามอีกคนเสียไม่ได้ ไม่มีวันไหนเลยที่หน้าแฟงไม่นึกถึงหน้าสาส์ และเธอก็ทำเพื่อคนรักของตัวเองมาโดยตลอด

ตลอดทางที่กลับขึ้นมาบนรถ ไม่มีใครเริ่มต้นพูดอะไร ปรีศนา

เรื่องภพवादคือสิ่งที่ฉันคิดมาเวลาขณะนั่งอยู่เบาๆด้านข้าง หน้าแผง
ขับรถไปตามทางอย่างรู้จุดหมาย หน้าคงกำลังมุ่งหน้าไปที่ไหนสักแห่ง
รถเลี้ยวผ่านแยกหอนาฬิกา เข้าซอยเล็ก ๆ ก่อนเลี้ยวออกทางขวาเพื่อ
ลอดใต้สะพานทางรถไฟ เพลงเดิมจากครั้งแรกที่เธอเปิดหมუნวน
กลับมาอีกครั้ง

ถนนเส้นเดิมอันคุ้นเคยเอ๋ย โปรดพาฉันกลับไปยังที่ที่เป็นของฉัน
ฉันนำเนื้อร้องมาดัดแปลงและนี่กวนเข้าไปเข้ามา แม้เพลงจะ
จบจนขึ้นเพลงใหม่ไปสักพักแล้ว แต่ฉันกลับยังนึกถึงเพลงเดิมครั้งแล้ว
ครั้งเล่าราวกับจะปล่อยให้ทำนองและคำร้องมาครองความกระวน
กระวายใจได้ชั่วครู่หนึ่ง

กระทั่งมองลอดผ่านบานกระจกรถ เห็นแสงประกาย
ระยิบระยับบนผืนน้ำอันเกิดจากการตกกระทบของรัศมีทินกร ฉันจึง
ได้พบว่า เรากำลังแล่นไปตามทางเลียบชายหาด ซึ่งเห็นทะเลกว้างไป
ตลอดแนว ตรงหน้าเป็นเขาแม่รำพึงนอนในแนวเดียวกับเขาตาม่อง
ล่ายที่ประจวบฯ ชวนให้รู้สึกสลดหดหู่ใจ เมื่อนึกถึงนิทานบอกเหตุของ
ภูเขาสองตายาย ที่ครั้งหนึ่งเคยอยู่กันฉันสามีภรรยา แต่กลับทะเลาะ
พานผิดใจกันเป็นเรื่องใหญ่โต คนหนึ่งสำมะเลเทเมาจนถึงแก่ชีวิตด้วย
พิษสุรา ส่วนฝ่ายแม่รำพึงทนอยู่คนเดียวมิไหวก็ตรอมใจตายตามไป
อีกคน ท้ายสุดเลยกลายเป็นที่มาของเขาคาม่องล่ายกับหาดแม่รำพึง

แม้ธรรมชาติจะสวยงามเพียงไร แต่เมื่อเสริมเติมแต่งด้วย
เรื่องราวเกินจริงว่าสะเทือนอารมณ์เข้าไปกลับทำให้ไม่สามารถมอง
ภูเขาธรรมดา ๆ ไรซึ่งลมหายใจเหมือนดังเดิมได้

รถมุ่งหน้าไปตามเส้นทางคล้ายกำลังวิ่งตามหาสุดขอบทะเล

ถนนแคบลงจากช่วงแรก ขับตรงไปสักพักจะเจอป้ายบอกทางเข้าวัด มองเห็นหาดสวยทรายขาวอยู่ไม่ไกลตา เป็นสัญญาณบอกว่าเรามาถึง จุดหมายปลายทางแล้ว เมื่อผ่านประตูวัดเข้าไปจะพบป้ายที่เขียนกำกับไว้ด้วยตัวหนังสือเด่นหราสีส้มฉูดฉาดว่า วัดบ่อทองกลาง อำเภอบางสะพาน

บริเวณหาดทรายมีภูเขาสองลูกกันเป็นอ่าวขนาดเล็ก เหมาะสำหรับนั่งพักผ่อนหย่อนใจ มีร้านอาหารยาวตลอดแนว แต่ละร้านจะตั้งโต๊ะยื่นออกไปบนหาดทราย มีเก้าอี้ผ้าใบสำหรับรับประทานอาหารไปพร้อมกับชมบรรยากาศเพลิน ๆ

น้ำแฟงเป็นคนเลือกร้านและสั่งอาหารให้พร้อมสรรพ เธอไม่ได้ชวนคุยอะไรมาก นอกจากถามว่าฉันอยากกินอะไรเพิ่มหรือเปล่า ซึ่งฉันเห็นว่าเท่าที่เธอสั่งเพียงพอต่อคนสองคนแล้วจึงสายหน้ากลับไปเป็นคำตอบ ระหว่างรออาหารนั้นเราก้ยังไม่ได้พูดคุยอะไรกันมากนัก

ฉันฟังแผ่นหลังลงบนเก้าอี้ชายหาด กวาดสายตามองตั้งแต่ภูเขา ท้องฟ้า เรือขนส่งสินค้าที่เคลื่อนตัวอยู่กลางทะเล ขวามือมีสะพานหินที่ทอดยาวไปในทะเลไว้ใช้ประโยชน์ด้านการขนส่งระหว่างประเทศ ถัดใกล้เข้ามาเป็นโขดหินน้อยใหญ่วางเรียงรายสูงมากพอจะให้นักมานั่งเล่นตกปลา เกลี่ยคลื่นส่งเสียงคลื่นน่าฟังเป็นระยะ ฉันปล่อยความคิดอันวุ่นวายทิ้งไปเพื่อเชยชมความสวยงามของผืนทะเลตรงหน้า ลมยามบ่ายกระทบใบหน้าเบา ๆ ชวนให้รู้สึกผ่อนคลาย หากได้หยิบหนังสือติดมือมาสักเล่มคงจะอ่านจบด้วยเวลาไม่นาน

แม้ประจวบฯ จะมีอ่าวสวย ๆ ให้นักินลมชมทะเลอย่างอ่าวมะนาว แต่เมื่อได้ลองเปลี่ยนบรรยากาศ ออกมาเปิดหูเปิดตาทะเลแถวบางสะพานดูบ้าง กลับสร้างความน่าอภิรมย์ต่างกันไปตามละแบบ

หาคที่นี้เล็กกว่าก็จริง แต่ผู้คนกลับไม่จอบแจเท่าอ่าวมะนาว จึงรู้สึกราวกับกำลังดื่มด่ำบรรยากาศอยู่ในหาดส่วนตัว

ช่วงรับประทานอาหารมื้อกลางวัน หน้าแฟงเริ่มพูดเยาะขึ้น คงเพราะได้ปุด้มกะทิใบเหลียงผัดไข่และกุ้งทอดราดซอสมะขาม ปรงสุดฝีมือจากร้านครัวชะเอมมาเยียวยาใจ เธอคอยช่วยแกะเนื้อปูและชวนให้ฉันลองชิมหน้าแกงกะทิของร้านนี้ดู เพราะถือเป็นเมนูที่เธอโปรดปราน

ซึ่งเป็นจริงดังคำชวนชิม ปุด้มกะทิสรางความประหลาดใจให้ฉันอย่างมาก ด้วยตัวแกที่ใช้ส่วนผสมเพียงน้ำกะทิ ช่า เหน็ด และสร้างรสเปรี้ยวกลมกลื่นควาวด้วยมะขามเปียก เพียงวัตถุดิบไม่กี่อย่าง แต่เมื่อผสมผสานเข้าด้วยกัน กลับชูรสชาติหวานมันให้เนื้อปูมากยิ่งขึ้น เป็นความกลมกล่อมที่เข้ากันได้เป็นอย่างดี ฉันชดชิมหน้าแกงกะทิไปเสียหลายหน ตักมาราดแกลั้มกับกุ้งบ้างคำสองคำ ยิ่งได้รับประทานคู่กับข้าวสวยร้อน ๆ ยิ่งเข้าคู่กันเป็นอย่างดี มื้อนี้จึงจัดเป็นอีกหนึ่งรายการอาหารที่ฉันจะไม่วันลืมรสชาติแสนอร่อยนี้เป็นอันขาด

หลังจากกินจนอิมหมีพื้มัน ช่วงบ่ายแก่ๆวันเริ่มคล้อยต่ำ เราสองคนนำหลานก็พากันย้ายมานั่งบนผืนทราย เราทิ้งเก้าอี้ชายหาดไว้กับความว่างเปล่า ให้ผืนผ้าใบปลิวกระเพื่อมอิสระตามแรงลม ขณะปล่อยสายตาได้ทอดมองผืนทะเลด้านหน้า ฟังเสียงคลื่นสาดซัดเข้าฝั่งกระทบหาดทรายเป็นระยะ เกลียวคลื่นส่งเสียงโกล้อ้งโกลบ้าง

“ตอนเห็นภาพที่แม่ใหญ่ให้ น้ำก็นึกถึงที่นี้เป็นอย่างแรก” เธอหันมายิ้มให้ฉัน นัยน์ตาคู่นั้นดูเศร้าสร้อยยกล้ากลิ่นผืนหน เธอสูดลมหายใจเข้าเต็มปอดก่อนพรั่งพรูคำพูดในใจออกมา

“บ้านของสาละนะ เขาไม่เคยชอบหน้าเลย เจอกันก็ทำที่ราวกับเป็นคนแปลกหน้า ไม่เคยต้อนรับหน้าในฐานะคนในครอบครัว มีอยู่ช่วงหนึ่งหน้าเคยไปช่วยงานที่บ้านสาละ แต่พ่อแม่เธอไม่เคยชอบหน้านัก

เพราะกลัวอยู่ร่วมงานกันนานวันเข้าแล้วจะรู้ระบบมากเกินไป เขาเลยไม่ให้เข้าไปยุ่งด้วยอีกเลย ตอนหลังสามีเลยย้ายมาอยู่ด้วยกัน ทำงานประจำทำ น้าก็ยังโดนตามมาต่อว่า ทว่าเป็นภาระชีวิตของอีกคน หากไม่มีหน้าเข้ามา อนาคตสามีคงกว้างไกลมากกว่านี้ ได้รับงานข้าราชการ ได้รับสวัสดิการดีกว่านี้ไปแล้ว”

ความเจ็บปวดร้าวร้าวของหน้าแฟงส่งถึงฉันโดยตรง ความรู้สึกพวกนี้ฉันเข้าใจดี การถูกตราหน้าหาว่าเป็นกลุ่มคนที่แปลกแยกจากสังคม ไม่ว่าจะทำอะไรก็ผิดไปเสียหมด ทั้งที่ในความเป็นจริงพวกเธอทั้งคู่ก็เพียงแค่อยากใช้ชีวิตร่วมกัน ทำงานมั่นคงอยู่ดูแลและช่วยเหลือกันให้ได้แตกต่างจากบรรทัดฐานทั่วไปของคู่รัก มันจะผิดอย่างไรเล่า หากหน้าสามีและหน้าแฟงอยากเลือกเส้นทางชีวิตเพื่อทำตามความปรารถนาของตัวเอง ขนาดฉันเองยังวาดฝันให้ตัวเองกับคนรักได้ใช้ชีวิตคุ้มค่าได้เฉกเช่นพวกเธอ

ที่ผ่านมาฉันอาจจะซึบซาตหวาดหวั่นเกินกว่าจะออกความคิดเห็นใด ๆ แต่ในเมื่อได้รับฟังก้นตะกอนในใจของผู้เป็นหน้า ฉันไม่อาจปล่อยผ่านไปเฉย ๆ การได้เผชิญหน้ากับความกลัวในใจไปแล้วถึงสองครั้ง ได้ระบายความในใจกับคนรัก ได้รู้ว่ายังมีคนอีกจำนวนไม่น้อยพร้อมสนับสนุนฉัน ยอมรับในตัวตนที่แท้จริงของฉัน วันนี้ไม่มีอะไรให้ฉันต้องกลัวอีกแล้ว ฉันพร้อมจะพูดความรู้สึกที่แท้จริงกับหน้าแฟงได้โดยไม่มีอะไรต้องกังวล

ฉันมองออกไปด้านหน้า ชมความงามของผืนทะเลก่อนหันมาพูดกับหน้าแฟง

“งานข้าราชการได้รับสวัสดิการมากกว่าก็จริง แต่สำหรับหนูแล้ว หนูมองว่า เหตุผลที่หน้าสามีตัดสินใจเลือกเส้นทางนี้ นั่นก็เพราะ หน้าสามีต้องพิสูจน์ให้ทุกคนได้เห็นว่า เธอเติบโตขึ้นได้ด้วยตัวเองและ

ความพยายามของตัวเอง เลือกเส้นทางที่ตนเองต้องการได้โดยไม่ต้อง
สูญเสียงานที่รัก ตัวตนของตัวเอง และที่สำคัญที่สุดคือการใช้ชีวิต
อยู่ร่วมกันกับน้ำแฟงยังไงคะ”

น้ำแฟงคลี่ยิ้มขณะสองข้างแก้มออบด้วยน้ำตา เธอส่งเสียง
สะอื้นพลางปาดน้ำตาทิ้งก่อนคว้าตัวฉันเข้าไปกอด เธอกล่าวขอบคุณ
ข้า้ไปมาและกระซิบอ้อมแขนเพื่อโอปรังตัวฉันได้แน่นขึ้น

ฉันหวังว่าคำพูดของฉันทจะช่วยคลายความอัดอัดในใจให้
ได้บ้าง เพราะคงเป็นเรื่องยากหากจะบอกว่า อีกเดี๋ยวเรื่องราวพวกนี้ก็
จะผ่านไป เมื่อขึ้นส่วนหนึ่งในชีวิตที่เคยอยู่และมีความสำคัญต่อ
น้ำแฟงมาก ๆ ตอนนี้ได้หายลับไปอย่างไรไม่มีวันหวนคืน

การปล่อยให้ตัวเองได้เรียนรู้ว่าทุกอย่างไม่ได้จริงอยู่กับเรา
ตลอดไป ในตอนนี้มันอาจยากเกินกว่าจะยอมรับ แม้หลายอย่างจะ
เปลี่ยนแปลงไปและไม่ได้อยู่กับเราในตอนนี้แล้วก็ตาม แต่กายของเรา
ตัวตนของเรา ชีวิตของเรายังคงดำรงอยู่

ในวันนี้ฉันได้รู้อย่างหนึ่งว่า ทุกอย่างไม่ได้ดำเนินไปเป็น
เส้นตรง มีคดบ้าง งอบ้าง บิดเบี้ยวไปบ้าง ชีวิตก็เหมือนดังทะเล ไม่มี
ใครล่วงรู้ว่าคลื่นวันนี้จะลูกใหญ่หรือเล็กสักเพียงไหน แต่ที่แน่นอนคือ
ความเป็นไปในทะเลเกิดขึ้นดังเช่นทุกวัน เกลียวคลื่นยังคงมีวันตัวและ
สาดซัดชายหาด แม้ไม่ได้เกิดขึ้นสม่ำเสมอ เปลี่ยนรูปร่างจากเดิมไป
บ้าง แต่ก็ยังเป็นท้องทะเลที่เราคุ้นตาในวันวาน

ก็คงคล้ายกับชีวิตคนเราที่ยังต้องดำเนินต่อไป พบเจอทั้งเรื่อง
ดีและร้าย มีการหมุนเวียนเปลี่ยนแปลงผ่านมากมาย แต่สิ่งสำคัญคือ หาก
เรายังเชื่อมั่นในตัวเอง ยอมรับในการเปลี่ยนแปลง ไม่หวาดกลัวต่อ
การเผชิญกับความเป็นจริง ก็ไม่มีอะไรที่เราจะก้าวผ่านไปได้

ทะเลก็คือทะเล แม้ในวันนี้เกลียวคลื่นอาจเคลื่อนตัวไม่

เหมือนในวันวาน เสียงไม่ได้ดังก้องกังวานเหมือนครั้งก่อน มีหลาย
อย่างเปลี่ยนไปจากภาพในความทรงจำ แต่ต่อให้จะเกิดผ่านการ
เปลี่ยนแปลงอีกกี่แสนครั้ง ธรรมชาติก็ไม่เคยตีกรอบหรือสร้าง
ข้อจำกัดใด ๆ

ทุกชีวิตมีความงดงามในแบบของตัวเองเสมอ

เกี่ยวกับผู้เขียน

เวลาเริ่มเล่าเรื่องของตนเอง เธอไม่เคยเล่าเหมือนกันสักครั้ง แต่ไม่ว่าทุกครั้งจะเล่าอย่างไร การบอกชื่อตนเองมักเกิดขึ้นเสียทุกครั้ง กชกร ศรีพลอย เจ้าของนามปากกา Antberry เธอมีชื่อเล่นโดยกำเนิดคือ ‘ชายน้ําแอ้น’ แต่ใครต่อใครต่างพากันเรียกผิดเพี้ยนไปจนไม่เหลือเค้าโครงเดิมกระทั่งวันหนึ่ง เธอตัดสินใจแนะนำตัวเองด้วยชื่อ ‘ทუნ่า’ นับแต่นั้นการสร้างตัวตนของทუნ่า กลับพานพาตัวเธอเริ่มหลงลืมไปแล้วว่า ตอนที่เป็ชายน้ําแอ้นนั้นเคยเป็นคนอย่างไร

ผู้อ่านอาจอนุมานได้ว่า หนังสือเล่มนี้เป็นเศษเสี้ยวตัวตนหนึ่งของเธอที่ไม่อาจพูดออกมาได้อย่างตรงตรง จำต้องเล่าผ่านตัวอักษรด้วยเรื่องราวของตัวเองในวันวานอันเคยมีความสุขกว่านี้ เคยกล้าฝันจะทำอะไรหลาย ๆ อย่าง แต่ทุกอย่างกลับหล่นหายไปโดยไม่ทันตั้งตัว หลายอย่างสร้างเงื่อนไขมากขึ้นเมื่อเราเติบโต จากที่คิดว่าจะทำอะไรสักอย่างให้สำเร็จไม่ห่างไกลเกินเอื้อม แต่ตอนนี้มันกลับยากไปเสียหมด

ทუნ่าเป็นคนชอบเขียนนิยาย หรือทำอะไรเกี่ยวกับตัวหนังสือมาตั้งแต่เด็ก เธอตั้งปณิธานกับตัวเองไว้ว่า สักวันฉันจะต้องได้เป็นักเขียน เป้าหมายการเข้ามหาวิทยาลัยจึงประจักษ์นับแต่ตอนนั้น เมื่อขึ้นชั้นปี ๔ เธอตัดสินใจเลือกเขียนผลงานสารนิพนธ์ในรูปแบบวรรณกรรมเยาวชน สำหรับเด็กอายุ ๑๔ ปีขึ้นไป ทั้งหมดได้กลายเป็นที่มาของหนังสือเรื่อง ตัวเธอในวันพรุ่งนี้ ที่คุณกำลังถืออยู่ในตอนนี้

© childrenlitswu2021